

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Winther, Christian.
Titel Title:	<u>Hjortens Flugt : et Digt.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzels Bo og Arvinger, 1856
Fysiske størrelse Physical extent:	333 s.

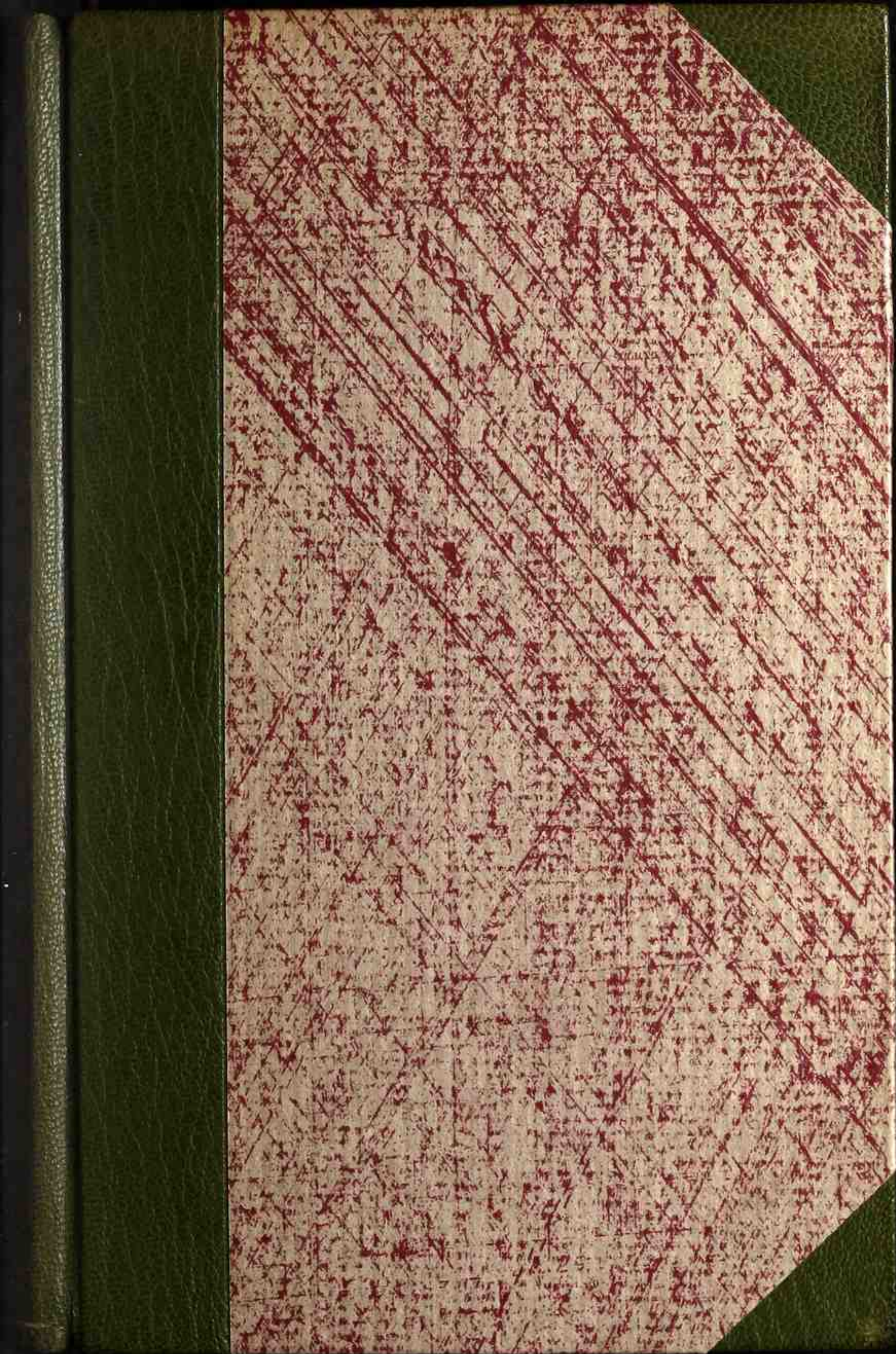
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

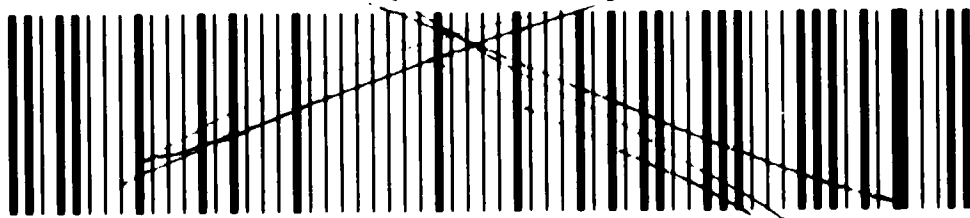
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

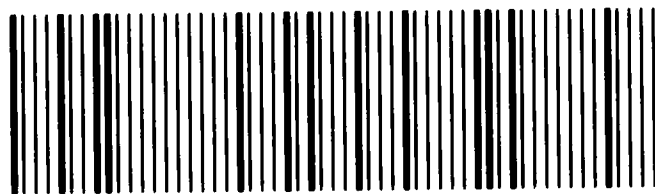
54, -86, -80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

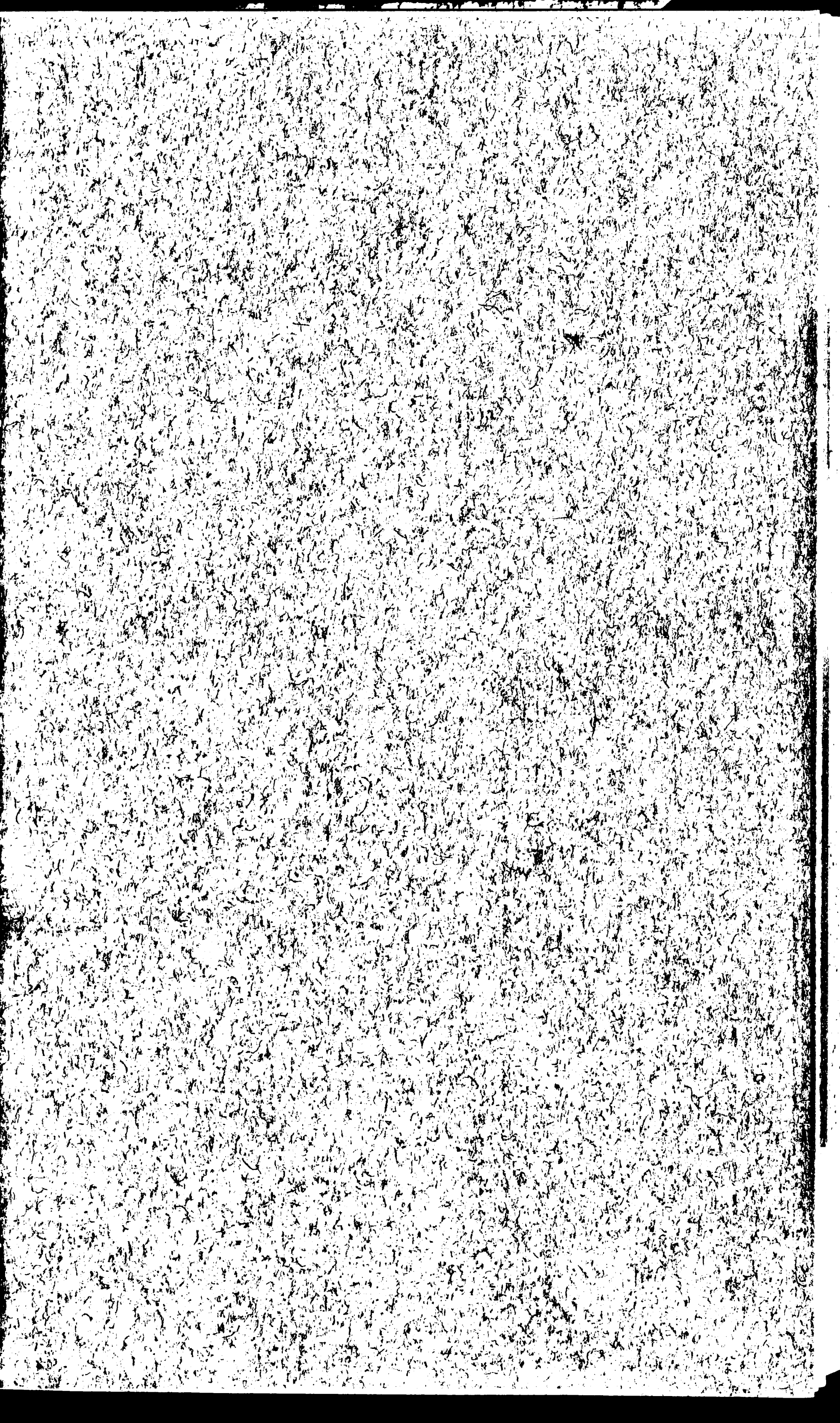
1 1 54 0 8 01537 7

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022888340

Hjortens Flugt.

Uf

Christian Winther.

420

Hjortens flugt.

Et Digt

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels So og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1856.

1103. 21. 1010

1010 10

1010 10

1010 10

1010 10

1010 10

Indhold.

	Side.
Forspil	5.
Flugten	11.
I Møllen	28.
Rhitra	40.
Den vandrende Sanger	55.
I Kongsgaarden	62.
Guliga	83.
Jørgen og Anna	105.
Skovbroderen	119.
Hr. Pæder Ternstjæg	129.
Paa Herreborgen	160.

	Side.
Gjelet	177.
I Jægerhuset	201.
St. Hans Aften	217.
Uglens Hjerte	226.
Befrielsen	238.
I Middelsalen	260.
I Fruerburet	279.
Moder og Datter	289.
Korsket	299.
Trefampen	312.
Et Farvel	320.

forpil.

Paa denne Kildemarkedsplads,
Her mellem Boder, Skuur og Telte,
Med gammelt Kram og Modestads;
Hvor vise Mænd og store Helte,
Med Næserne af sminket Bøx,
Saadan, som end de var i Live,
Sig for en videlysten Flok
Nysgjerrigt aabne Blik hengive;
Hvor ret en udsøgt Assemblee
Af Hunde og af Aber svandser,
Hvor Papegøier snakke, lee
Og Bamsen gravitetisk dandser;

Hvor der faldbydes Jaar og Eviin,
 Gaas, Hest og Ro samt Kalv i Skare,
 Hvor der er baade Vand og Viin
 Og andre drifkelige Vare;
 Hvor her Salat kan faaes og Raal,
 Hist Lilier, Tusindfryd og Roser,
 Her Solv og Guld, hist Jern og Staal,
 Her Kniplingsflør, hist uldne Hoser;
 Hvor der er flot med Fisk og Kjød,
 Kapuner, Harer, Torst og Karper,
 Og Sengen flinger sød og blød
 Til Lire, Hakkebræt og Harper;
 Mens Himlen hvælver klar og blaa
 Sig over Skovens grønne Kupler,
 Hvor, gjemt bag Løv og Green, de smaa
 Frimestre dybt i Kunsten grubler:
 Her har jeg sindig, bondeflog
 Med Løv og Krandsse net affpærret

Affsides mig en rolig Krog,
Hvor nu jeg ruller op mit Lærred.
Her af og til den hele Dag
Jeg sang og dreiede min Lire;
Var ei saa fort mit Aandedrag,
Jeg havde sagtens sunget tiere.
Vel var det kun en lille Kreds,
Der standsede og hørte paa mig;
Men jeg var meer end vel tilfreds,
Jeg saae, den vilde nok forstaae mig.
See, jeg har af Historier
Afskildret her en lille Række;
I fald det kunde more Jer,
Jeg Billederne vil afdække;
Skjøndt jeg — paa det Lav! — ikke kan
Med slikt Mirakel og Spektakel,
Som hist den indianske Mand
Og min Collega, Mester Sakel! —

Det lider jævnt mod Aftenstund,
Alt Skoven staaer heel taus og dunkel,
Snart gjemmer sig paa Havets Bund
Dagmoders glimrende Karfunkel.
O, kommer da og lytter lidt
Til mine Sagn og Virens Triller,
Før Alle vandre — Hver til Sit —
Før Nattens sorte Slør os skiller.

Hjortens Flugt.

Flugten.

End dækked Mattens Teppe
Den drømmende Lund;
End slumred Dagens Die
Sit sidste, søde Blund;
Halvmåanens blege Afsyn
Fra Himlens dybe Blaae
Med tungsendige Blikke
Til Kongeborgen saae.

Imellem stolte Bøge,
Paa Skovsøens Rand
Den kneised mørk, mens Lusten
Kruste det klare Vand;
Let sused gjennem Skoven
Den friske Morgenvind,
Saa Stjernen ofte daled
I Skyens Favntag ind.

I Borgen var der Stilhed,
 Der var ængsteligt tyst,
 Som gjemte den en Rædsel,
 En sælsom, i sit Bryst;
 Septemberløvet sittred
 Paa den knuddrede Geg,
 Og Boverne, de rislende,
 Langs Kysten sank og steg.

Men hist, hvor Hyldebussen
 Nær Murens Steen var groet,
 Der aabned sig en Jerndør
 I Taarnets faste Fod;
 Og op fra Dglegaardens
 Natkolde, skumle Gjem
 En halv Snees vilde Karle
 I Taushed trængte frem.

To røde Fakler flamme.
 Imellem dem gaaer
 En Ungersvend med brune,
 Bildtflagrende Haar.
 Paa nøgen Fod han træder,
 Med sinnet Koste paa,
 Mens Harmens hvide Lilier
 Paa begge Kinder staae.

Men stum var hans Læbe
 Og stolt var hans Blik,
 Saa kraftigt, let og spændigt
 Som til en Dands han gif.
 Paa Flokkens kaade Grumhed,
 Paa deres ublue Spot
 Med bittert Smil om Munden
 Han svarede blot.

Genover Borgebroen
 De droge ham afsted,
 De slæbte som en Røter
 Ham ud for Borgeled;
 Han fulgte dem som Den,
 Der bærer mægtig Trøst,
 I sit dristige Mod,
 I sit skyldfrie Bryst.

I Rosenlund de standsed.
 Her knejsede stolt
 En Hjort, som fire Svende
 Med Rød og Møie holdt.
 Med Løbene den stamped
 Og dens fyste, vilde Blik
 Til Høire og til Venstre
 I Angst og Rædsel gif.

Med plumpe Bøddel-Næver
 De kasted her paa stand
 I Græsset hen den unge,
 Den vaabenløse Mand;
 Saa surred de, saa bandt de
 Under voldsomme Greb
 Hans Arme og hans Hænder
 Med stærke Hampereb.

Saa lagde de ham baglænds,
 Alt under bitter Spot,
 Paa Dyrets Ryg, — de sagde,
 Der laae han blødt og godt!
 Fast snøred de hans Hænder
 Og hans Fødder igjen
 Til Hjortens ranke Hals,
 Til dens Blad og dens Lænd.

„Her skal Du ikke længer
 Saa stolt og sirlig gaae;
 Nei, langt af Led Du fare
 Med Kongens Vrind maa.
 Den Ganger, som Du rider,
 Den gjør Dig Beien let,
 Du tør ei ved paa Beien
 Alt vorde modig og træt.

- Saa vide over Landet
Skal Du bære Kongens Bud;
Som ærlig Svend og dannis
Du føre det ud!"
Saa gav de Slip paa Dyret
Dg' stemmed Alle op
Med knaldende Bidse
Deres Hallo! og Hop!

De flapped i deres Hænder,
Mens Baldhornet flang.
Den kyste Hjort da luft
Over Rosenhegnet sprang.
Med ad den Lindeghde
Som en Piil det monne gaae,
Hvor hist og her i Skyggen
Hoffinders Huse laae.

Men ved det sidste Huus,
Som var saa sirligt bygt,
Halv dulgt bag Rosenhækker
Dg med Billeder smykt,
Der aabned sig et Bindue
Bag Ranterne brat,
Dg rædsomt lød en Stemme
I den dæmrende Nat.

Det var en vildtsfingrende,
 En knivskarp Qvinderøst,
 Som kom den fra et haabløst,
 Forpiint, fortrivlet Bryst;
 Som steg den op fra Dybet,
 Fra den flammende Dal,
 Hvor Sjælen sig krymper
 I den evige Dval:

„Nu Lykke da paa Reisen,
 Allerdeiligste Svend!
 O, vend Din rappe Ganger
 Ret snart her hjem igjen.
 Dvæl ikke altfor længe,
 Af, din udvalgte Mø,
 Din hyndefulde Rose
 Af Corrig vist vil døe!“

Men let som en Svale
 Afsted den Ganger foer,
 De naaede ei hans Dre
 De skjærende Ord.
 De svandt, som ved Stormsø
 En Fugleqvadder fin,
 Mens Luften om hans Hoved
 Istemmede sit Hviin.

Det lød ubønhørligt
 Som en rædsom Dødesang,
 Et Jammerhyl fra Graven,
 En Stormklokketlang.
 Ubændig, som Høstens
 Den kaadeste Vind,
 Gik Hjortens Flugt fra Sletten
 I Skovkrattet ind.

Ved hvert et Sæt, den gjorde
 I Angest og i Hast,
 De Reb om Haand og Ankler
 Sig surrede mere fast;
 Og Slæantjørnens Klør
 Og Egens feige Arm
 Hudflettede hans Skuldre
 Og søndersled hans Barm.

Uden Rast, uden Hvile
 Gik Skovens Drot afsted
 Over grønflædte Bakker,
 I grønne Dale ned;
 Høit stønnede dens Bryst, —
 Den fittred — og med Get
 Udstødte den fra Lungen
 Et Brøl saa vildt og vredt.

Dg i det fælt uhyggelige,
Det dumpe, hæse Skrig
En Dødsangest bæved,
En Qual — usigelig.
Afst af sin egen Stemme,
Forvildet i sin Skræk
Meer rasende den satte
Over Busk, over Bæk.

Septemberdagens varme,
Guldstraalende Sol
Alt længe sad rolig
Paa sin mørkblaae Kongestol;
Den smiled saa huldjaligt
Til Mark og Sø og Skov,
Dg qvæged ved sit Dø,
Hvad der vaaged og sov.

I Mosen havde Bildhæssen
Slaget sig til Ro,
Den snorkede ved Siden af
Sin gryntende Sø;
Den sorte Snog sig ringled
I Sandets lune Bad,
Skorduen, sødt furrende,
I Gyngervuggen sad.

Træpikkeren, den brogede,
Den lille Tømmermand,
Paa Birkens hvide Bark slog
Sin snelle Trille an;
Dg Ræven med sin gule,
Sin boltrende Flok
I Græsset ved sin Hule
Harde Lystighed nok.

Saa yndig Fred der hviled
Paa Bei og paa Sti,
Hvor den usalige Rytter
Paa Hjorten fløi forbi;
Men selv han Intet ændsed;
Paa den rædsomme Flugt
Han havde tabt sin Tanke
Dg hans Døie var luft.

Den kronede Ganger
Tog en vildere Fart,
I Skovens dybe Mørke
Den sjælede sig snart;
I løvtætte Dykning,
Hvor Gensomhed boer,
Fra Mennesker fjernet
Dg fra Menneskers Spor.

Den naaede seent paa Dagen
 En Lyngskrænt, der steil
 Sank ned mod en Skovsøes
 Bladfrandsede Speil.
 Det standsede den ikke;
 Liig et lynnende Blink
 Den skjød som i Blinde
 Ned ad den bratte Brink.

Brat Bølgerne blev vakte,
 Høit om dens Lænder slog
 Det blanke Vand; den svømmed,
 Den prusted og jog
 Af Røde de vilde Vænder,
 Som kurede i Siv, —
 Da vaagned atter Svenden
 Til Dval og til Liv.

Han aabnede sit Die,
 Beemodigt op han saae
 Imod det dybe, rene
 Og trøstefulde Blaae; —
 Og Vandets stærke Favntag,
 Af friske Kræfter fyldt,
 Den lumre Feberhede
 Af hans Lemmer fik skylt.

Det var, som Haabets Spire
Alt sagtelig frembrød,
Hans Muskler bleve stramme,
Frit Hjertets Kilde flød.
Det var ham, som Rangkens
Mildtglødende Blod
Hadde dræbt al hans Smerte
Og livnet hans Mod.

Men næppe op af Badet
Den kaade Ganger steg,
Før atter Haab og Lise
Bort fra hans Hjerte veg.
Naar han de spændte Snore
Blot lindt og sagte drog,
Da var det som en Spore,
Der vildere den jog.

Den reiste sine Taffer,
Den brølede ræd,
Og piled over skovdæfte
Dal og Høi affted;
Og kom den saa paa Garten
Til en sørgelig Plet,
Hvor Pesten havde øvet
Sin skumleste Idræt;

Hvor Pesten havde meiet
 Alt det Levende bort,
 Hvor Haugen laae forvildet,
 Skorstenen kneiste sort, —
 Da studsed den og standsed,
 Og gjorde omkring;
 Da knaged Svendens Lemmer
 Bed det voldsomme Sving.

Saa led det henad Aften.
 Af Solens røde Glands
 Kun Bøgenes Tøse
 Bar en glimrende Krands.
 Men Dæmringen sneg sig
 Gjennem Busk, gjennem Krat.
 Og hviskede: nu kommer
 Den stille, store Nat.

Jævnt sagtnede den Vilde
 Sin stormende Gang;
 Den travede, den rendte,
 Og kun sjelden den sprang.
 Den snøsted og den letted
 Kun fortrøden sin Fod,
 Den snubled over Tuen
 Og mangan knudret Rod.

Og ved en Egestamme,
 Hvis Rødder som et Net
 Krøb ud og ind fra Bullen,
 Den standsede med Gæt.
 Paa tørre, glatte Møslag
 Den snublede, den gled,
 Og styrtede saa sammen,
 At den stønnede derved.

Da glimted Haabet atter!
 Ved Faldets Sving og Hast
 Den ene stærke Line
 Om Haandledet brast;
 Men sindig og forsigtig
 Sin Haand han hvile lod,
 Han hæved ei sit Hoved,
 Han rørte ei sin Fod.

Nu randt det ham i Sinde,
 Det var den søde Stund,
 Der ellers tidt ham vinked
 Til dunkle Rosenslund,
 For under de dustende,
 De fyldige Lindetræ'r
 I Matten trygt at møde
 Sin unge Hjertensfjær.

Og Tegnet, som i Løndom
 De brugte, hvergang
 De nærmed sig hinanden,
 Det var en simpel Sang,
 En jævn lille Bise,
 Uskyldig, from og glad,
 Som begge de to Hjerter,
 Der saa ofte den qvad.

I Rosenhaven bundet
 Den Kronhjort da stod,
 Og nipped Lindens Blade
 Og laae ved dens Rod.
 Og naar da Sangen toned,
 Lidt mindre sky og vild
 Den vendte sine Ører
 Og lytted gjerne til.

Thi Hjorten høiligt elsker
 Og hører med Lyst
 Den Belklang, der kan fødes
 Af et Menneskes Bryst.
 Saasnart den derfor spored
 Den Berelsang blid,
 Den lod sig villig flappe
 Og traadte gjerne hid.

Hiint Elskovens Løsen
 Det kom han her i Hu;
 Og skjøndt hans Hjerte brændte
 Umspændt af Bæ og Gru,
 Saa hæved han dog Stemmen
 Saa blødelig og blid,
 Som naar en Moder luller
 Sit Barn ved Nattetid:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
 Hvor dølger sig min Skat?
 Dig søger i det Fjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat.
 Dig lokker nu min Stemme;
 Jeg veed, Du kommer jo,
 Thi aldrig kan Du glemme,
 Du skjenked mig Din Tro!“

Men Hjorten dreied Øret,
 Den vendte Hov'det lidt;
 Det var de samme Toner,
 Som den fornam saa tidt.
 Det lod ret, som den sukked
 Og atter laae den ned.
 Tungt aanded Ungersvenden
 Og blev saa atter ved:

Hjortens Flugt.

„Hver Nat er jo vor Sommer,
 Dens Blomster ere vi;
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi.
 O, yndigste Kjærminde!
 O, Elskovsrose rød!
 I Mulm jeg kan Dig finde,
 For Din Duft er stærk og sød!“

Saa nynnede han og løste
 Med den vaersomste Haand
 Af begge sine Ankler
 De stærktsnoede Baand;
 Og lempeligt han listed,
 Med høitbankende Barm,
 Den allersidste Løkke af,
 Som knæde hans Arm.

Han sagte lod sig glide
 Fra Dyrets brede Ryg,
 Ned sank han ved dets Side
 Paa Mosteppeet tryg.
 Dog knap sig følte Hjorten
 For Baand og Byrde quit,
 Udstødte den et Brøl,
 Sprang op og knejsed frit.

Med Bragen brød den gjennem
 Den tætte, mørke Skov;
 Den vækked de smaa Fugle,
 Som sad der og sov;
 Og længe hørte Svenden
 Hver raslende Bust,
 Og hvor Grenene de knaged
 Bed de voldsomme Rust;

Til fjernere sig tabte
 Hver Lyd og hver Larm.
 Da strakte han med Belyst
 Sin Fod og sin Arm;
 Sin stivnede Nakke
 Og sin martrede Lænd
 Paa mosbløde Leie
 Han lod nu segne hen.

Han folded sine Hænder,
 Slog Kors for sit Bryst,
 Og takkede Vorherre
 Med hendøende Røst,
 Fordi han havde frelst ham
 Fra saa grusom en Død.
 Dybt sank han saa i Dvale
 Og glemte al sin Nød.

I Møllen.

Hvor klare Skovbæk risler
Bag Bøgenes Skjul,
En Vandmølle vælter
Sine brusende Hjul;
Den ligger dybt og dulgt,
Dg Huulveien snoer
Sig nær forbi Huset
Dg ned mod Bølesfjord.

Den lille Hauge breder sig
Saa hyggelig og pæn
Med brogede Asters,
Med Uebler paa Green;
En Bedbend sig klamrer
Til den kalkede Gavl;
I Gaarden Duer kurre
Dg Anden er saa travl.

Men nærvæd, paa en Banke,
 Hvor der er lyst og frit,
 Man skue kan til Nord og Syd,
 Til Øst og Vest saa vidt,
 Hen over Axelshoved
 Til Stevnø med steile Bred,
 Til Bildbanegaarden,
 Til det lange, smalle Fædd.

Der tjener nu i Møllen
 En vakker Ungersvend;
 Det er ei længe siden,
 Han kommet var derhen.
 Den gamle Møller fandt ham,
 Da halvdød han laae
 I Skov, med nøgne Fødder
 Og med linned Koste paa.

Han pleiet blev og græget,
 Men det vared kun kort,
 Saa kom han brav til Kræfter.
 Han kaldte sig Hjort,
 Og sagde saa til Mølleren:
 „Du seer, at jeg er stærk;
 Det er vel ei saa farligt svært
 At lære Dit Bærk?

Saa kan jeg ogsaa plante
 Og nyde og saae,
 Samt mange andre Dele
 Forstaaer jeg mig paa.
 Hvis Du mig vil beholde,
 For Klæder, Huus og Brød,
 Jeg trofast vil Dig tjene —
 Og Du hjælper mig af Nød!"

Ham spurgde da den Møller:
 „Hvor er Du vel fra?"
 Med rødmende Kinder
 Gjensvared Svenden da:
 „Jeg tjente, Nord paa Den,
 Saa stolt en Riddersmand,
 Den mægtigste, den rigeste
 Ildi vort hele Land.

Han eier store Borge
 Med Lade og med Lo,
 Og Guld og raske Heste
 Og Svende, maa Du troe.
 Men jeg gav mig ikke af
 Med Stang eller Staal;
 Jeg hængede hans Lilier
 Og blædede hans Raal.

Jeg røgtede hans Abild
Fra Vaar og til Høst;
En Urtegaardsmand
Lever ogsaa med Lyst!
Jeg syesled tro og stille,
Jeg passede min Dont;
Og roligt var mit Hjerte,
Thi jeg tænkte ei paa Dødt.

Da blev jeg nok af Avind
For min Herre beført;
En Aften blev jeg grebet
Og bastet og snørt;
Halvnøgen blev jeg fastet
I Kjelderens Dyb;
Der laae jeg mellem Dgler
Og Tudsler og Kryb.

Det hued mig just ikke
At dvæle længe der;
Den klare Luft og Skovens Duft
Jeg havde mere kjær.
Saa fandt jeg paa med Liste
At bryde mig en Ve.
Gud kjende maa min Brøde —
Jeg kjender den ei!"

Men Mølleren, den gamle,
 Han smilede med List:
 „Saa Alt, hvad her Du melder,
 Er baade sandt og vist?
 Du seer mig ikke ud til
 At have tjent for Løn;
 Du ligner i Din Føre meer
 En Riddersmands Søn.

Dog — Bonde eller Ridder —
 Det har mig lige Magt;
 Det være nu og blive,
 Som Din Mund mig har sagt.
 Saa bliv, og pas min Have,
 Bær Band, hug Ved og Kjern
 For Tøsen der; og vaag saa,
 For mig ved min Dværn!”

Alt som de saadan talte,
 Den Møllerdatter stod
 Nysigen i den aabne Dør
 Og tripped med sin Fod.
 Og da de slutted Bagten
 Med Haandslag, og gif,
 Hun hvæsked: „Gud skee Løn da!”
 Og sendte dem et Nif.

Saa blev han der i Møllen,
 Saa tog han trøstigt fat,
 Og flittigt hjalp dem Begge
 Ved Dag og ved Nat.
 Han plukkede Haugens Ubler
 Og fik dem op paa Loft,
 De brune Køer flyttede han
 Paa Eng og paa Toft.

Saa pusled han i Haugen,
 Saa skjæstede han en Lee;
 Han snittede Skoe saa nydeligt,
 Som Noget vilde see.
 Snildt flettede han af Bidie,
 Med Grønt og med Hvidt,
 Til Anna en Garnkuro,
 Hun havde ønsket tidt.

Han øvede tusind Kunster
 Og Intet faldt ham svært,
 Og Alt, hvormed han sysslede,
 Blev dem Begge saa kjær.
 I Hjertet Anna tænkte:
 „Jeg kan jo ei derved!“
 Men hvor han stod, og hvor han gik,
 Var hendes Dine med.

Naar saa den Gamle fælde
 Til No sig havde lagt, —
 Gik Hjort i Møllen ene
 Og holdt sin Nattevagt.
 Mens Boverne da bruste
 Og over Hjulet sprang,
 Hans Tanker gik saa vide,
 Og Barmen blev ham trang.

Saa hældte han paa Dvæernen,
 Gik Alt i Drift og Skif,
 Hen til den aabne Vindglug
 Han tankesuld gik;
 Han stirred ud i Natten,
 Og støttede sin Arm
 Og lænede sit Hoved
 Til den sittrende Karm.

Forsagt det var han ikke,
 Han kjendte ei til Frygt;
 Hans Hjerte følte Længsel,
 Men det blev ikke sygt,
 Thi det var frisk og freidigt;
 Men Fremtids Haab og Lyst
 Og Længselen bar Blomster
 I Sangen fra hans Bryst.

Hans Sanges søde Toner
Dg de elskovsfulde Ord
Fremspirede som Urter
Af en foraarsvarm Jord;
De satte Knup og Blomster,
De spredte deres Frø,
Dg Frøet fandt et Jordsmån,
Hvor det ikke skulde døe.

Naar ret han sang og sukked
Af sin Længsel berørt,
Dg troede sig af Matten kun
Dg Skovens Træer hørt,
Da vaaged der et Hjerte,
Da aanded dybt en Barm,
Da smilede to Læber
Dg en Kind blev saa varm.

I Sengen sad ung Anna
Med Haand paa Brystet lagt,
Hun følte Hjertet banke
Bed Sanges Troldomsagt;
Det var en ukjendt Sødhed,
Dg det friske Pigebarn
Hver Nat sig hilded meer
I det usynlige Garn.

Om Dagen hendes Døie var
 Som Himlen er i Vaar,
 Hvor Solen snart smiler,
 Snart Regnskymen staaer.
 Snart var hun bly og bange,
 Snart var hun kjæk og fri,
 Blik sendte hun ham mange,
 Men af! de gik forbi.

Hans eget Sind, hans Tanker
 Maatte vandre saa vidt;
 Den Frihaarnes Hjerte var
 Jo slet ikke frit.
 Han gik og røgtes troligt
 Og trofast al sin Pligt; —
 Og den gamle Faders Døie
 Gi kunde ændse Sligt. —

Det var en Stund før Middag;
 Træt af sin Nattervagt
 Sig Hjort paa tvende Sække
 I Møllen havde lagt.
 Med brune Haar om Panden
 Han i det dybe Blund
 Laae der og smilte venligt
 Med den friske røde Mund.

Foran ham dvæled Anna;
 Hun skulde sagt: „Kom ind!“
 Brat standsed hendes Aandedræt,
 Og bleg blev hendes Kind.
 Men Kjækheds Rose atter
 Fremblomstred rød og sund,
 Hun bøied sig, hun smilede,
 Hun nærmed sig hans Mund.

Hun vilde paa hans Læbe
 Sin Læbe trykke varm, —
 Da kom hun til at røre
 Den Slumrendes Arm.
 Det jog ham af en Slummer,
 Der var ham saa kjær;
 Han drømte sig en Andens
 Favntag og Læber nær.

Op sprang han fra sit Leie,
 Han kneisede stolt,
 Ned sank hans Blik paa Pigen,
 Forundret og koldt.
 Hun segned fast i Knæer,
 Som paa en Bægt hun bar,
 Han syntes hende dobbelt
 Saa høi, som han var.

Hun læste i hans Die,
 Som talte koldt, men blidt:
 „Seg kan Dig Intet give,
 Thi Intet meer er mit!“
 Ind ginge de da tauje,
 Hvor den Gamle ventede dem;
 Men nu var Freden borte
 Fra sit yndigste Hjem.

Før var hun let og lystig,
 Nu gif hun stille om,
 Hun smilede kun trungen,
 Naar Faderen kom.
 Med Hunden før hun ganted,
 Nu havde den faaet Ro,
 Og ligegyldig var hende
 Selv hendes røde Ro.

Og naar hun skulde sige
 Til Hjort: „Kom hid og hør!“
 Da gif det ei fra Læben
 Saa freidigt, som før.
 Og gif de hjem fra Engen,
 Hvor Røerne var,
 Hun bad ham ei at bære
 Det fulde Melkekar.

Saa tænkte hun paa Tørgen,
Den utroe, kjære Svend;
Da smilede hun saa bittert
Og stirrede for sig hen.
„Jeg aldrig fanger Lise,
Jeg aldrig fanger Ro;
Mit Hjerte har ei Herberg
Til begge disse To.“

Saa pleiede hun i Barmen
Som en Urt sin Smertes Braad;
Hun blegedes og salmed,
Skjøndt hun dulgte sin Graad.
Natten saae hende græde,
Men Dagen sjelden see, —
Og dette var da Noget,
En Fader kunde see.

Rhitra.

Den Møller stod paa Høien,
 Hvor over Skovens Top
 Man vide om kan skue,
 Og Hjort kom just derop.
 Da sagde Hiin med Dvælen:
 „Dig vil jeg nu betro,
 Hvad svart paa Sind mig tynger;
 Maaskee jeg da faaer No.

Hør, siig mig, seer Du ikke,
 Hvor kummerlig og bleg
 Min Anna gaaer, som ellers
 Var fuld af Spøg og Leg?
 Jeg aner, hvad hun feiler;
 Jeg troede, Alt var glemt!
 End seer jeg Sorgens Spire
 I hendes Hjerte gjemt.

Hun havde sig en Fæstemand,
 Saa ung, som hun var;
 Jeg tænkte, det skulde blevet
 Det lykkeligste Par;
 En dygtig Karl var Jørgen,
 Saa ærlig og saa bold;
 Hist boer han hos sin Fader
 - Henne i Arelvold.

De var som glade Børn,
 De leged og de loe;
 Hun syntes mig saa lykkelig,
 Han syntes mig saa tro;
 Saa jeg var tryk og rolig
 Og takked Gud, der gav
 Mit Barn en kjæk Beskytter,
 Naar jeg laae i min Grav.

En Aftenstund kom Anna
 Dødbleg fra Skoven hjem;
 En Hemmelighed bar hun,
 Som end aldrig kom frem.
 Hun vilde aldrig sige,
 Hvad der hun fik at see,
 Men langtid hendes Taarer
 Forkyndte Hjertets Bee.

Reent Tørgen var forandret;
 Tungfjindig og bly,
 Han kom her mindre flittigt,
 Og var ordknap og sky;
 Jeg saae tidt, hvor han blegned
 Og sittred, naar han kom;
 Saa blev han ganske borte,
 Og Alt var skiftet om.

Saa mødtes vi da ikke
 Før engang ved en Fest
 I Roholt, hvor vi begge
 Vare budne til Gjæst.
 Der tog jeg ham tilside
 I Haugen, i en Braa
 Og sagde: „Siig mig, Tørgen!
 Hvad tænker Du dog paa?“

Med angerfulde Taarer,
 Med hviskende Røst
 Han Alt mig aabenbared
 Saa ængsteligt og tyst.
 At Anna end han elsked,
 Ved Guds Blod han mig svær,
 Og dette var hans første,
 Det var hans sidste Ord.

Hvad skulde jeg vel sige?
 Utroligt syntes jo
 Alt, hvad han mig beretted, —
 Dog maatte jeg ham troe.
 Os Mørkets Herre faaer jo
 Saa tidt en Snare lagt,
 Vi fristes paa vor Vandring
 Af mangel sølsom Magt.

See, for en Snees Aar siden
 Bemærked vi engang,
 Paa skovbegroede Fjeld
 Helt yderst at der svang
 En hvidlig Røg sig langsomt
 Bag Trærnes Top,
 Og hvirvled mellem Løvet
 Som fra en Skorsteen op.

Vi troede, det var Bender,
 Der var stegne i Land;
 Vi tænkte, det var Røgen
 Fra deres Rjokkenbrand
 Og jeg og flere Grander
 Vi droge da derned,
 De skulde dog ei syde
 Deres Dødre i Fred.

Men da vi kom til Bynten,
 Vi ingen Bender saae;
 Bag Krattet mellem Buske
 En lille Hytte laae,
 Døpført af Mos og Græstørv;
 Foran i Lyngen rød
 Der sad paa Huf en Qvinde
 Med et Barn paa sit Skjød.

Med ydmyge Lader,
 Men med listige Blif
 Den fremmede Qvinde
 Smøde os gif.
 Hun vilde have Fred og Frist,
 Det kunde vi forstaae,
 Os fremmed var Ordet, som
 Paa hendes Tunge laae.

I sin brogede Kjortel
 Hun neied dybt mod Jord;
 Fra de fulsorte Dine
 Det ret som Gnister foer.
 Hun dækked ei med Blusfel
 Det ene nøgne Bryst,
 Mens Ungen laae og kravled
 I Lyngen med Lyst.

Saa lod vi hende bygge der,
 Hvor ellers Ingen kom.
 Selv vandred hun dog flittigt
 I Bygderne om.
 Bort Maal hun hurtigt lærte,
 Og følte sig tryk,
 Og tiggede ved Dørene
 Med Barnet paa sin Ryg.

Hun læged Ro og Døie,
 Og spaaede gamle Mænd
 God Lykke udi Dobbel
 Og Børn af deres Lænd;
 Ungdommen Gods og Beilere;
 Ved hemmeligt Spil
 Hun lærte dem at tvinge
 Sig Elskere til.

Saaledes saaes hun ofte,
 Den snedige Drind,
 Hos Unge og hos Gamle
 At liste ud og ind.
 Hun var saa sledst og ydmyg,
 Hun var saa fattemild.
 Men fæl var hendes Døs
 Døbtbrændende Ild.

Men altsom Glutten vorte
 Og ververt kunde gaae,
 Til den gamle Guliga
 Man sjelden mere saae.
 Og tidlig Tøsen, Rhitra,
 Skjød op og blev stor,
 Og gik, knap tolv Aar gammel,
 Alt i Moderens Spor.

I de brogede Bjalter,
 Med nøgne, smaa Been,
 Var hun deilig som en Rose
 Og altid skjær og reen.
 En Skov af sorte Krøller
 Om brune Hals og Kind,
 Som Steenful saa blanke,
 Var hendes Hue og Lin.

Det eneste, lille Smykke,
 Hun eiede, det var
 Af pure Guld en Slange,
 Hun i venstre Dre bar.
 Det var hendes bedste,
 Hendes dyreste Alenod;
 Og rørte man ved dette,
 Saa blev hun ikke god.

Hun stripped om i Egnen,
 Og hvor hun saa kom hen,
 Forvendte hun strax Hjertet
 Paa hver en Ungersvend.
 Men alle de smaa Piger,
 Som leved her omkring,
 Dem, sagde man, hun lærte
 Heel mange slemme Ting.

Vi saae hende ofte,
 Net pyntet med en Krands
 At dandse os den vildeste
 Ellepige-Dands.
 Saa sang hun kaade Viser,
 Som selv hun opfandt,
 Slog Hjul henad Veien
 Og som en Vind forsvandt.

Hun spiste saare lidet,
 Vel nøiet, med hvad hun fik,
 Og drak kun Vand det klare,
 Men ingen rusende Drik.
 Hun smutted som en Lækat
 Paa Sti og paa Bei,
 Men — hvor hun var om Natten,
 Det vidste man ei.

Thi havde hun nu dandset
 Og sjunget og var træt,
 Og havde faaet at drikke
 Og spise, og var mæt,
 Saa, før man saae sig om,
 Var hun borte som en Muus,
 Og kom først seent igjen
 Til eet og samme Huus.

De unge Karles Ruus, ja,
 Den kunde man forstaae!
 Hun lille var, men rank dog
 Som en spillende Raa;
 Saa fiint og dog saa fyldigt
 Sig rundede med Lyst
 Den kraftige Hoste
 Og det faste, unge Bryst.

Skjøndt voksen, ei hun skifted
 Hverken Sind eller Sæd;
 Halvnøgen, som en Bild
 Endnu gif hun flæd;
 Meer hyppig var nu Dandsen,
 Men endnu mere skjøn,
 Og Sangen mere yndig,
 Og loffende i Løn.

Man ymtede da ofte
 Snart hist og snart her,
 At hiin Mand og den Svend
 Var hendes Hjertenskjær.
 Det var ei Blik og Tale,
 Det var som Trylleri,
 Der drog dem efter hende,
 Og fast Ingen gif fri.

Saa gif det ogsaa Tørgen,
 Min Annas Fæstemand.
 Engang han saae, hun slumred
 I Græsset hist ved Strand.
 Da slog hun med Get
 De to sorte Dine op, —
 En Gysen sød da rislede
 Ham gjennem hans Krop.

Og han var ogsaa fangen,
 Og han var hendes Træl;
 Hun havde slugt hans Hjerte
 Og formørket hans Sjæl.
 Alt andet stod i Glemsel,
 Hans Villie var brudt,
 Og han tilhørte ganske
 Den farlige Glut.

Men han var den Gæste,
 Som hun ei selv forlod;
 Den mandige Ungkarl
 Havde tændt hendes Blod;
 Kold holdt hun sig i Samkvem,
 Men i natlige Stund
 Hun søgte og hun fandt ham
 Med sin blussende Mund.

Hun var ham altid nær,
 Naar han aned det ei;
 Var hans Kammer end laaset,
 Hun aabnede sig Bei;
 Naar tidt i fæle Drømme
 Heel trangt hans Aande gif,
 Da sad hun paa hans Leie
 Med stivt stirrende Blik.

Da drog hun de røde Læber
 Fra hvide Tænders Rad,
 Sødt Smilet da fortolked
 Hvad stille Hjertet bad;
 Hun aabned sine Arme,
 Han brød da tidt sin Pagt,
 Genreven af en lønlig,
 Ubetvingelig Magt.

Dog af alle gode Engle
Han var ei reent forladt;
Dg stundom faldt et Lys
I hans aandelige Nat;
Dg i et saadant Lysglimt
Blev da hans Tanke vendt
Til hellig Antons Kloster,
Som ligger hist paa Skrænt.

I Kirken hist, den stille,
Tryk under Korsets Læ
Bed Skriftestolen ydmyg
Han bøiede sit Knæ;
Han lagde frem sit Hjerte
Med Alt, hvad det forbrød.
Dg for et kjærligt Dre
Han klagede sin Nød.

Den fromme Broder sukked:
„Din Fristelse er svar!
Men Himlen for Din Anger
Forladelse har.
Er Fristerinden hos Dig,
Da vend det saadan om,
At ei hun Dig forlader
Ad samme Bei, hun kom.

Da er Du brat befriet,
 Din Strid er kjæmpet ud,
 Og hende seer Du aldrig.
 Gaf bort nu med Gud!"
 Saa modtog han Belsignelse
 Med Suk og med Graad,
 Han kysset Munkens Hænder
 Og takked for hans Raad.

Den følgende Nat derpaa,
 Med Havblik i sit Sind
 Han, træt af Dagens Møie,
 Var rolig slumret ind:
 De gyseligste Gjøglesyn
 I Drømme da han saae,
 Som en Egebul tungt
 Over Brystet det ham laae.

Han vaagned med et Skrig, see!
 Da sad hun der igjen;
 Let havde hun sin Haand
 Paa hans Hjerte lagt hen.
 Hun smilede saa lofkende,
 Hun bøiede sig mild,
 Hun vilde med sin Læbe
 Hans Die lukke til.

Rast rev han sig af Pigen
 Blødt sølmende Favn,
 Han sprang udaf Sengen
 I Frelserens Navn;
 Han aabnede sit Vindue
 Og i Kammeret ind
 Faldt fredeligt og venligt
 Det klare Maaneskin.

Stod som en Billedstøtte
 Der Rhitra nu stod,
 Som Krampen hende knuged
 Fra Tøse og til Fod.
 Det deilige Ansigt
 Fortræk sig med Gæt,
 Som var hun i den gyseligste
 Dødsqval bestedt.

Og mens hun stod saa hvid
 Som den kalkede Bæg,
 Hendes Krop som en Skygge
 Blev meer og mere bleg;
 Saa svandt hun gennem Vinduet
 Lig en dæmrende Sky,
 Og et Hyl og en Jammer
 Lød høit over By.

For Vindvet slog han Kors .
 Og takkede sin Gud,
 Der trygt ham havde hjulpet
 Af Syndens Snare ud.
 See, det har han betroet mig,
 Og saadan blev han frelst;
 Alt var ham som en Drøm, —
 Det mener jeg og helst.

Ung Rhitra var forsvundet,
 Hun aldrig saaes igjen;
 Nu blev der atter Fred
 Mellem Pige og Svend.
 Men endnu voved Jørgen
 Sig ikke hid til os,
 Han er forfæret og bange, —
 Han dvæler ei af Trods!" —

Her taug den gamle Møller,
 Men Hjort han mæled ei.
 Saa gik de ned af Banken
 Paa den skyggesfulde Bei.
 Men Ungersvendens Dine
 Sig tankesfuldt sneg
 Til Pynten, hvor Gulikas
 Rjøfkenrøg opsteg.

Den vandrende Sanger.

Storken, den floge Fugl,
Forlængst var draget væk,
Og gule Blade seiled
Rød med den klare Bæk;
De skrigende Krager
Forfulgte Bondens Plor,
Smaafuglene sad stumme
I den brogede Skov.

Nu Tiden og var kommet,
Da Humlen skulde ind;
Den stod endnu i Haugen
Bedækt med Høstens Spind.
De hyppige Ranke
Harde flettet sig til Net,
De lysegule Knopper hang
Bag dunkle Blade tæt.

Rask Hjort nu afslædte
 Hver Sime og hver Stang,
 Den Møller og hans Datter
 Bar gjennem Døren trang
 De brusende Stengler
 Med deres Rigdom paa;
 Af bitterføde Kryder
 Da dufted hver en Braa.

I Øverstestuen
 Hele Høsten blev slængt;
 I Midten blev paa Træstagen
 Tranlampen hængt;
 Da blev det muntre Arbeid
 Dem til en lille Fæst;
 Hid kom der, for at hjælpe,
 Heel mangen venlig Gæst.

Der sad de, Gamle og Unge,
 Rundtom paa Stol og Bænk;
 Dem bar da liden Anna
 Til Velkomst en Skjenk.
 Saa plukked de med Iver,
 Ei Tiden blev dem lang;
 Der hørtos mangen Krønik
 Og mangen gammel Sang.

Men just som nu en lystig
Fortælling var forbi,
Da toned der for Døren
En deilig Melodie.
Derude under Linden,
Paa Steenbænken sad
En vandrende Sanger
Med sin Githar og qvad.

Han bad om Ly for Natten,
Han bad om en Bid Brød;
Da hældte ung Anna
Den Humle af sit Skjød,
Og vinkede i Døren,
Med rødmende Kind;
Og kneisende og rank han
I Stuen traadte ind.

Han lystig var at skue
Med Strængeleg i Haand,
Med Blomster paa sin Hue
Og med brogede Baand.
Den Møller da heel venligt
Imøde ham gif.
De unge Piger skottede
Til ham med skjelmiske Blik.

Men Hjort, som sad i Krogen,
 Hvor der var mindre lyst,
 Han rørte sig slet ikke,
 Han holdt sig ganske tyst,
 Og strøg ned over Banden
 Sin brede, brune Lof.
 Da rakte man den Sanger
 Baade Mad og Drikke nok.

Imens han drak og spiste,
 Deelte han med sin Hund,
 Der logred ved hans Side
 Og slikked sig om Mund.
 Til Tak for Mad den reiste sig
 Paa Bagbeen og gik,
 Og gjorde andre Kunster,
 Efter Hundenes Skik.

Da mælede den Møller: „Siig,
 Hvem tjener Du, min Ven?
 Du er som Himlens Fugle,
 Der sorgløst flyve hen:
 De sprede ei, de høste ei,
 De sanke ei til Bo;
 En Herre lader op sin Haand
 Og fylder deres Kro.

Saa mener jeg, Du har vel og
En Herre rig og stor,
Der fylde kan Dit Bæger
Og dække Dig Dit Bord.
Dig blev vist ellers Veien
Over Livets Hede trang?"
Da tog den Sanger smilende
Til Githaren, og sang:

„Jeg tjener ingen Herre!
Som Fuglen fri og let
Jeg ikke lod mig spærre
I Buur eller Net.
Den Drot, som jeg adlyder,
Han boer her i mit Bryst,
Og freidigt jeg kun fryder
Mig ved min egen Lyst.

Den hele Jord og Himmel
Det er min Eiendom;
Alle Herligheder's Brimmel
De flokke sig derom.
Min Skat kan aldrig tømmes,
Gi mindstes kan min Magt;
Aldrig kan der drømmes
Meer kongelig en Pragt.

Hvert Sind og hvert Hjerte
 Er min ydmyge Vasal;
 Jeg dulmer hver en Smerte,
 Jeg smykker Glædens Hal.
 Og Qvinderne, de søde,
 I hvor jeg træder op,
 Mig bære huldt imøde
 Liliens og Rosens Knop!"

Da letted paa sin Hue
 Med Smil den Møller god:
 „Saa fornem Gjæst at huse
 Jeg havde næppe troet!
 Men Lige søger Lige!
 Det sømmer sig jo bedst:
 Du er vel, kan jeg tænke,
 Heel ofte Kongens Gjæst?"

„Jeg kommer," quod den Sanger,
 „Just lige fra hans Borg;
 Der hersker liden Glæde,
 Men desto mere Sorg.
 See, mens I flittigt syse
 Med Dølets bittre Kraft,
 Ved Githren jeg fortæller jer
 De Syner, jeg har hørt."

Han lagde sig tilbage
Og tankesuld saae
Mod Bjælfeloft, mens Strængen
Han sagte rørte paa.
Men hen til hans Læber
Alles Blikke fulgtes ad.
Aun Hjort holdt sig stille
I Krogen, som han sad.

I Kongsgaarden.

„Kong Erik sad paa Burre
I Høieløfts-Sal;
Den engellandske Frøken
Var hans Dronning og Gemal.
Hun straaled ved hans Side
Fra stolte Kongestol
Saa mild og saa deilig
Som Baarens klare Sol.

Men han var vild og flygtig
Som Kornmoed i Høst;
Ustyrlig som Stormen,
Der hæver Nordhavs Bryst.
Der var kun fattig Fred
Mellem Dronning og Drot,
Thi Hagelskur og Solens Smil
De enes ikke godt.

I Kongens Gaard der tjente da
 Det elskeligste Par;
 Den unge Strange Nielsen
 Den Gne af dem var;
 En kjæk og freidig Tyde
 Af den ædleste Rod;
 For Dronningens Aashn
 Som Kammerbænd han stod.

Den Anden det var Stjernen
 I hendes Jomfruflok,
 Og det var Frøken Ellen
 Med den guldblondede Lok;
 De Roser og de Lilier
 De blegned paa hendes Bei,
 Hun deilig var som Dagen, —
 Men det vidste hun ei.

Hr. Strange var udsprunget
 Af den mægtigste St;
 Alart var hans Skjold, hans Adel
 Uden Skygge eller Blet.
 Hun kjendte ei sin Fader,
 Og næppe var hun fød,
 Saa blev der talt forblommet
 Om hendes Moders Død.

Men hos den gamle Dronning
Blev hun fostret som spæd;
I Fruerbuur hun lærte
God Adels Skik og Sæd.
Og da hun var saa deilig,
Og da hun var saa god,
Saa blev hun valgt at sidde
Bed den unge Dronnings Fod.

Det vared ikke længe
Saa spired der frem
Den lifligste Maiblomst
Og duftede for dem;
Og alt som den yndig
I deres Vaar fremgik,
Paa den de Begge stirred,
Og saa mødtes deres Blif.

Ung Strange vandrer eensom
I Skov og i Lund,
Han ændser ei at jage,
Han lokker ei sin Hund.
Og Frøken Ellen sidder
Og sømmer Silken blød,
Mens Haanden med Naalen
Synker drømmende i Ekjød.

Han viste hende Høviskhed,
 Hvor som han kunde bedst;
 Han holdt hende Bøilen,
 Naar hun steg paa sin Hest.
 Ud fra de rige Loffer
 Da mildt to Dine saae,
 Som Kornblomster smile
 Mellem guldgule Straae.

Saa fra et Smil de naaede
 Til et Haandtryk i Løn;
 Og Tomfruen modstod
 Ei Ungersvendens Bøn;
 Men hemmeligt de mødtes
 I slig Uskyldighed,
 At Himlens rene Engle
 Maatte juble derved.

I Gurre Rosenhave,
 Paa Grønsværet stod
 En mægtig Kronhjort foldet
 Ved Lindetræets Rod.
 Did ilede de Begge
 I Nattens Skygge hen,
 Den Hjort blev deres Løndoms
 Fortrolige og Ven.

Og Tegnet, som i Nattens Mulm
 De brugte, hvergang
 De nærmed sig hinanden,
 Det var en simpel Sang,
 En jævn lille Vise,
 Uskyldig og glad,
 Som begge de to Hjerter,
 Der saa ofte den qvad:

„Hvor tindrer nu min Stjerne?
 Hvor dølger sig min Skat?
 Dig søger i det Fjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat!“
 Og naar da Sangen toned,
 Den Hjort, lidt mindre vild,
 Vendte de brede Drer
 Og lyttede til.

Tilfældt den blev saa taalig,
 At den sig flappe lod;
 Og naar sig Sangen meldte,
 Ved Jomfruens Fod
 Den lagde sig i Græsset,
 Saa hun i lystigt Mod
 Tidt hængte den om Halsen
 Sit fjæreste Alenod;

En Kjede med et Kors,
 Med Frelserens Billed paa,
 Af gyldne Led og Blader
 Og smykt med Stene blaae.
 Naar saa de maatte skilles,
 Hun med sin hvide Haand
 Igjen tog af dens Nakke
 Det dyrebare Baaud.

De troede sig saa dulgte
 Som Duer i Klippespalt;
 Men Dren har en Hofgaard
 Og Dine overalt;
 Og Intet er saa svært,
 Om man er nok saa snild,
 At holde skjult for Verden
 Som tvende Hjerters Ild.

Dog Ingen dem forraadte,
 Ei ublid Fortræd
 For Foden Stød dem lagde
 Eller skræmmed deres Fred.
 Man voved ikke Saadant,
 Thi han var stolt og fjæk;
 Man nænned ikkeheller
 At volde hende Skræk.

Hjem stævned da Kong Erif,
I Hu var han saa gram;
Ind drog han paa sit Gurve,
Og Ufred fulgte ham.
Tilføes forlænge havde
Han feidet paa Holsters Land:
Lig Odderen, ei han kunde
Gaae Halen op af Vand.

Han ændsed knap sin Dronning;
Men til Banket og Fest
De useligste Karle
Han samlede til Gjæst.
Hvad Slet der var at finde,
Det sad omkring hans Bord.
Som Herren er, saa træde
Og Svende i hans Spor.

En Dag han sad og ganted
Med dem ved fuld Pokal,
Da traadte ind med Latter
En Svend i Kongens Sal.
Han meldte: „Herre Konge!
Der staaer ved Borgeled
En Tiggertøs, som ønsker,
Med Dig at tales ved.

Hun løe kun, da jeg trued,
 For Bidsten ei hun løb,
 Og Hundene, jeg pudsed,
 De blev hange og frøb!"
 Kong Erik lystigt tømte
 Sit Bæger da paastand:
 „Vi gad dog nok forfare,
 Om Os hun trodse kan!"

Med Fjerbarett paa Ise,
 Med klingert Sværd ved Lænd,
 Strunk spanked gennem Borggaard
 Han foran sine Mænd;
 Og udenfor ved Linden
 Paa en Græsbænk de saae,
 Halv støttet paa sin Albue
 Den Tiggerpige laae.

Hun bar et pjaltet Skjørt kun,
 Nøgen var Hod og Arm;
 Stor Deilighed omgav dog
 Hendes Ansigt og Barm.
 Og det eneste Smykke,
 Hun havde, det var
 Af Guld en lille Slange,
 Hun i venstre Dre bar.

Hun rolig blev siddende,
 Og lod de Fødder smaa
 Sig sagte kun bevæge
 I grønne Græs og Straa.
 Om Halsen ringled Loffer
 Kullsorte som en Snog;
 To afgrundsmørke Dine
 Paa Drotten hun opslog.

En Gysen overfoer ham,
 Hans Lød blev saa bleg,
 Som i en Ruus fortumlet
 Tilbage lidt han veeg;
 Et Flammeblus saa atter
 Ham til Ansigtet steg,
 Men ei en Lyd endnu
 Fra Læben sig sneg.

Da hvæsked han: „hvad vil Du?“
 Man hørte knap hans Røst,
 Og heftigt under Fløilet
 Sig hævede hans Bryst.
 Men med Hovedet lidt hældet
 Taus til ham skotted hun,
 Og smilede og spilled
 Med Fingren paa sin Mund.

„Hvad vil Du mig?“ gjentog han
 Med stirrende Blik.
 Da reiste hun sig langsomt
 Og vinked ham og gif
 Foran saa let og siirlig ind
 I tætte Rosenlund;
 Han fulgte hende lydig
 Som en kjælen Skjødehund.

Hvad der de talte sammen,
 Fik intet Dre hørt;
 Men de prægtigste Klædemon
 Hun snart saaes iført.
 Stærkt spraglede Farver
 Hun allermæest var huld;
 Saa bar hun Sort og Gult og Rødt
 Græsgrønt med Sølv og Guld.

Hun Kjeder fik og Spanger
 Og sølvspændte Skoe,
 Kun ingen Ring i Øret, —
 Hun blev sin Slange troe.
 I lange Lindegyde,
 Som fra Borgen monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae;

I sidste Sted i Rækken,
 Som var saa firligt bygt,
 Halv dulgt bag Rosenhækken
 Og med Billeder smukt,
 Hun slumred mest om Dagen
 I sin yndige Bo, —
 Til Slummer havde Natten
 Gi synderlig Ro.

Paa Jagt i grønne Skove,
 Ved Dands og ved Spil,
 Ved natlige Banketter,
 Hvor Glæden ret var vild,
 Paa eensomme Vandring
 Langsurve-Søens Blaae,
 Man Dorrit, som hun kaldtes,
 I Kongens Følge saae.

Naar paa melkehvide Hoppe,
 Let bygget som en Hind,
 Hun traved hos hans Side
 I Skovens Dykning ind;
 Naar i friske Sommermorgen,
 I stille Rosenlund
 De hvilede Bryst mod Bryst
 Og sukked, Mund paa Mund;

Naar de seilede paa Søen,
 Naar under Nattens Slør
 Han listed sig formummet
 Og svandt bag hendes Dør:
 I hende reent fortabt,
 Kun hende ændsed han, —
 Forsvundet af hans Tanke
 Var Dronning, Folk og Land.

I Fruerbuur sad Dronningen,
 Mens Taaren lønligt randt;
 Med sine unge Møer
 Hun væved og hun spandt;
 Men intet Net hun knytted
 Saa stærkt og saa snildt,
 Der kunde atter fange
 Hendes flygtige Bildt.

Saa gif en Høst og Vinter;
 Men da Rufferen sang
 Igjen i Baarens Løvsal,
 Hvor Daadyret sprang,
 Da faldt ung Dorrits Die
 Paa Hr. Strange engang,
 Da bagom hendes Hauge
 Han vandred over Bang.

Hjortens Flugt.

Geel tankefuld hun saae ham
 At søge ind i Lund,
 Tført den grønne Kofte,
 Med Horn og med Hund;
 Dmt blev da hendes Hjerte,
 Som havde det længe blødt;
 Vel følte hun en Smerte,
 Men det smertede saa sødt.

Ham fulgte hendes Tanke,
 Ham fulgte hendes Fred,
 Og hvor han siden dvæled,
 Der dvælede hun med,
 Og loffed ham saa listigt
 Snart her og snart der, —
 Ei mærked dog Kong Erif
 Den bedragelige Færd.

Thi, underligt at sige,
 Det lod, som hun var To:
 Paa samme Tid hun sad
 I sin yndige Bo
 Og skjemtede med Kongen,
 Har Mangen svoret paa,
 At hun var seet i Lunden
 Efter Strange at gaae.

Men Junfer Strange trodsed
 Hendes Deiligheds Magt,
 Hans stolte Blik nedslunged
 Ujigelig Foragt.
 Mat fra hans Hjertes Klippe
 Sank hendes Dines Skud,
 Thi han var reen som Sneen
 Og trofast sin Brud.

Hendes Smil og Sang og Dandsen
 Saa sommerfuglelet,
 Alt — Alt var forgjæves,
 Og tilsidst blev hun træt.
 Hun var som den, der svømmer
 Med stønnende Bryst
 Og af Brændingen fastes
 Igjen fra sikker Ryst.

Foragtet Elskov vender
 Sig saare snart til Had.
 Tidt Læben bittert rynes,
 Hvor Smilet nylig sad.
 Sit Bytte Grumhed fanger
 Tidt udi Listens Væv, —
 Naar Ulv gaaer ud paa Rov,
 Lufker bagefter Ræv.

Saa dultte hun sin Pine,
 Saa dæmped hun sin Harm,
 En sikker Hævn hun fostred
 I sin flammende Barm.
 Af, hun behøved ikke
 At bruge megen List,
 Hun snart var paa Sporet
 Og Byttet hende vist.

Som Ornen let opdager
 To Duer i Alippespalt,
 Snart havde hun udspeidet
 De Tvendes Løndom alt.
 Hun havde seet dem mødes
 Ved Lindetræets Rod,
 Hvor fredelig og stille
 Den tamme Kronhjort stod.

Hun selv, med kvalfslydt Hjerte,
 I Nattens dybe Ro
 So havde hørt dem synge,
 De Rattergale to:
 „Hver Nat er vor Sommer,
 Dens Blomster ere vi,
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi!“

Det trykked Braaden dybere,
Der pinte hendes Sind,
Dg snigende som en Slange
Hun treen til Kongen ind.
Hvor tindred da de Dine,
Hvor lokked Læben sød!
Hun som en fjælen Killing
Gled hen paa hans Skjød.

Saa tog hun om hans Hage,
Hun stirrede ham ind
Saa smigerfuld i Diet
Med Munden paa hans Kind,
Dg drypped Gift i Dret
Bed sine lumiske Ord; —
Flux fandt de Bei til Hjertet —
Op rasende han foer.

Som affindig han fraaded,
Dg hvid som en Bæg
Han greb sig med Haanden
Om sit frodige Skjæg,
Dg mumlede sagte:
„Ja, bort! ja, han maa bort!
Saa fare han ad Helved
Paa den kronede Hjort.

Saa føre man Tøiten bort
 Fra Dronningens Buur
 Og evigt hende gemme
 Bag Laas og bag Muur!"
 Saa stønned han stakaandet
 Og tumlede som ør.
 Da listed Dorrit sagte
 Sig ud af Kamrets Dør. —

Den næste Dag man fritted,
 Man speided her og der,
 Men dem, som man søgte,
 Dem fandt man ikke meer.
 Hr. Strange var forsvundet,
 Og Frøken Ellen sad
 Ei meer i Fruerburet
 Og vævede i Lad.

Man gif omkring uhyggeligt,
 Man hvæsked tyst i Braa,
 Med ængstelige Dine
 Man paa hinanden saae.
 Forsvundet var og Hjorten,
 Som græssed ved Lindens Rod;
 Man rendte og begloede
 Den Plet, hvor før den stod.

Dog snart ei meer der spurgtes,
 Hvor de Tvende blev af.
 Som Vindpust, der hvisler
 Over daggammel Grav,
 Er Menneskernes Tanke:
 De dræle kun fort,
 Og skynde helst fra Smerten
 Og Rædselen sig bort.

Men Dronningen, den fromme,
 Den elskelige Liv,
 Hun glemte dem ikke,
 Hun skjalv for deres Liv.
 Saa lod hun mig da stævne
 I sit Lønsammer ind;
 Der sad hun sorgnædbøiet
 Med Haanden under Kind.

Jeg knæled ned og kyssed
 Paa Skjortets Purpurflig.
 Da talte hun: „Hør, Folmer!
 Hvad jeg vil sige Dig!
 Du bære skal mit Lønbud
 Alt over Land og Sø,
 Du søge skal Hr. Strange
 Og den fattige Mø.

Jeg troer, Dit Hjerte hader,
Hvad der er Grunt og Slet;
Jeg veed, at Du er freidig
Og lystig og let.
Hvis Du mig nu kan bringe
Min Smerte Lægedom,
Jeg naadig vil Dig skjenke,
Hvad Du beder mig om!"

Hos mig har altid Qvinden
Den allerførste Priis;
Og Dronningen, hun er deilig
Som Eva i Paradis!
Jeg svøer: „Dem vil jeg søge,
Og jeg skal finde dem!"
Og trykket atter Læben
Paa Rjolens Purpurbræm.

Jeg mener, megen Talen
Den baader ikke stort.
Med Strængeleg paa Ryggen,
Strax ud af Borgens Port
Gav jeg mig da paa Vandring,
Som tidt jeg pleier van;
Jeg gjæsted By og Bonde
Og Borg og Riddersmand.

Hos Munkebrødre sorte,
Hos hvide og hos graae,
Bed fine Frueklostre
Jeg bankede paa;
Men Ingen kunde sige
Mig af det sundne Bar,
Fra hver en Port mit Dre
Jeg lige tomt udbar.

Ei vender jeg tilbage,
Mit Ord jeg løse maa,
Om saa til Verdens Ende
Min Fod skulde gaae,
Om saa den ikke standsed,
Før i min Grav jeg gif!"
Her taug den unge Sanger
Med et spørgende Blik.

Men stum sad den Møller,
Ei noget Svar der lød;
Forlegen Anna stirred
Paa Humlen i sit Skjød.
De Bæven saae, men voved ei
At gribe Traaden fat, —
Forlængst alt havde Hjort
Sin mørke Krog forladt.

Nu Alle var bortgangne,
Nu Alt omkring ham sov.
I Møllen, medens Hjulet
Brusede høit i Skov,
Han tænkte paa med Smerte,
Hvad Sangeren fik fortalt;
Han vilde ei forraade,
Hvor godt han vidste Alt.

Fra Klostret Morgenkloffen
Tjernt over Bugten klang;
Da stod den unge Sanger
Alt rustet til sin Gang.
Han lystigt kyssed Anna,
Tog Mølleren i Haand;
Snart svandt bag Arat hans Budel
Og hans flagrende Baand.

Gulitza.

Novemberstormen havde sig
 Til Borgleie lagt;
 Nu havde den faaet Bugt
 Med Skovens sidste Pragt.
 Paa Høien stod ung Strange
 Og stirrede did ned,
 Hvor hen i Sø sig strakte
 Det lange, smalle Fædd.

Der dvæled tidt hans Tanker;
 Thi Folmer Sangers Ord
 Ham havde tændt en Stjerne
 Og ført paa Haabets Spor;
 Nu hos den gamle Qvinde,
 Som hused hist bag Klint,
 Han vilde hente Nøglen
 Til sit Livs Labyrinth.

Gulika maatte vide, —
 — Saa bæres det ham for, —
 Til Løsning og til Frelse
 Det kraftigste Ord.
 Saa steg han ned ad Skrænten,
 Fra Krattet, i det Frie,
 Og vandred ud paa Fjedd
 Ud lidt betraadte Sti.

I Skov snart Veien slynged sig,
 Og snart langs lave Strand.
 Den høje Maage svæved
 Henover dunkle Vand.
 Alar hængte Taagens Draabe
 Paa sorte Tjørn og Green,
 Kun søvnigt leged Boven
 Med Strandens Tang og Steen.

Men fjernt, hvor Bynten slipper,
 En Røg steg mod Sky;
 Der øinede han Hytten
 I Buskenes Ly.
 Af Steen og Mos var Bæggen,
 Dens Tag af bleget Tang; —
 Der standsed han og lytted
 Til den sælsomste Sang.

Snart var det en tungfjindig,
 Forsørget Qvinderøst,
 Der ret vil aande Smerten
 Af et fortvivlet Bryst.
 Snart lød det som en Jubel,
 Uhyggelig og stærk,
 Liig Afgrundens Hilsen
 Paa Ondskabens Værk.

Han nærmede sig Hytten;
 Men udenfor han saae
 En stridhaaret Ulv
 Ved Tærskelen at staae;
 Dog næppe fik den Dine
 Paa ham, saa foer den ind, —
 Og strax i Døren viste sig
 Den vendiske Qvind.

Det rige Haar, liig Banden,
 Var bleget og hvidt;
 Om Kinderne og Skuldren
 Det hængte vildt og stridt.
 Ud fra de sorte Dine
 Kun matte Straaler skjød,
 Som i den hvidgraae Aske
 Fra en halvslukket Glød.

I sine brogede Bjalter
 Hun neied dybt mod Jord,
 Med Hænderne for Brystet
 Og mæled disse Ord:
 „Jeg vidste af Dit Komme,
 Før Du Dit Hjem forlod;
 Jeg saae Dig tidt i Drømme,
 Du faure, unge Blod!

Jeg kjender nok Din Adel,
 Som har sig fjælet bag
 Den hvide Møllerkofte;
 Jeg saae Din Skjebnes Slag;
 Jeg veed, hvad Du vil spørge,
 Og jeg skal give Svar!
 Kom, sæt Dig her paa Stenen,
 Gi bedre Stol jeg har.

Det Bredens Barn, jeg fødte,
 Blev ogsaa Din Fordærv;
 At frelse Dig og Dine
 Er vel mit sidste Hverv!“
 Forventningsfuld ung Strange
 Tog Blads paa bredden Steen;
 Selv hun paa Huf sig satte
 Med Skjortet om sine Been:

„Jeg stammer fra en Høvding
 Hisset paa Lante Ryn!“
 — Stolt tindred hendes Blikke
 Under de sorte Bryn, —
 „Er Dagen klar og isfri,
 Fra Eders Jomfruland
 Min Hjemstavn's hvide Klipper
 Heel graat man øine kan.

Min Fader var kun Fisker,
 Og da han var død,
 Sig satte paa vort Dørtæ
 Baade Fattigdom og Nød.
 Men frisk og vild som Fuglen,
 Der flager over Sø,
 Jeg vorte op og blev til
 Den deiligste Mø.

Med andre unge Piger
 Jeg legede ved Strand,
 Vi stred med Steen, vi svømmed
 Omkap i salten Vand.
 Om Sommeren vi dandsed,
 Bandt Krands og sang;
 Vi knytted Net og Rufer
 Den Vinteraften lang.

Min Moder da fortalte
 Om Kamp og Fægterspil,
 Om hvordan det ved Fester
 Og ved Offere gif til.
 Hun lærte mig i Løndom
 Heel mangen kraftig Kunst; —
 Saa leved jeg og stolede
 Paa Gudernes Gunst.

Du mener vel, at Korsen
 Staaer fast i Benders Land?
 Det rokker end som Sivet,
 Der plantet er i Sand.
 Nei, hemmeligt, men kraftigt
 De gamle Gude's Hær
 End vogte vore Strande —
 Og Mørkets Gud især.

Dybt i den hvide Klippe,
 Hvor den hvælver sig huult,
 Hans pragtfulde Tempel
 Ligger sikkert og skjult.
 End bringe der hans Præster
 Ham natligt Offer frem;
 Om Dagen ere de Bønder,
 Og Ingen kjender dem.

I mørke Løvfalds-Nætter,
 Naar Stormen tuder ret,
 End slagtes Tyr og Drue
 For en lykkelig Dræt.
 End dandses der i Vaaren
 Om de hellige Træ'r;
 Den sorte Gud der bringes
 Hvert Aar en Jomfru skjær.

Hun være maa af fornem,
 Af ældgammel Æt,
 Og deilig af Skabning,
 Uden Lyde eller Blet.
 Hun til hans Tempel føres,
 Som var det hendes Grav.
 Man aldrig faaer at vide,
 Hvor hun er blevet af. —

Jeg laae ved Moders Side
 Og sov en Sommernat;
 Da vaagned jeg i Rædsel,
 Da greb man mig fat.
 De stoppede min Mund,
 De dæmpede mit Skrig;
 Ud bar de mig af Hytten,
 Indhyllet som et Lig.

Jeg følte, jeg blev baaret
 Gjennem Moser og Bang;
 Jeg hørte, Skovens Susen
 Over mit Hoved flang.
 De bar mig op ad Fjeldet,
 Tungt aanded deres Bryst;
 Havet snart mig hilste
 Med sin dundrende Røst.

Saa gik det ned ad Bakke,
 Som dybt i en Dal,
 Og Luften, jeg indaanded,
 Blev saa underlig sval.
 Da endelig de standsed,
 Ned blev jeg sagte lagt,
 Mit Elør blev bortrevet,
 Og jeg saae — hvilken Pragt!

Med Purpurtepper tjeldet
 Var den hvælvede Hal;
 Og Gulvet sammensøiet
 Af sleben Muslingskal.
 De røde Lamper dufted,
 Som Rosens første Suk,
 Mens Røgen op sig hvirvled
 Mod Loftets runde Glug.

Paa Gyldenstykkes Hynder
 Og Odderskind jeg laae;
 Men jeg var heel alene,
 Ei nogen Sjæl jeg saae;
 Jeg øined ingen Døre
 I den runde Klippehal,
 Kun lige for mit Leie
 Sig hvælved et Portal.

Forsigtig jeg mig listede
 Derhen, og stirred ned.
 Det var et Svælg, et aabent,
 En Afgrund sort og bred;
 Jeg dybt dernede hørte —
 Mens svimlende jeg stod —
 Hvor ind i Grotten bruste
 Den vilde Havets Flod.

Da lød en sagte Råsen,
 Forfærdet saae jeg om!
 Frem bag de Purpurtæpper
 To Skikkelser der kom.
 Og det var tvende Qvinder,
 I Elør fra Top til Taa.
 De toede mig, de salved mig,
 De klædte mig paa.

I mine sorte Loffer
Blev snoet Corallen rød;
Den søgrønne Silke
Om mine Hoster flød;
Om Midien trende Gange
Guldfjeden de vandt;
De kyssed paa min Kjortel
Dg neied og forsvandt.

Saa var jeg atter ene,
Det gjøs i mit Blod.
Et dækket Bord jeg øined,
Som under Lampen stod,
Med Honningbrød i Skiver,
Bestrøet med Balmuforn;
Dg Viin, den røde, hvide,
Blinked i gyldne Horn.

Med skjælvende Hænder
Af Ragen lidt jeg brød;
Den flammende Viinmost
Til mit Hjerte sig gjød.
Da sluktes Lampens Luc,
Dg Intet meer jeg saae.
Jeg famled til mit Leie
Dg kasted mig derpaa.

Med i de bløde Hynder
 Jeg trykkede min Kind,
 Og Bølgens Klang fra Dybet
 Mig snarligt lullede ind.
 De yndigste Syner
 Omgjøgledede min Barm, —
 Da blev jeg atter vækket
 Af en favnende Arm.

Af glødende Læber
 Tillukket blev min Mund, —
 Da vaanded sig og sukke
 Min Sjæl i Hjertets Grund!
 Jeg aned, det var ham
 Med det frygtelige Navn,
 Jeg vidste, det var Guden,
 Der tog mig i Favn.

Tre Maaneder, tre Uger,
 Tre Dage saa hengik,
 Men aldrig noget Levende
 At skue jeg fik.
 I Tempelet alene
 Og smykket som til Fest
 Om Natten kun jeg modtog
 Den rædsomme Gæst.

Engang jeg laae og slumred
 I den bælmørke Nat,
 Jeg vaagned op i Rædsel,
 Man atter greb mig fat.
 Man førte mig af Klæderne,
 Og nøgen, som jeg var,
 Hen til den dybe Fjeldport
 Ved Dybet de mig bar.

Der stemmede de op
 Den affkyeligste Sang,
 Frygteligt fra Klippernes
 Hvælving det klang.
 I rædselsfulde Jubel,
 Fra Portens skarpe Rand
 De ubønhørligt styrted
 Mig i det sorte Band.

Jeg sank i Bølgens Fraade,
 Men dukked atter op.
 Var det en Gud, mig frelst?
 Ulaaret blev min Krop.
 Jeg brugte uvilkaarligt
 Mine Arme, mine Been,
 Og fik saa fat i Mørket
 Paa Klippens vaade Steen.

Dybt drog jeg efter Beiret;
 Men Hjertet end holdt Stand.
 Med Haand og Fod jeg stræbte
 Gjennem bølgende Vand;
 Langs Grottens steile Bægge
 Jeg følte mig for, —
 Alt svandt i det Fjerne
 De Præsters vilde Chor.

Da kom jeg til en Arumning,
 Frem dæmred noget Lyst,
 Og atter vaagned Haabet
 I mit sukende Bryst.
 Vel bredere blev Svælget,
 Meer voldsom Bølgens Bægt,
 Jeg kjæmpede dog modigt
 Og skjæmmed ei min Slægt.

Jeg naaede Grottens Munding
 I den beegsorte Nat,
 Jeg søgte hen til Bredden,
 Hvor den var mindre brat.
 Der fravlede jeg opad
 Og satte mig i Mag,
 Hvor Klippen over Søen
 Udskjød sig som et Tag.

Der sad jeg da i Mulmet
Bed det brølende Hav,
Til Daggudens Stjerne
Sig hæved af sin Grav.
Da øined jeg en Fisker,
Jeg vinked ham til Land;
Han tøved angst, og snart jeg saae,
Det var en christen Mand.

Thi hellig Antons Billed
Var sfaaret i hans Stavn;
Han korsed sig og hilsed
I den Herre Jesu Navn.
Jeg gjengav ham hans Hilsen;
Da tog han mig ombord,
Og hyllet i hans Koste
Med ham jeg hjemad foer.

Hans Qvinde gav mig Klæder,
Og i hans stille Bo
Mit Legem sanked Kræfter
Og mit Hjerte fik Ro.
Da saa engang den Fisker
Til Videslet drog,
Herhid i Baaden med sig
Han venligt mig tog.

Her under disse Bøge
 Mit Fristed da jeg fik.
 De Fiskere, de Bønder
 Mig gave Mad og Drif.
 Jeg læged deres Kær,
 Jeg signed deres Garn,
 Og her i denne Hytte
 Jeg fødte Gudens Barn."

Her reiste sig Gulika
 Fra Tuen, hvor hun sad.
 I hendes Afsyn maled sig
 Det grusomste Had.
 Stærkt blussed hendes Kinder,
 Hun rynked sine Bryn;
 I Diet sunkled Ilden
 Saa skarp som et Lyn.

Den nøgne Arm hun strakte.
 Hun stamped med sin Fod
 Og knytted sine Næver:
 „Hun er mit Kjød og Blod,
 Men Aanden er en Djævels!
 Den Qual Du aner ei,
 Naar Moderen maa hade
 Sit Barn! Den fjender jeg!

Hjortens Flugt.

Da hun, for tidlig moden,
 Sit Ledebaand forlod,
 Hun yppig blev, som Ranken,
 Der foptrer Druens Blod.
 Hvor hun sit Die fæsted
 I Hytte eller Huus,
 Der vakte hun, som Druen,
 Bild Svimmel og Ruus.

Hun eier fra sit Udspring
 Den frygteligste Magt.
 Mig har hun forgjort
 Og i skjændig Trældom bragt;
 Jeg er ei meer min egen,
 O, Forsmædelse og Skam!
 Her maa jeg stundom vandre
 I den fæleste Ham.

Hun deilig er som Dagen,
 Men Nattens Gud har tændt
 Sine vildeste Flammer
 I hendes Barm og vendt
 Fra Lyset og fra Himlen
 Belystigt hendes Hu,
 Og hvor hun blot sig viser
 Fremspirer Sorg og Gru.

Hvor hendes Magt sig dølger,
 Gi sagde mig min Kunst;
 Den maa, den skal forsvinde,
 Som for Sol en Taagedunst;
 Du — Du kan hende trodse,
 Din Haand og Hu er reen,
 End har Du aldrig syndet
 Og Du elsker kun Een.

I Kongens Hjerte Rhitra
 Har tændt den vildeste Brand,
 Og hun er mere Heriker
 I Borg og Land end han.
 Men aldrig skal hun mere
 Udpræsse Suk og Graad,
 Hvis mig Du nu vil høre
 Og lyde mit Raad.

I Møllen dræl, til Du har hørt
 Den rette Time slaae;
 Til Kongens Borg Du atter
 Da lønligt drage maa.
 Der gribe Du en Ugle
 Et. Hansnat, og tyst
 Lad skjære ud dens Hjerte
 Af det loddæfte Bryst.

Saa see Du til at stande
Bed hendes Seng en Stund,
Naar Sønnens Gud har lukket
Hendes Dine og Mund;
Læg Hjertet da, det røde,
Tæt under hendes Barm,
Hvor Blodets Kilde syder
Til Venstre vild og varm.

Tag hendes Haand, den Høire,
— Hun vaagner ei derved —
Dg tryk den mod Dit Hjerte,
Bøi sagtelig Dig ned,
Dg spørg! — Da maa hun svare,
Hun tvunget er dertil;
Hun maa Dig aabenbare
Alt, hvad Du vide vil.

Hun maa sig selv nedstyrte
Fra Høiden, hun har naaet;
Da blomstrer Fred og Glæde
Af den Sorg, hun har saaet.
Saa fast hun maa sig hilde
I sit eget lumske Garn,
At Du kan hende knuse,
Mit usalige Barn!

Hver Taare da gjengjældes,
 Som hun fik udøst,
 Da hæves og min Trældom,
 Og Lænnen bliver løst,
 Som hidtil mig i Jammer
 Og Glendighed bandt!"
 Med Strengthed mæled Strange:
 „Siig, Kvinde! er det sandt?"

Bildt slog sig da Guliga
 Med Næven for sit Bryst,
 Et Skrig hun udstødte
 Og vendte sig mod Øst:
 „Bed ham, der rider Hesten,
 Saa skinnende hvid,
 Jeg sværger — ja, ved Hende,
 Der er frugtbar og blid" — —

„Hold inde!" raabte Strange,
 „Du veed, jeg ikke troer
 Paa Dine falske Guder,
 Bed hvem Din Læbe svoer!"
 Som lynslagen, Kvinden,
 Medsegnede til Jord,
 Hun vred sine Hænder
 Og saa tog hun til Ord:

„O, hjælp mig da Du milde,
 Du rige Herre Christ!
 Dig vil jeg nu tilhøre, —
 Saa troer han mig dog vist.
 Dit Kors det vil jeg bære
 Under et helligt Tag,
 Dit Navn det vil jeg prise
 Ved Nat og ved Dag.

Ved Susaæ hist der ligger
 Et Huus med Taarne paa,
 Dag og Nat derinde
 De fromme Qvinder gaæ;
 Der vil jeg ydmygt tjene, —
 Ved Ham, som hersker der,
 Jeg sværger Dig, at Sandhed
 Min Mund beretted her!”

„Velan“, gjensvared Strange,
 „Jeg vil vove, Dig at troe.
 Guds Engle Dig ledsage
 Til Hjertefred og Ro!
 Gud signe Din Beslutning!
 Gaf trøstig did og bring
 Til Klosters fromme Moder
 Kun denne lille Ring.

Hun venligt vil modtage
 Dig og mit Bennepant;
 Hun hjælper Dig at løse
 Hver Lænke, som Dig bandt.
 Der skal Du Dig afføre
 Det Vanhelliges Dragt,
 Og ydmygt søge Frelsen,
 Hvor Frelsens Skat er lagt!"

Med taarefyldte Dine
 Guliga Haaret slog
 Tilbage fra sin Binde
 Og hans Haand til Læben drog.
 Taus stod hun der ved Hytten
 Og takkesfuld saae
 Den ranke Junker langsomt
 Op ad Skovskrænten gaae. —

De Dage blev nu korte
 Og Natten blev saa lang;
 Midvinterens Storme
 Deres vilde Jubel sang.
 De graasorte Skyer
 Af Havet vælted op,
 Og Sneen fyldte Bei og Sti
 Og laae paa Bøgens Top.

Snart Isens klare Længe
Det store Vandhjul bandt.
Ung Annas Sind fun Hvile
I sine Drømme fandt.
Hr. Strange, utaalmelig,
Fra Stuens lune Braa
Lod sine Tankers Række
Saa vide Veie gaae.

Jørgen og Anna.

Naar Bækken risler lystigt
Og Skoven den er grøn,
Naar Duen bygger Rede
Og kurrer i Løn;
Naar blaae Violer vaagne
Og Rukkeren gjør Larm,
Da vækkes ogsaa Haabet
I mangen sorgfuld Barm.

Da stiger op i Stammen
Den luttrende Gæst,
De sittrende Driste
Fornemmer Baarens Kraft,
Og fløieløbløde Blade,
Smaragdflare Skud
Af glindsende, springende
Hylstre foldes ud.

Den venlige Baarlust
 Gik og gjort Anna blød;
 Rask rullede hun sit Sytøi
 Tilsammen paa sit Skjød.
 Sit Solklæde tog hun
 Af Skabet hist paa Væg,
 Og fyldte saa en Haandfuro
 Med Brød og med Ug.

En Huulvei sig frummer
 Fra Skoven ned mod Strand
 Forbi Bildbanegaard
 Længs det spulpende Band.
 Der vandrede nu Pigen
 Saa tankesuld i Sind;
 Saa steg hun op ad Skrænten,
 I St. Anton's Kloster ind.

Den gamle Portner gav hun
 Den Skjenk, som hun bar.
 Ind traadte hun i Kirken,
 Hvor Solen straaled klar.
 Dybt for det Allerhelligste
 Hun neied sig mod Jord
 Og korsed sig og nærmed sig
 Til Munkenes Chor.

Ned faldt hun paa sit Ansigt.
Dg inderligt hun bad;
Saa knæled hun ved Stolen,
Hvor Broderen sad.
Hun bøied sig mod Gitteret
Undseelig, og lod
Sin Sorg gaac til et Hjerter,
Som Sorgen forstod.

Men hvad de tvende taled,
Det hørte kun Den,
Hvis Billie sparer Myggen,
Dg veirer Verdner hen.
Da Pigen saa sig reiste,
Der perled Taarer frem;
Sød Veemod og Fortrøstning
Sig speiled i dem.

„Jeg Sorgen skal tilgive!“
Det hvæsked i hendes Bryst,
Mens atter hjem hun vandred
Langs den solvarme Kyst.
„Men ham til Mand at tage,
Det blev mig ei paalagt,“ —
Her nikked hun lidt trodsigt —
„Jeg ta'r mig vel iagt!“

„Alt glemme Ham, den Anden,
 Mig falder ikke svært.
 Mit Sind ei kan begjære,
 Hvad en Bedre er kjær.
 Af, hvor det dog er sælsomt!
 For mig er Alt forbi!“
 Saa sukked hun og vendte
 Sit Fjed til Skræntens Sti.

Den Baardag var saa summer,
 Og Pigen var saa træt.
 Heel mødig steg hun over
 Paa Skovstentens Bræt;
 Og da hun under Skyggen
 I Gensomheden stod,
 I Græsset mat hun segned
 Ved Bøgetræets Rod.

Smaablomsterne de rugged
 I Baarvinden blid.
 De klare lyse Grene
 Vinked Slummeren hid.
 Den kom da ogsaa listende
 Paa hendes Dielaag;
 Bagefter fulgte Drømmens
 Forvirrede Tog.

Først saae hun Rhitra dandse
 Saa deilig, men saa vild;
 Fra hendes Dine ligned
 Den fortærende Ild;
 Og Sorgen hende fulgte
 I Skovens Mørke ind;
 Der stod de Bryst mod Bryst
 Og Kind lagt til Kind.

Da sank i hendes Hjerte
 Baany det hvassse Sting,
 Da løb hun forvildet
 Paa en Hede omkring.
 Der mødtes hun med Hjort,
 Men han ændsed hende ei;
 Sidst kom dog Folmer Sanger
 Og viste hende Bei.

Dernæst hun sad i Møllen,
 Men Skinsygens Harm
 Den vorte som en Malurt
 Ud af hendes Barm;
 Den døved hendes Sandser,
 Den skyggede saa tæt,
 At ei hun øined Sorgen,
 Der vanked bleg, forgrædt.

Hjortens Flugt.

Brat hende Drømmen førte
 Igjen til grønne Skov.
 Hun syntes — som det var —
 At hun laae der og sov.
 Men mellem Rundens Stammer
 Sig væltede frem
 Et Hav af klare Skyer
 Og tilslørede dem.

Med Get sig Skyerne skilte
 Og glimrende blev Alt;
 I den aflange, klare,
 Dybt himmelblaae Spalt
 Den høie Raadens Dronning,
 Den rene Jomfru staaer,
 Paa Armen har hun Sønnen
 Og Stjerner om sit Haar.

Der straaled ud om hende
 En unævnelig Glands,
 Af tusind Englehoveder
 En fyldig Rosenfrands;
 Hun fæstede paa Pigen,
 Der slumrede paa Jord,
 Beemodig disse Dine,
 Hvor Belsignelsen boer.

Hun løstede sin høire,
 Dmt advarende Haand,
 Og taledede til Pigens
 Tvivloms-spændte Aand:
 „Du mener at tilgive?
 Du gjør det ikke heelt!
 Forladelsen Du deler,
 Som Dit Hjerte Du fik deelt!

Tilgiv ham heelt! Sin Brøde
 Har han angret og fortrudt,
 Med ærlig, kraftig Villie
 So Syndens Lænker brudt.
 Jeg bad for mangen Synder
 Og førte ham paa Vej, —
 Siig, Anna! vil Du være
 Nu mere streng end jeg?“

Hun sang. Men tusind Stemmer
 Langt inde fra Paradis
 Sang til den hellige Jomfru's,
 Den rene Moders Priis.
 Bort svandt den rige Glorie,
 Og Englechorets Lov
 Forstummed og Anna vaagned
 I den lysgrønne Skov.

Med heftig Hjertebanken,
 Bevæget, men dog glad
 Til Bøgens Rod hun læned sig
 Og estertænkjom sad.
 Sit blonde Hoved lagde hun
 Til Siden lidt, og saae
 I Veiret, som naar Duen
 Speider i Himlens Blaa:

„Det var de samme Ord jo,
 Som Munken fik mig sagt,
 Det var den ædle Sæd,
 Han i mit Sind fik lagt;
 Men Hun, den Høitvælsignede,
 Liig Solens hulde Magt,
 Til Liv og til Blomstring
 Det døde Frø har bragt.“

Op sprang hun fra Græsset,
 Tog Kurven paa sin Arm;
 Let løb hun henad Stien
 Saa blussende varm;
 Og da hun saae sin Fader,
 Hun sank i hans Favn,
 Og hviskede undseelig
 Hiint dyrebare Navn.

Glad trykked hende Mølleren
 Til Faderhjertet tæt,
 Tog hende under Hagen
 Og hvisked: „Det var Ret!“
 Da straaled hendes Nie,
 Som før saa tidt var vaadt,
 Og saa blev Jørgen hentet,
 Og saa var Alting godt. —

Den Møller var snart paa færde;
 Han sendte Budskab hen
 Til alle gode Grander,
 Til Frænde og til Ven,
 I Roholt og i Farø,
 I Urelhoved Sogn.
 Da kom der hid til Møllen
 Heel mangen pyntet Bogn.

Alt efter bedste Evne
 De bragte Føring strax
 Af Æg og Mælk og Smør og Høns
 Og andre gode Slags.
 I Stue, Lo og Lade
 Blev dækket Bord ved Bord,
 Og Bæggene behængte
 Med Grønt og Blomstersnor.

De lattermilde Piger
 Smykked den væne Brud,
 Stolt blev hun udstafferet
 Med røde Silkeskrud.
 Det blonde Haar opstrøget,
 Strunk sad hun paa sin Stol
 Med Baand og Nakkestykke
 Og skinned som en Sol.

Hun løstet blev i Vognen,
 Rask Skaren foer afsted
 Til Kirken over Mark og Eng,
 Igjennem Lund og Led.
 Foran, bagefter fulgte
 I broget Række lang
 Tilhest de unge Karle
 Med Bidsketnald og Sang.

Blandt dem red ogsaa Strange;
 Og da de saa kom hjem,
 Og Folket vel var bænket
 Og Skafferne bar frem
 De store Suppeskaaler,
 Det høie Gulefad,
 Da gik han om og skjenked
 Dem Ol til deres Mad.

For Enden af Brudebordet
 De Spillemænd fremgik,
 Med Trommer og med Piber
 De gjorde skøn Musik.
 De Stoddere sig flokked
 Om Møllerens glade Huus,
 De bleve alle qvægede
 Af Fad og af Aruus.

Da Dugen var borttaget,
 Endnu ved høilys Dag
 Rask traadte udi Dandsen
 Det hele Bryllups-Lag.
 Der dandsede først Strange
 Med den blomstrende Biv,
 Gaa, hvor slog han sirligt
 Sin Arm om hendes Liv!

Det vared dog ei længe,
 Saa blev han flappet ud,
 Thi Alle vilde dandse
 Med den vakke, unge Brud.
 Hun gik fra Haand til Haand;
 Mens veemodig i Sind
 Ung Strange sad paa Bænken
 Under den grønne Lind.

Da lød et Raab: „I Løkken
 Et prægtigt Dyr der staaer
 Og græsser i den unge Rug!“
 Da stimled ud af Gaard
 En Mængde for at see det;
 Men Mølleren raabte: „Hjort!
 Spring ud, min Søn! til Dyret,
 Og see at faae det bort!“

Som vakt af dybe Drømme
 Bed Mølleren's Ord,
 Sprang Strange op fra Bænken
 Og ud i Marken foer.
 Han dem tilbage vinked',
 Som vilde følge med,
 Og ene gennem Skoven
 Til Løkken løb han ned.

I grønne Rug der græssed
 Det stolte Dyr i Ro,
 Det høiede sin Nakke
 Med lodne Spidser to;
 Sin ranke Hals det reiste,
 Det spored og blev vaer, --
 Hals skjult i sin Manke den
 En gylden Kjede bar.

Forsigtig standsed Strange
 Som en erfaren Mand;
 I Brystet hamred Hjertet,
 Han næppe aande kan.
 Det er hans Lykkes Bidne!
 Det er hans gamle Ven!
 Det er hans lette Ganger,
 Han kjender den igjen!

Han nærmede sig Ugren
 Med vaersomme Skridt;
 Han fløitede den Bise,
 Som den hørte saa tidt;
 Da vendte den sit Hoved,
 Den gif og den stod,
 Saa vekslede den atter, —
 Og Strange fatted Mod.

Sin Sang han atter fløited,
 Og med lydløse Fjed
 Han under Binden sneg sig
 Langs Buskene ned.
 Da øinede ham Hjorten
 Saa nær — og med et Sæt
 Forsvandt den for hans Blik,
 Hvor Krattet var tæt.

Men Junkeren bagefter
I den løvrige Skov!
Det var ham, som hans Lykke
Var bundet til dens Alov.
Han som en kyndig Jæger
Forfulgte snildt dens Spor;
Snart Begge var forsvundne,
Hvor Gensomheden boer.

Skovbroderen.

Den korte, lyse Mainat
Over Skovens dunkle Træ'r
Var draget hen saa sagte,
Og i dæmrende Skjær
End tindred Morgenstjernen,
Mens høit i Lusten hang
Den usynlige Lærke
Som en Klokke, og klang.

I Skoven var der stille,
Aun, som i Børneleg,
Den fjerne Ruffer lokkede
For Solen, som steg.
Men lidt efter lidt
Hør der flere Stemmer til,
Og Dagmoer blev hilset
Med det fulde Orgelspil.

Paa Gældet af en Bakke
 Den ædle Junker laae.
 Med taarefyldte Dine
 Smaaablomsterne paa ham saae.
 Stærkt drog han efter Veiret,
 Med Ryggen mod en Rod;
 Ild sittred i hans Bænde,
 Og modig var hans Fod.

Den halve Nat han havde fulgt
 Hjorten paa dens Flugt;
 Tilfids da Skov og Mørke
 Sig havde om dem luft,
 Han havde sluppet Sporet,
 Og langt fra By og Huus
 Han segnet var i Lyngen,
 Fortumlet som af en Huus.

Det var den Feberhede,
 Som brænder i vort Blod,
 Naar paa Liv og Død vi kjæmpe,
 Og Lykken er imod.
 I dugfulde Lyngbusk
 Han kjølede sin Kind;
 Da klang en Bedeflokke
 Guldt gennem Skoven ind.

Han folded sine Hænder,
Han bøied sine Knæ,
Han lagde ydmygt Panden
Mod det skryggende Træ.
Heel trøstet han sig reiste,
Og fulgte Klokkens Klang;
Gjennem Skovbakkens Buske
Han baned sig en Gang.

Dernede i Dalen,
Hvor der løber en Sti,
Hvor der risler en Kilde
Og skynder sig forbi,
En Skovbroders Hytte,
Med spidse Tag af Straa,
I Ly af et vidtgrenet
Egetræ der laae.

Over Hytten hængte Klokken
I den knudrede Green;
Om det buede Vindue
Og paa Murens røde Steen
Sig Bedbend havde flettet
Til et hyppigt Bladelag;
Paa Binde under Tagstjæg
Sad Duer ved deres Slag.

Et Billed af vor Frue
 Var naglet i Træets Bark;
 Ved Siden af et Seilskib —
 Var det vel Noahs Ark?
 Ved Roden paa en Mossbænk
 Den Skovbroder sad,
 Med foldede Hænder,
 Og det lod, som han bad.

Hvidt var hans Haar om Nakken,
 Men Alder og Natur
 Hans Tøse havde raget
 En anseelig Tonsur.
 Men var end Panden skaldet,
 Han lige stolt den bar, —
 Det kunde han! — thi smykket
 Den var med ædle Nr.

Om brede Skuldre lagde sig
 Den brune Rottes Læg;
 Ned over Brystet naaede
 Hans snechvide Skjæg.
 Dybt under Brynets Buer
 To hvassse Dine laae —
 Ei! hvilken mægtig Reising,
 Hvis op han vilde staae!

En gammel Eg han ligned,
 Som Kampestenen fast,
 Med løvrige Grene
 Og knudret Knort og Knast,
 Der eensom staaer paa Sletten,
 For hver en Storm et Kov,
 Den sidste ædle Levning
 Af en stormægtig Skov.

Paa Stien traadte Strange
 Og henad Blanken raae,
 Som over Aildens Kende
 Mellem Glemmigeier laae.
 Det var ham som en Indgang
 Til et forjætted Land.
 Da løstede sit Hoved
 Den ærværdige Mand.

Sit faste Blik han rolig
 Paa Ungersvenden slog,
 Og fulgte ham opmærksomt
 Ved hvert et Skridt, han tog.
 Saa reiste han sig langsomt
 Op fra sin Hvileplads,
 Og spurgte med en kraftig,
 Dybt dundrende Bas:

„Velkommen Gut! og hvem er Du?“

Da standsed Stranges Fod,
Hans Die maalte Kjempen
Fra Isse og til Fod.

„Jeg hedder Strange Nielsen,
Mig skjæmmer ei mit Navn!“

Da aabned ham den Gamle
Paa eengang sin Favn.

Han trykked ham til Hjertet,
Saa Ungersvenden nær
I det kraftige Favntag
Hadde mistet sit Veir.

„Det Afsyn før jeg skued,
End mindes jeg det grant,
Men det er længe siden,
Gud bedre det saasandt!“

Min Ven var han, Niels Strangesøn
Til Drum og Hyllerslev;
Os skilte Døden tidligt,
Men Mindet hos mig blev.
Jeg hedder Peder Skjægge,
Til Jernskjæg blev det vendt;
De vendiske Hunde
Det Navn ret godt har fjendt.

Men see! Din Fader var jo
 En Herre stolt og bold,
 Han eied baade Gods og Guld
 Og berømmeligt Skjold;
 Hvi kommer da som Stakarl,
 Foruden Sværd og Hest
 I fattig Møllerkoſte
 Min adelige Gjæſt?"

Da raabte Junker Strange,
 Som der han for ham ſtod:
 „For Gud! nu maa jeg priſe
 Min Lykkes Stjerne god!
 Er I Peder Jernſkjæg,
 Den drabelige Mand?
 Ei nogen bedre fandtes
 Til Raad og Hjælp end han!"

Saa meldte han, hvorlunde
 Han for Kongen var beſørt;
 Saa meldte han om Rhitra,
 Hvad han ſelv havde hørt;
 End meldte han om Hjorten
 Og ſit frygtelige Ridt,
 Om hvad hans Hjerte frygted,
 En Anden havde lidt.

Men da han nævned Ellen,
 Høit blussende og varm
 Steg Rødmen op paa Kinden
 Fra hans trofaste Barm.
 Ved dette Navn Hr. Peder
 Sig slog for sit Bryst,
 Han greb hans Haand og sagde
 Med dybt beræget Røst:

„Du kjender denne Frøken?
 Jeg seer og aner Alt!
 Det knuger haardt mit Hjerte,
 Hvad Du mig har fortalt
 Om Konge og om Dronning,
 Om Ellen — Nu velan!“
 — Her svøer han en Eed, —
 „Jeg taer fat, som jeg kan!

Dit Ansyn og Din Stemme
 Og Alt, hvad Du har sagt,
 For Diet har fremmanet,
 Hvad til Glemsel længst var lagt.
 Du skal min Tanke høre,
 Og mine Syner see,
 Og hvad saa Tiden fordrer
 Af os Begge, — det skee!

Men først Du tage Føde,
 Og dernæst tage Ro;
 Du er saa bleg om Ræbet
 Og staaer slet paa Dine To!"
 Saa førte han ham ind
 I det fredelige Huus
 Og satte for ham Ost og Brød
 Og Vand i et Kruus.

Heel hyggelig var Gellen
 Med Bord og med Stol,
 Ind paa det lave Leie
 Straaled den unge Sol.
 Paa Bæggen hængte Skjæggers Skjold,
 Som i et Arigertelt,
 Med sneehvide Ibskal
 I det søblaae Felt.

I Vindvet stode Urter
 Og duftede sødt;
 Paa Kruusemynten ghynged
 En Dompap sig blødt.
 En Hjelm der laae i Krogen,
 Og den stribede Kat
 Sig Leie havde redet
 I den hamrede Hat.

Paa Straasæffen kasted sig
Ung Strange da paastand;
Ham Sønnen hurtigt førte
Til Drømmenes Land,
Hvor venlige Alfer
Fløi ud og fløi ind
Dg styrkede hans Hjerte
Dg muntrede hans Sind.

Men ude paa Bænken
Under skyggesfulde Træ
Den Gamle sad alene
Med Haanden paa sit Knæ;
Han ordned sine Minders
Bildtslyngede Gang,
Mens Kildespringet risled
Dg Droslerne sang.

Gr. Peder Jernskjæg.

Den Eftermiddags Lust
Var saa lummer og saa heed.
Den lune Varme sank
Mellem Træerne ned;
Graasløret var Himlen,
Der rørtes ei et Blad;
Som i Forventning, stille
De Smaafugle sad.

Stærkt dufted Gjedeblandet
Og med enkelte Dvæf
Lod Frøerne sig høre,
Mens overgIVEN kjæf
De Myggesværme dandsed,
Og med vaersomme Skridt
I Arat sig Ræven listed
Og vendte sig tidt.

Paa Bænken hos den Gamle,
 Støttet mod Egens Bul,
 Nyfødt og qvif sad Strange
 Og saae forventningsfuld
 Paa Oldingens Dine
 Og lytted til hans Røst,
 Mens Talen hold fremvælded
 Af hans mægtige Bryst:

„En taarnet Borg der ligger
 Paa den nordlige Kyst;
 Bildt Havets Bølger bryde
 Mod Alintens nøgne Bryst.
 Af Skov man øiner Tøt,et,
 Men desto mere Sand;
 Der blev jeg født og baaren
 Og gjort til en Mand.

Det Første, som jeg lærte,
 Var at svømme som en Fisk,
 At roe med tvende Aarer
 Og i Rulingen frisk
 At stille mine Seil
 I den rigtige Skif,
 At pøse Gjød og Skjøde
 Og styre paa en Prif.

Det Første, som min Fader
Mig gav, det var et Sværd.
Han sagde: „Brug Dit Bærge
Kun udi ærlig Færd!
Men hug da ogsaa til
Uden Lempe, saa brav,
At Himmel og Helved
Kan gjenlyde deraf.

Han sagde: Vil Du kjæmpe
Som en rigtig Dannemand,
Som Ulven, den glubste,
Du dristigt gribe an.
Dg skal en Strid udfægtes
Imellem To og To,
Forsvar Dig uforfærdet
Som Mosens vilde So;

Men hvis ud af en Træfning
Tilbage Du vil,
Saa lær af røden Ræv,
Thi han er snu og snild;
Dog aldrig maa Du vende
Din Fiende Ryggen, før
Du veed, Du kan ham møde
Gjennem en anden Dør.

Ei Gjæffes Spot Dig røre,
 Men taal ei nogen Skam;
 Betroe Dig ei til Manden,
 Før Du har prøvet ham;
 Stol ei paa Konge-Løfter,
 Før Du kan see Din Løn;
 Troe ei paa Qvinde-Dine, —
 Det duer ei, min Søn!"

Da saa min Fader døde,
 Blev jeg rigtigt kastet om
 Fra Frænde og til Frænde;
 Men hvorhen jeg saa kom,
 Min Legeplads var Søen
 Og Faren var min Ven,
 Og vi blev Følgesvende
 Og skiltes ei igjen.

Kong Bolmer kunde virke
 Den allerfineste Bæv,
 Skarpøiet som en Glente,
 Og snu som en Ræv.
 Han brugte stærke Arme,
 Saa hyred han da min,
 Til Høvidsmand han gjorde mig
 Alt paa den salte Rhin.

Hos Bender og hos Holster,
 I Øst og i Vest
 Tidt kom jeg med min Skude
 Som ubuden Gæst;
 Og Lyffens Bør mig føied,
 Paa Kyst og i Havn
 De deres Glutter aved
 Med Jernskjæggens Navn.

Til Gulland selv jeg førte
 Hans Folk og Skib dengang,
 Da Bisbys Mure revned
 Og Portene sprang,
 Da Kræmmerne til Løsning
 Deres Kander og Stob
 For Dankongens Fodder
 Maatte lægge i Hob.

Med de vendiske Hunde
 Jeg stadigt holdt Kuur.
 Saadan med trende Skibe
 Engang jeg laae paa Luur
 Paa Kysten ved Bismar
 Med et Par hundred Mand;
 Da lod jeg mig en Morgen
 I Tollen roe til Land.

Hjortens Flugt.

Med mig var da Jens Due,
 En smuk og lystig Fyr.
 Jeg vilde see min Leilighed,
 Han søgte Eventyr;
 Og dem fik vi da nok af,
 Thi knap var vi paa Strand,
 En stadselig Godmorgen
 De bragte os paastand.

Vel mine fire Gutter,
 Jens Due og saa jeg
 Slog fra os, som vi kunde
 Og lyshed paa vor Bei;
 Men de var os for Mange;
 Ser magte ikke stort
 Mod tre, fire Snese, —
 Den Regning let er gjort.

Tre faldt af mine Svende,
 Een sprang i Jollen ned;
 Os andre To paa Slæbetoug
 Til By de trak afsted.
 Os begge der de kasted
 I et nederdrægtigt Hul,
 Der laae vi flere Dage
 Og døied Sult og Kuld.

Jeg bad til vor Frue
 Og til Sancte Crispin,
 Jeg loved mig det hellige
 Blod i Schwerin;
 For Faste sørged Slutteren.
 Det var hans mindste Kunst, —
 Men al min Bøn og Faste
 Var platud omsonst.

Men Junker Jens Due
 Han vidste bedre Raad;
 Han tænkte saa, her hjælper
 Hverken Bøn eller Graad.
 Han stoled paa sit Melkebrøds-
 Ansigt, den Hvalp!
 Han byggede paa Qvinder,
 Og den Gang det hjalp.

Han saae paa Fogdens Datter,
 Hun var en Børn let;
 Han sagde: „Jeg nu reder
 Os ud af dette Net!“
 Naar saa hun rakte Føden os
 Ind af den snevre Glug,
 Han stod der, og hun saae,
 Hvor han var ung og smuk.

Saa hvissed han til hende,
 Mens smidskende han saae
 I hendes brune Dine
 Og hun i hans blaae.
 At Saadant nu kan virke
 Og som en Trolddom slaac,
 Er Noget, som jeg aldrig
 I mit Hoved kunde faae!

Det var en evig Hvissen
 Mellem hende og ham;
 Men Intet jeg begreb,
 Skjøndt jeg Følgerne fornam.
 Vorherre selv maa vide,
 Hvordan han bar sig ad;
 Thi Lænkerne blev løste
 Og vi fik bedre Mad.

Ja, stundom selv hun aabned
 Bort jernbeslagne Buur,
 Og Jens fik Lov at tage
 I friske Luft en Tuur.
 Da tænkte jeg, som billigt,
 Nu render han sin Bei;
 Den, som betaler Gildet,
 Det bliver nok mig.

Men nei! En Aften kom hun
Med Suk og sagte Graad
Dg hvisked: „Kom! Ved Stranden
Der ligger nu en Baad,
Som jeg har Eder maget,
Jens Due! kom, afsted!“
Da sagde han: „Nei, stop lidt!
Min Staldbroder med!“

Jeg traadte ud paa Gangen
Dg lod de andre To
Med megen Suk og Rydsen
Tage Afsted i Ro.
Der blev da givet Løfter
Dg der blev taget Ged!
Tilfidsst jeg maatte nødes
At forstyrre deres Fred.

Jeg tog min unge Due
Dg slængte som en Sæk
Ham over mine Skuldre
Dg gik fra Fængslet væk;
Dg som jeg ned ad Gaden gik,
Saa brugte jeg Mund,
Dg bandede paa Bendijsk
Den drukkne Fyldehund;

At jeg ham maatte slæbe! —
Dg saa bar jeg ham ned,
Hvor Tollen var mig anvist
Bed den skummende Bred.
Ud sprang vi saa Begge
Dg tog paa Varen sat,
Dg haled af alle Kræfter
Ud i den sorte Nat.

Saa gik det hele Natten;
Da det gryede ad Dag,
Jeg maatte roe alene,
Thi Duen var for svag.
Til Tøninger og Mærker
Jeg kjendte meer, end han.
Bed Gølfald da vi stege
Paa Fakkebjerg i Land.

Til Sjælland kom vi atter;
Der blev jeg dog kun kort.
Jeg kunde ikke rigtigt
Fordøie denne Tort.
Saa rustede jeg Skibe,
Saa samlede jeg Mænd,
Saa bragte jeg de Bønder
En Tak for Sidst igjen.

De Dage svandt saa hurtigt,
 De bleve til Aar,
 Lidt efter lidt sig stænkede
 En Sneeslok i mit Haar.
 Men Verdens Færd ei kunde
 Forstyrre Sindets Ro;
 Og endnu er jeg stærk
 Som en Bjørn, maa Du troe.

Den Tid Kong Wolmer døde
 Og Datteren tog fat
 Saa fjæk som en Løvinde
 Og snedig som en Kat,
 Da havde jeg mig vundet
 Baade Hæder, Gods og Guld,
 Og Fru Margrethe var mig
 Heel naadig og huld.

Hun sagde: „See, Her Peder!
 I er mægtig nok og rig,
 Men at I er alene,
 Ei længer sømmer sig.
 Ei bør med Jer udslukkes
 Den adelige St;
 Jeg har Jer valgt en Hustru,
 Som vil passe Jer ret.

Det er Frøken Marri Skave.
 Hun er af fornem Slægt,
 Hun har et yndigt Ansyn
 Og Rister, som har Bægt.
 Hun kommer nu fra Skaane,
 Fra Her Jens Dues Gaard,
 Hvor frændeløs hun hidtil
 Har tilbragt sin Vaar!"

Hvad skulde jeg vel gjøre?
 Naar Dronninger de vil,
 Saa er der ikke Noget
 At sige dertil.
 Jeg lang Betænkning hader,
 Jeg handler helst i Fart,
 Og saa var snart det Hele
 Baade flappet og flart.

Jeg saae den unge Pige da
 Paa Dronningens Ord:
 Fast tyktes hun mig for lille,
 Da jeg selv er saa stor.
 Hun var saa let som Edderduun,
 Saa smidig som en Vaand,
 Jeg kunde hende baaret
 Som et Barn paa min Haand.

Og deilig eller ikke —
 Det var mig lige kjær.
 Jeg gjorde, som min Dronning
 Harde budt og begjært.
 Jeg beilede og fik et Ja,
 Dertil en gylden Ring; —
 Det Hele gik saa let og glat,
 Som det var Ingenting.

Fra Skaane var hun kommet,
 Og knap otte Dage svandt,
 Saa havde Kirken signet alt
 Den Pagt, som os bandt.
 Med Fryd og megen Gammen
 Til min Stammeborg vi foer,
 Og satte, som man siger,
 Fod under eget Bord.

Som ret og rigtig Qvinde
 Sig egner og anstaaer,
 Var hun firlig og høvisk
 Og venlig som en Baar.
 Heel ydmyg og beskedn
 Hun modtog og hun gav;
 I Fadebuur og Stegersø
 Var hun ogsaa flink og brar.

Ja, Alles Dine smiled,
 Hvorhen hun saa kom,
 Thi ret som Solen var hun
 Belgjørende og from.
 Ved hendes Dør tog Sæde
 Af Stoddere en Flok;
 Og jeg lod hende give,
 Thi vi havde jo Nok.

Ei Tidskort vi mangled;
 Mangen Nabo kom til Gjæst,
 Mangen Leger og Gjøgler
 Med sin Karre og sin Hest.
 Hun sang til Luthens Strænge
 Og slog i Tavl saa qvif,
 Og pyntelig og ærbar
 Med mig til Messe gif.

Men længe stod det ikke saa, —
 Een Maaned eller to —
 Jeg kunde ikke døie
 At ligge der i Ro.
 Eiheller Fru Margrethe
 Lod mig længe sidde fri; —
 Hun havde jo saa Meget
 At tage Hænder i.

Saa spændte jeg mit Harnisk
 Og gjorded Sværd og Dolk,
 Fik Skuderne fra Beding
 Og hyrede mig Folk.
 Jeg sølte atter Bølgen,
 Hvor under mig den sprang,
 Jeg hørte Bindens Fløiten
 Og Stormfuglens Sang.

.. Jeg heised mine Seil
 Og stod fra Havn til Havn,
 Hvor Dronningen mig sendte;
 Jeg prented hendes Navn
 I mangen stridig Binde,
 Som havde det forgjæt,
 Og gjorde, liig en Fisker,
 Mangen dyrebar Dræt.

Syv Gange havde Maanen
 Sin blege Fakkell tændt,
 Det led vel henad Vinter,
 Da var mit Arbeid endt.
 Jeg styred ind i Havnen
 Ved Drethings Borg
 Til Dronningen; og her først
 Begyndte min Sorg.

Saa snart jeg fik sat Foden
 Paa tørre Grund igjen,
 Min Fred og min Freidighed
 Var reent som veiret hen.
 Min Himmel blev saa lummer
 Og Skyer vælted op
 Som de, der nu sig leire
 Her over Skovens Top.

Man nævnte knap min Hustru,
 Og da med Lempe kun,
 Som ei de kunde gjenne
 Et Smil fra deres Mund;
 Alvorligt, som af Medhynk
 Halv paa Skulderen man drog,
 Selv Dronningen taug stille, —
 Og jeg blev lige flog.

Man meldte mig forsigtigt,
 Som var det en Sorg,
 At unge Fru Marri
 Nys paa min fjerne Borg
 Mig havde født en Datter, —
 At det var kun som saa
 Med Modren, og at endnu
 Inden Kirke hun laae.

Dg Alt hvad de fortalte,
 Var stillet op med Kunst;
 Dg Alt var som indhyllet
 I en giftig, dunkel Dunst,
 Der knugede mit Hjerte,
 Forvirrede mit Sind,
 Saa jeg tilsidst ei vidste
 Hverken ud eller ind.

Jeg gik i denne Taage
 Forvildet om; men snart
 Fru Ida Grubbes Tunge
 Mig gjorde Alting klart.
 Ret som en vindtør Solle
 Med sprukket Bord og Bræt,
 Den Frues runkne Hjerte
 Gi kunde holde tæt.

Hun bød mig til sit Kammer,
 Hun bad mig sidde ned;
 Hun dreied sine Dine
 Af sær Medlidenhed.
 Med alle Sorgens Fagter,
 Med Taarer og med Suk
 Hun lod mig klarligt vide,
 Hvor Taalmodighed er smuk

Hjortens Flugt.

Som den bedste Munk hun præked
Om et forsonligt Sind;
Om Pligt, om Synd, om Ære
Hun vævede sit Spind.
Sidst kom da om Fru Marri
Den Hemmelighed ud:
Hun var Jens Dues Slegfred,
Kort før hun blev min Brud.

Jens Dues Ord og Miner,
Naar der om mig blev talt,
I Fruens kloge Mening,
Hadde bekræftet Alt.
Dg da jeg rynked Banden
Dg stammed Tivlens Ord,
Saa blev hun rød i Kammen
Dg arrig hun svor:

„At i en Kjede Marri bar
Et Kors med Stene blaae,
Hvori, heel firligt flettet,
En fulsort Haarlof laae.
Jens Dues Haar, som Ravneshjer,
Var glindsende og blødt,
Som Rævens Bælg mit Hoved
Stridhaaret var og rødt.

Saa fik min Viv sin Skjændsæl
 Skjult med en Brudefrands,
 Og Ungen hist i Buggen
 Var ikke min, men hans.
 Hun meldte mig det Hele,
 Hun fandt det ikke ret,
 At Qvisten, den uægte,
 Indpodedes min Æt!" — —

— Hvis før jeg var for selvflod,
 Saa blev jeg nu en Nar;
 Var før jeg for koldsjindig,
 Nu rasende jeg var.
 Jeg slog i Bord, saa Glas og Stads
 I Kammeret fløi rundt,
 Jeg skreg saa vildt af Smerte,
 At Fruen fast fik ondt.

Først nu jeg Daare fatted,
 Hvad en Hustru ret er værd;
 Først nu jeg syntes føle,
 At en Qvinde var mig kjær.
 Først nu jeg kunde tænke
 Paa min kommende Æt;
 Først nu mit Skjold mig straaled,
 Da det havde en Plet.

Dog pludselig jeg taug.
 Jeg holdt tilbagetrængt
 Min Smerte, liig en Tiger
 I Jernburet stængt.
 Den forskrækkede Frue,
 Den Fromme, jeg forlod,
 Og listed mig til Stalden
 I taust fortvivlet Mod.

Som i en Ruus jeg svang mig
 Paa første, bedste Hest,
 Og skyndte mig fra Borgen
 Som en forhaanet Gæst.
 Saa red jeg uden Tanke,
 Uden Hvile Nat og Dag,
 Og standsede ved Aftentid
 Nær ved mit eget Tag.

Ved Borgeled min Ganger
 Jeg stilled ved et Træ;
 Den stønned og den segned
 Paa Græsset i Anæ.
 Og op ad Bindeltrappen,
 I Riddersalen ind
 Halv svimlende jeg vanked
 Med usikre Trin.

Til Kammeret jeg naaede
 Fortumlet og ør,
 Med skjælvende Hænder
 Jeg aabnede den Dør.
 Ved Lampens Lys en Seng
 Og en Bugge jeg saae;
 En slumrende Baageqvinde
 Paa Løibænken laae.

Jeg stod ved hendes Leie!
 Paa Bolstret fiint og hvidt
 Med foldede Hænder
 Hun slumrede saa blidt.
 Da aabned hun sit Øie,
 Og hendes Rædselsblik
 Skarpt gjennem mit Hjerte
 Som en Lynstraale gik.

Jeg mine Arme slynged
 Omkring den spæde Krop,
 Fra Bolster og fra Hynder
 Jeg løstede hende op;
 Jeg kyssed hendes Pande,
 Hendes Mund, hendes Kind,
 Jeg trykkede mit Ansigt
 Mod hvide Skulder ind.

Kan Elskov da og Dmhed
 Og det grusomste Had
 Saalunde smelte sammen
 Og som Søstre følges ad?
 Som i rasende Harmie,
 Som i sødeste Lyst,
 Bildt knugede jeg hende
 Til mit pandsrede Bryst.

Ikkun et Suk hun aanded,
 Et undertrykket Skrig, —
 Saa lagde jeg paa Sengen
 Min unge Gustrus Liig.
 Banvittigt mine Dine
 Frem og tilbage foer,
 Efter et andet Offer
 De rendte paa Spor.

Men tom var nu Buggen,
 Paa Gulv den vælted laae,
 Og Qvinden var forsvundet.
 Ved Dørens Laas og Slaa
 Hun, flygtende, forsigtigt
 Havde spærret mig Bei.
 Let kunde jeg brudt ud,
 Men jeg gjorde det ei.

Gid jeg den Barnepige
For Die maatte faae,
Jeg hende skulde kjende,
Ihvor jeg hende saae.
Hun ægted nok en Jæger; —
Hun gav maaskee mig Trøst,
Eller stødte end dybere
Mig Smertens Pæl i Bryst!

Paa Gulvet jeg mig satte;
I begge Hænder skjult
Jeg lagde mit Hoved —
Det var som tomt og huult.
Der sad jeg da saaledes
En Dag og een Nat;
Da var min Styrke knækket
Og min Villie mat.

Paa Bord de hende strakte
Og klædte hende paa;
Bleg, med de hvide Klæder
I sorte Skrin hun laae;
Med Bievand og Kerter
De Munke sfreg og sang,
Og taus jeg hende fulgte
Paa sidste Kirkegang.

Jeg aldrig Barnet skued;
 Min Borg den staaer forladt,
 Der Uglen rolig bygger
 Bed Dag og ved Nat.
 Igjennem brustne Ruder
 Nu farer Nordenvind,
 I Borggaarden Ræven
 Frit lister ud og ind.

Til Rom gif saa min Vandring
 Og til den hellige Grav;
 De Præster og de Klerke
 Mig rig Afsløsning gav.
 Men inderst i mit Hjerte
 Der sittrede en Braad,
 Mod hvis gruelige Smerte
 De vidste intet Raad.

Hjemkommen hid, jeg atter
 I Grinde og Bud
 For Dronningen da søgte
 Paa vante Beie ud.
 Men Østersøens Brusen
 Og Kampens vilde Leeg
 Gi døvede den Stemme,
 Som i mit Indre skreg.

Da Fru Margrethe lagdes
 Under Marmelstenen hen,
 Jeg stak mit Sværd i Balgen
 Og forløved mine Mænd.
 Ei gad jeg sætte Foden
 Meer paa mit Fædreslot;
 Til Skovkloster gik jeg;
 Jeg tænkte: Der er godt!

Jeg kastede Hjelm og Harnisk,
 Drog sorten Rutte paa;
 Men alle Munkefagter
 Kunde plat ei forslaae.
 Mit Sind blev meer opirret,
 Og dybere jeg faldt,
 Og bag de qvalme Mure
 Var jeg nær blevet qvalt.

Saa lod jeg her i Skoven
 Mig bygge denne Bo;
 Her kan jeg aande, tænke
 Og græmme mig i Ro.
 Jeg mener: Han, som dømmes,
 Er mig jo ligesom,
 Om Hvælvingen er steensat
 Eller af Bøgetræ'r.

Men Barnet — det forladte, —
 Saa blev det mig sagt —
 Var hos den gamle Dronning
 I Røgt og Pleie bragt.
 Det er hiin Frøken Ellen,
 Det favre Rosenblod,
 Der nu saa ydmygt sidder
 Ved den unge Dronnings Fod.

Og det er denne Frøken,
 — Jeg ta'er vel ikke feil? —
 Hvis blide Dine vare
 Dit Hjertes Tryllespeil.
 Nu, hvis til Hjælp jeg duer,
 Som Du siger, Du troer,
 Saa tal, og slaae ei Diet
 Saa undseeligt mod Jord!"

Hr. Strange saae paa Gubben,
 Men mørkt var hans Blik.
 En smertelig Tanke
 Ham gjennem Sjælen gif:
 „Jeg frelse vil min Ellen;
 Men saa jeg hende flyer,
 Hvis ei hun er af ægte,
 Uplettet Adelsbyrd.“

Med rhyfket Bryn han talte:
 „Hør Stormen drager frem,
 Oprørets Tunge mumler
 I den fjerne Tordens Hjem.
 En saadan Storm, et Uveir
 I mit Sind Du har reist;
 Som Sivet staaer jeg bøiet,
 Jeg, som altid har kneist.

Mit Hjerte det er hendes,
 Jeg hende kaared ud
 Til Hustru mig at vorde,
 Som nu hun er min Brud.
 Men er det, som Du siger,
 — Den Tanke har vel Bægt? —
 Et Slegfredbarn ei skjæmme bør
 Min ældgamle Slægt!

Vi leved som to Knupper
 Paa en eenlig Hybengreen;
 Den, som vor Løndom fjendte
 Og saae, det var kun Een;
 Umælende, men fredeligt
 Det kronede Dyr
 Stod hos, hvergang vi mødtes —
 Som i et Eventyr.

Det var den sidste Aften,
Da i Rosenlund vi saaes,
Da løste hun, som ofte før,
Halskjedens gyldne Laas.
Hun hængte Crucifixet
Om Hjortens Hals og loe
Dg sagde: „Han skal smykkes,
Thi han er os saa tro.“

Da var det, vi blev revne
Fra hinanden med Magt;
Dg hvordan saa det siden
Mig gif, har jeg Dig sagt.
Mit Liv man jo lænkede
Til Hjortens; og at hun
Forsvundet er, det veed jeg
Af Folmer Sangers Mund.

Men Hende vil jeg frelse
Det koste, hvad det maa;
Dg Hjorten vil jeg fange,
At Korset jeg kan faae.
Et Middel er mig givet,
Som jeg Dig har fortalt;
Til Gurve nu jeg iler, —
Der klarer sig vel Alt!“

„Du siger“, raabte Gubben,
„Et Kors? med Stene blaae?
Og Frelserens Billed
Er meislet ud derpaa?“
„Saa var det“, svared Strange.
„Bed Guds hellige Blod!“
Hr. Peder skreg, „Du vækker
Mig baade Frygt og Mod!“

Imorgen skal Du søge
Herfra paa Hjortens Spor;
Hos Jægere, hos Bønder
Maa Du spørge Dig for.
Du kender jo til Tingen,
Og Du er flink og snild.
Hos Kongens gamle Jæger
Jeg da møde Dig vil.

Han boer ei langt fra Borgen,
I Skoven vild og fri;
Jeg kender der hver Stente,
Hver Steen og hver Sti.
Der vil vi med hinanden
Oplægge vore Raad,
Og der vil vi begynde
Vor alvorlige Daad.

Endnu engang jeg kaster
 I Verdens Strøm mig ud,
 For Freden mig at fange
 Og vinde Dig en Brud.
 Vi Pigebarnet søge;
 Og er den Rose fin
 En ægte, da — jeg sværger —
 Da skal hun være Din.

Jeg tager Tag i Kongen,
 Jeg holder ham fra Fald;
 Jeg dundrer for hans Dre
 Som dette Tordenskrald,
 Der ruller over Skoven!
 Endnu engang mit Navn
 Skal spørges, før jeg seiler
 Ind i den sidste Havn!"

Her taug Hr. Peder Tjernskjæg.
 Han kasted sig paa Knæ
 For Frelserens Billed
 Under det løvrige Træ.
 Han trak i Klokkestrængen,
 Mens der i Bøn han laae;
 Og Begge lod deres Tanker
 Hver sine Veie gaac.

Naar Villien har sig fæstet
Til et sikkert Maal og Meed,
Læt synke Trivlens Storme
Til Haabets Havblik ned;
Og derfor kunde Begge
I den kjølige Bo
Paa Straasækken trøstigt
Sig lægge hen til Ro.

Thi Nattens Stund var kommet
Og den lummerhede Dag
Var endt med vilde Storme
Og knyttrende Brag;
Med sused Regn i Strømme,
Sørvindssende og sval,
Og langsomt drog Uveiret
Hen over Skov og Dal.

Paa Herreborgen.

Og det var de Bønder
 I Fensmark By,
 Fra Kalkerup og Sipperup
 De jubled høit i Sky;
 Om blomsterflædte Maitræ
 De dandsede i Ring
 Til Fløiter og til Fidler
 Med de lystigste Spring.

I Buxer og med Kofte her
 Man unge Løse saae,
 Og lange, føre Karle
 Med Bul og Skjorter paa;
 Mai-Greven og Grevinden
 Med Krandsse og med Baand,
 Belsminfede og smurte
 De tripped Haand i Haand.

Med sværtet Ansigt Narren
 Saa vever og saa fix,
 Sprang om og gjorde Løier
 Og visted med sin Brix.
 Paa Gjerdet sad med Pose
 En gammel Tiggermunk;
 Paa Sognesfogdens Rønning
 Stod Storken nok saa strunk.

Saa trak de ud af Staldene
 Heel mangen smykket Hest;
 I Manken Baand var flettet,
 I Halen Sløiser fæst.
 Rask svang sig da i Sadlen
 Baade Pige og Dreng, —
 Hei! hvor de Fløiter hvined
 Til den skingrende Stræng.

De Spillemænd red foran
 Maigreven og hans Brud,
 I flaren Solskin Toget
 Smukt gik af Byen ud.
 Til Holmegaard ved Mosen
 Det først skulde gaae;
 Hr. Iver Bugges Godtøl
 De vilde smage paa.

Der kneiser et Steenkors
 Ved Byens søndre Led;
 Der stod nu Junker Strange
 Og hviled sig derved.
 Alvorlig var hans Tanke,
 Og mødig var hans Fod,
 Men lige stærkt hans Hjerte
 Og lige frit hans Mod.

Han som en prøvet Jæger
 Havde snuset sig frem
 I Kulsvierhytter og
 I Herremandens Hjem;
 Men ikke var han kommet
 Sin Flygtning paa Spor.
 Han havde nu atter styret
 Sine Fjed imod Nord.

Ved Susaaen ligger
 De Konners stille Bo,
 Der raadede hans Møster
 I from og hellig Ro.
 Han havde hende gjæstet;
 Og i en vanlig Dragt
 Havde den fromme Frue
 Sin ædle Frænde bragt.

I grønne Jægerkoste
 Her stod han fri og fræk,
 Med Sølvhorn ved sin Høste,
 I Gjorden Daggert blank;
 En sort Baret sad let og fjæk
 Paa nødbrune Lof;
 Sin høire Haand han støtted
 Paa en vældig Tjørnestok.

Med Hu! og Hei! kom farende
 De Bønders vilde Trop.
 Han vaagned af sin Tanke
 Og slog sit Dje op.
 Han hilsede: Guds Fred!
 Og de skraalede: Tak!
 Og Narren kom hen til ham
 Og gav sig i Snak.

„I staaer her saa alene!
 Hr. Jæger! kom, følg med!
 Saa skal I see, der vanker
 Adskillig Lystighed.
 Den tykke Junker Iver
 Har deilig Viin og Mad;
 Har I nu Lyst at smage,
 Saa kan vi følges ad.

Da svarede Hr. Strange:
 „Didhen vil ogsaa jeg;
 Nu ganske jævnt Du ride,
 Saa viser Du mig Bei!“
 Men Narren grinte listigt
 I sit sværtede Skjæg
 Og raabte: „Heida, Spillemænd!
 Spil op nu og blæs!“

Saa holdt han sig tilbage
 Og red kun Fod for Fod,
 Mens af og til paa Strange
 Sit Blik han hvile lod.
 Med Get holdt han stille
 Og steg af Hesten ned
 Og hvæsked: „Bolde Jæger!
 Hør, vi maae tales ved!“

I seer mig ud saa ærlig,
 Alt uden Falsk og Svig:
 Bredskuldret, høivoren
 I kneiser mandelig.
 Jeg selv er ikkeheller just
 Tabt bag af en Bogn,
 Jeg har saa gode Knokler
 Som Nogen i vort Sogn.

Jeg trænger til en Hjælper.
Nødtvunget kun jeg har
Mit røde Ansigt grimet
Og gjort mig til en Nar!"
Da sendte ham ung Strange
Et ret alvorligt Blik,
Og svared: „Siig, hvad vil Du?"
Og henad Veien gik.

Men Narren kasted Tøilen
Over Armen, og drog
Tre alenlange Sukke
Og sig om Panden tog.
Og mens de Begge vandred
Langs Pilehækken hen,
Han øste ud sit Hjerte
For sin fremmede Ven:

„Mit Navn er Jens Bode,
Jeg er en Bondes Søn;
Til Karen Jeppes beiled jeg
Alt længe i Løn.
Bore Fædre og Mødre
Vare enige med os,
Paa begge Sider var der
Baade Penge og Gods.

Til sidste Voldermisse
Bort Bryllup skulde staae,
Dg Ollet alt var gjæret
Dg Ekindegryden paa.
Da kasted Junker Bugge,
Dette hørstede Sviin,
Sit begjærlige Die
Paa Kjæresten min.

Men Karen lige deilig
Dg ærbar og tro,
Hun elsked mig oprigtigt,
Ad Junkeren hun loe.
Det hjalp ham ei, han smidsted
Eller gjorde sig suur;
Det var, som Vinden blæser
Imod en Kirkemuur.

Som saa hun sad en Morgen
Paa Marken hos sin Ro,
Kom Junker Iver ridende
Med sine Svende to.
Han havde faa't sin Davre
Dg hængte som en Sæf
Paa Hestens Ryg og grinte.
Rødblisset og fræk.

Han hikkede og raabte:
 „Det nytter ei, mit Barn,
 Du slaer med Dine Binger
 Som en Kramsfugl i Garn.
 Det første Kys jeg tager,
 Det hører mig jo til;
 De andre kan Du give
 Jens Pøde, om Du vil.

Dog gjør Du Dig for musfig,
 Som hidtil Du har gjort,
 Saa skal Du ride Hesten,
 Som staaer ved min Port;
 Den er saa from og stadig,
 Og løbsk den render ei." —
 Da reiste sig min Karen
 Og vilde gaae sin Wei.

Men Junkren brølte: „Karlse!
 Af Hesten strax, tag fat,
 Bind begge Tøsens Arme
 Og faae mig hende sat
 I Gullet, hvor hun øiner
 Hverken Maane eller Sol!"
 Da gjorde de to Lømler,
 Som Junkeren beføl.

De grebe plumpt paa hende
 Og tumlede saa vildt,
 At Melkespanden vælted
 Og Melken blev spildt.
 Min Piges Hænder bandt de
 Med Reb og med Rem,
 Saa maatte hun da løbe
 Mellem Hestene med dem.

Fra den Tid har han hende
 I Mørkestuen holdt,
 Alt under Portens Svælvning,
 Hvor der er hundekoldt.
 Om Natten tidt jeg sneg mig
 Til den gittrede Glug,
 Med blødende Hjerte der
 Jeg hørte hendes Suf.

Hver Dag han sender Bud
 For at friste hendes Fred,
 Men altid Budet kommer
 Med den samme Bescf.
 Men slaaer hun, som jeg haaber,
 Keent paa Herremanden Brag,
 Træmæren maa hun ride
 I Morgen den Dag.

Til Holmegaard forleden
 Der kom en lystig Fant,
 En Legere, en Synger,
 Med sit Strængespil og Gant.
 Heel vel han blev modtaget,
 De sammen sad og drak
 Og det var hedt og fedt
 Med Gammen og med Snak.

Men allerbedst som Talen
 Den gik mest qvit og fin,
 Saa kom de op at kjæbles
 Alt over deres Viin.
 Og Enden blev, at Bugge
 Han brølte og blev vred,
 Og lod den unge Gjøgler
 I Kjeldren kaste ned.

Der sidder han hos Karen.
 Men nu er det min Agt
 At faae dem løste Begge
 Ved List eller Magt,
 Imens de Andre dandse
 Og juble og gjør Larm;
 Og dertil kan jeg bruge
 Meer end min egen Arm.

Hjortens Slut.

Hvis jeg kan hende frelse
 Ud af Fængsel og Nød,
 Saa veed jeg, hvor mig venter
 Baade Fristed og Brød.
 Den fromme Nonnemoder
 I Suusaa-Kloster hist
 At tage os i Baretægt
 Har lovet mig forvist.

Der faaer jeg Huus og Uger,
 Og er det end kun smaat,
 Under Krumstaven lever man
 Dog sikkert og godt.
 Siig, vil I staae mig bi
 Som ærlig, dannis Mand?"
 Da svared Junker Strange:
 „Jeg vil see, hvad jeg kan!“ —

Som saadan De nu taled,
 Gjennem Ladegaardens Led
 De traadte ind og styred
 Til Borgen deres Fjed.
 Her stode alle Heste
 Optømmede i Rad,
 Mens i den indre Borggaard
 Man gjorde sig glad.

Her skingrede Musikken,
 Her svang man sig omkring
 Alt paa de brede Gliser
 Med de faadeste Spring.
 Og Madsvend og Røgter,
 Hver Løs og hver Dreng
 Var ogsaa komne med
 I det lystige Slæng.

Portvægteren, den gamle,
 Som ellers var saa bidst,
 Han fik sig en Svingom
 Med en Malkepige frisk.
 Hr. Bugge stod deroppe
 Med vidtskrævende Been
 Og gloede paa Brimlen
 Fra Trappens høie Steen.

Olfanderne gif ogsaa rundt,
 Og ingen Hals blev tør,
 De drak, saa Panden gløded
 Og Tanken blev ør.
 Hr. Bugge var ei doven,
 Han drak i svære Kluf,
 Saa greb han fat en Ungmø
 Og sprang som en Buk.

Jens Bode og Hr. Strange
 I Borten dulgte stod,
 Jo meer de Andre støied,
 Jo meer fik de Mod.
 De vare just ved Døren,
 Som til Mørkestuen gik,
 Og saae paa Laas og Skodder
 Med haabløse Blik.

Dog Lykken er os nærmest,
 Naar Nøden mest har trængt!
 Med Et Hr. Strange øined
 Bag Portfløien hængt
 Et vældigt Nøglesnippe;
 For at lette sin Krop
 Til Dandsen, havde Bægtren der
 I Hast det slynget op.

Hurtigt og behændigt
 De aabnede det Buur,
 Og Jens steg ned ad Trappen
 Langs den fugtige Muur;
 Han hentede de Tvende
 Fra det dybeste Gul,
 Mens Strange stod paa Bagt
 Kjæk og forventningsfuld.

Det vared ikke længe,
 Før Jens kom atter frem,
 Med Fangerne bagefter,
 Og gjenned hurtigt dem
 Af Porten ud, fra Broen,
 Ind i den tætte Lund,
 Mens Nøglerne han sænkede
 Paa Slotsgravens Bund.

Saa fulgte han og Strange
 Med iilsomme Skridt,
 Op gik det gjennem Skoven,
 — De lyttede tidt; —
 Saa kom de over Basen
 Ved Holmegaard, og her
 Besluttet de at skilles
 Ud sine Veie hver.

Med nedslagne Dine
 Den unge Pige stod,
 Mens ellevild af Glæde
 Hendes Kjærest hvisted: „Mod!“
 Men Strange saae forbauset
 Paa den fremmede Svend:
 Det var jo Holmer Sanger,
 Han mødte her igjen.

„Velkommen,“ raabte Folmer;
 „Saa fanged jeg Jer dog!
 Jeg noget Bildt dog bringer
 Hjem fra mit Jæbertog.
 Den anden Fugl, Gud bedre!
 Hvor finder jeg vel den?“
 Hr. Strange greb hans Hænder:
 „Vi hjælpes ad, min Ven!

Men siig mig dog, Jens Pøde!“
 Bedblev han og loe,
 „Er dette da hiin Leger,
 Som i Døgnskifter to
 Har siddet med Din Due
 I Buur ved Band og Brød?
 Saa“ — Her afbrød ham Folmer:
 „Snak! det har ingen Nød!

Skynd Dig afsted, Jens Pøde!
 Til Klofret gaaer Din Bei.
 Hvad Skjæbnen mig betroede,
 Jeg raned det ei.
 Lad Pateren Dig binde
 Med Belsignellsens Baand,
 Og gik saa med Din Qvinde
 Kun trøstigt Haand i Haand!“

Jens Bode græd og takked,
Og lille Karen græd;
Med glade Hjerter iled
De gjennem Skoven ned.
„See.“ sagde Folmer smilende,
„Der gaaer hun med sin Nar!“
Og stemte hurtigt Strængen
Paa Githren, som han bar.

Og da de var alene,
Han svingede sin Hat,
Hans Jubeltoner skingred
Lydt gjennem Busk og Krat.
Han kysede paa Fingren
Ad Blomster og ad Træ'r,
Han smilede op til Lærken,
Som til en Hjertensfjær.

„O, Frihed! o, Du søde,
Min Længsel og min Lyst!
Opstanden fra de Døde,
Velkommen ved mit Bryst!
Udrevet af min Baande,
Modtag mig i Din Favn!
Saalænge jeg kan aande,
Lovpriser jeg Dit Navn.

Jeg seer de grønne Dale,
Jeg seer det lyse Blaae,
De hulde Mattergale
Jeg atter hører paa.
Jeg bader mig i Luften,
Paa Græsset tør jeg gaae,
Jeg drikker Ruus i Duften
Af Blomster og af Straa.

Sol kysser mine Kinder
Med blide Diekast,
Dg kraftigt Blodet rinder,
Dg Foden træder fast.
O, Frihed! slip mig ikke,
Men lad, saa rig som god,
Mig ved Dit Hjerte drikke
Til hele Livet Mod!"

Saa sang han, mens de iled
Paa Skovsletten ud;
De ranke Svende knejste
Som Fyrrens unge Skud.
Dg da ved Solens Nedgang
De naaede til en Kro,
De standsed der og toge
Forfriskning og Ro.

Esselet.

Under Bislag, ved Huset
 Med Randerne paa Bord,
 De verled mangt alvorligt
 Og mangt et Skjemtens Ord.
 Da sagde Junker Strange:
 „Fortæl mig, før vi gaaer,
 Hvad gjorde Du Hr. Bugge,
 At han var Dig saa haard?“

Men unge Tolmer smidsked
 Og strøg sig om sin Mund:
 „Naa Gud være lovet! her
 Jeg sidder frisk og sund!
 Thi laae jeg end i Mørket,
 Var det min egen Skyld:
 Træd Kjærling ei paa Taaen,
 Og rør ei Mandens Byld.

Vor Dronning — hende glæde
 Guds Engle her og hist! —
 Har sendt mig ud at søge
 Om Jer og om et vist
 Belfignet, deiligt Møbarn,
 Som sad ved hendes Fod;
 Og hendes Grind røgtes jeg
 Med Iver og med Mod.

Hos Høie og hos Lave
 Jeg vandred ud og ind;
 Jeg lytted og jeg stirred
 Mig næsten døv og blind.
 Men gaae paa Rævesoffer,
 Det var mig aldrig kjær;
 Thi Barn er i By bært,
 Som det er hjemme lært.

See, naar jeg Narren mødte,
 Da kaldte jeg ham Nar,
 Og Slyngelen jeg veied
 Og tog, for hvad han var;
 Og gode Ord og onde
 Gik pæsselige Svar; —
 Men slikt oprigtigt Hjerte tidt
 Mig bittre Frugter bar.

Til Holmegaard ved Mosen
Jeg kom paa trætte Fod;
Det lakked just ad Aften,
Paa Borgebro jeg stod,
Dg lod min Cither klinge
Dg istemte min Sang,
Saa fra de røde Mure
Sig Gjenlyden svang.

Et aabent Vindue fyldtes
Med Junkrens tykke Arop;
Han vinkede og raabte:
„Hei, Sanger! kom herop!“
Deroppe stod i Salen
Et Bord med Aruus og Fad.
Han bød mig strax at sidde
Dg drikke og faae Mad.

Jeg lod mig ikke nøde,
Men satte flux mig ned,
Dg langede til Fadet
Dg gjorde ham Besked.
Han spurgte, mens jeg tygged,
Jeg svarte, mens han drak;
Ret artig og fornøieligt
Gik Tiden saa med Snak.

Uf Randerne han skjenked
Dg vi drukke paa Kraft;
Den spanske Viin løb i ham,
Som i et Støvleskaf.
Men alt som den fik Indpas
Saa gik Forstanden ud,
Dg Løgn og Bral der strømmed
Som Spøl af en Tud.

Hvad jeg ham saa fortalte,
Det var ham Alt bekjendt;
Hvad jeg havde døiet,
Det var ham ogsaa hændt.
Om Kjemper han fortalte,
Om Nisser, Trolde og Dværg,
Om at han selv var ofte
Indtaget i Bjerg.

Alt Sligt kan være sandt,
Jeg aldrig nægte vil;
Dog troede jeg, med mig
Vilde Fyren drive Spil.
Tilfidsst han lagde Haanden
Paa Bug og drog et Suk,
Dg sagde: „Hør nu efter!“
Dg tog et vældigt Kluf.

„J troer ei flige Under?
J er endnu saa grøn!
Jeg veed, hvordan flig Bantro
Kan bære bitter Løn;
Derom min egen Slægt
Kan føre Vidnesbyrd;
Dg derfor skal J høre
Min Faders Eventyr.

Min Fader var en ung Mand,
Lidt over en Snees,
Dg deilig som St. Jørgen,
Hvilket endnu kan sees
Paa Contrafeiet hisset;
Dg man har sagt mig tidt,
At ogsaa mig det ligner,
Som om det var mit.

Der hersked Riv og Klammer
Paa den Tid i vort Land,
Mod Kongens Vælde reiste
Sig Bonde og Herremand.
Hans Bud de var for strenge,
Hans Haand den var for tung,
Han tømte Bondens Lade
Dg Kræmmerens Pung.

Hjortens Flugt.

Fra Huus og Hjem han Mange
 Ret ubarmhjertigt jog,
 Og Mangen af Forbittrelse
 Fra Land og Rige drog.
 Saa gif det og min Fader;
 Han gjordede sit Sværd,
 I Velskland tog han Hvre
 Udi Keiserens Hær.

Der fik han da en Fænnik
 Af Aegte tilhest;
 Og de var ilde seete,
 Hvorhelst de kom til Gjæst.
 Af Blod de spildte Meget,
 Men samlede meget Guld,
 Snart havde og min Fader
 Faaet Randselen fuld.

Liig Paradis, man siger,
 Er dette velske Land;
 Guldæbler groe paa Træer
 I evig Sommerbrand;
 De Qvinder ere skjønne
 Og Himlen altid mild;
 Og Vinen, tænkt Jer! Vinen
 Den voxer der jo vild.

I samme Land skal være
 En By, Perus ved Navn;
 Paa Bjergetop den kneiser
 Midt i Viinhavers Favn.
 Did kom en fildig Aftenstund
 Min Fader med sin Trop;
 Af første Natteslummer
 Blev Folk da vækket op.

Som nu han stod og tænkte paa
 At faae sig et Qvarter,
 Han oppe paa en Svale
 En yndig Pige seer;
 Med venstre Haand hun Særken
 Holdt sammen om sit Bryst,
 Paa Høire hang en Lampe,
 Der flammede lyst.

Det Syn ham strax bestemte;
 Han bankede da paa
 Med saadan Kynd og Alvor,
 At man maatte ham forstaae:
 Vel kunde han ei tale
 Det Sprog, som der blev talt,
 Men der er visse Fagter,
 Som fattes overalt.

Da skjød de Slaa fra Døren,
 Da blev han lukket ind;
 Ham førte til et Kammer
 En gammel, runken Qvind.
 Hun peged paa en Seng,
 Der skinned hvidt og smukt;
 Han peged paa sin Mund
 Og hun bragte Viin og Frugt.

En Enke var den Gamle,
 Det lod hun ham forstaae;
 Alene med sin Datter
 Hun leved saa som saa.
 Var Moderen end gusten
 Og puflet og led,
 Saa var der hos den Unge
 Desmeer at frydes ved.

Hun bar en fyldig Fletning
 Med en Sølvnaal udi,
 Med fine sorte Dine
 Hun skued kjæk og fri.
 Paa nette Fødder svæved
 Hendes siirlige Krop, —
 Kort sagt, hun var behagelig
 Fra Taa og til Top.

Naar Krigsmanden raster
Dg lægger Sværd og Skjold,
Da søger han sin Hvile
Helst udi Qvinderold.
Hans flygtige Bolig
Da bliver ham et Hjem,
Han nyder Diebliffet
Dg seer ei længer frem.

En Hat med røde Fjedere,
Et Sværd har altid havt,
Saalænge Verden staaer,
En vidunderlig Kraft;
Dg manges Qvinde lider
Ret godt en saadan Mand,
Om hvem hun trygt kan sige:
Imorgen reiser han!

Min Fader var som Tønder,
Dg Pigen var som Ild,
Saa det var intet Under,
At det saadan slog til;
Hun ei forstod hans Tale
Dg hendes Maal ei han,
Men det, som sagt, var Jagterne,
Hvorpaa det mest kom an.

Han satte dyre Ringe
 Paa hendes Fingre smaa,
 Guldspanger og Coraller
 Han ikke spared paa.
 Med Dine og med Hænder
 Heel veltalende han var, —
 Jeg har vel ikke nødigt
 At nævne hendes Svar?

I Biinhaugens Skygge,
 Langs Søens Bred de gif,
 I Aas de sig beruste
 Som den stærkeste Drif;
 De sammen gif til Brønden,
 De sammen gif paa Eng,
 De sammen gif til Kirke,
 Til Bords og i Seng.

Men som det nu var hedest,
 Saa kom Skilsmisens Dag;
 Og dette var just ikke
 Den Gamle til Behag.
 Hun vilde holde Fuglen
 Saalænge fangen der,
 Indtil de havde plukket
 Den sidste gyldne Fjer.

Saa sagde hun til Pigen:
 „Gaf ind, min Datter fiin!
 Og hent mig hist fra Hylden
 Den stærke Medicin;
 Det er en lille Flaske,
 Hvis Baand er lyseblaat,
 Jeg troer, det er paa Tide,
 At den kan gjøre godt.

Tre Draaber skal Du dryppe
 I Ungersvendens Viin,
 Saa skifter han ei Tanke,
 Saa er han evig Din.
 Lad ham kun spænde Sporen,
 Og drage bort af By;
 Han komme maa tilbage,
 For aldrig meer at flye.”

Min Faders Hest stod sadlet
 Paa Gaden alt, da hun
 Ham fulgte ud paa Trappen
 Og kysede hans Mund
 Med Suk og Graad og sagde:
 „Til sidste Balet
 Løm endnu dette Bæger,
 Det vil styrke Dig ret.”

Han drak; men strax han følte
 En Kriblen i sin Krop;
 Haar dækkede hans Lænder,
 Hans Drer vorte op;
 Paa begge fine Hænder
 Han ned sig falde lod;
 Som et hvidblisset Esel
 Paa Gaden der han stod.

Forfærdet begge Qvinder
 I Huset flygted ind.
 Den Gamle hvisket rasende:
 „Men var Du da blind?
 Den urette Flaske
 Har Du grebet i Hast!“
 Da vreed de deres Hænder
 Og i Taarer de brast.

Hans Krigskarle samlede,
 De bandede, de skreg:
 „Hvor er nu vor Høvidsmand?“
 I Huset op de steg.
 Der brød de alle Døre
 Og slog Rister itu; —
 De tvende Qvinder daaned
 Af Angest og af Gru.

Men da de Ingen fandt der,
 Saa red de uden ham;
 Bagefter dem han traved,
 Iført sin Efelsham.
 De greb ham og de læssed ham,
 Hvad ei de bære gad,
 Paa Ryggen, baade Bytte
 Og Bimpler og Mad.

Mens langt ned i Velskland
 Han fulgte deres Tog,
 Sin Glid og Kunst han brugte
 At lære Landets Sprog;
 Og det gik let med Lempe,
 Foruden Riis og Stof;
 Thi havde han ei Mæle,
 Han havde Dre nok.

Den keiserlige Krigsmagt
 Den mødtes ved Rom,
 Og da den By var taget,
 Saa vendte den om.
 Den Hob, min Fader fulgte,
 Kom atter til Perus;
 Den gjorde Holdt og rasted der
 Ved Kande og ved Krus.

Og mens den drak og jubled
 Den vilde Ryttertrop,
 Han sled sig løs i Stalden
 Og sparked Døren op,
 Og traved hen i Gaden,
 Hvor han havde lidt den Tort;
 Han vilde see sin Skjønne,
 Før reent han maatte bort.

Han Huset fandt. Paa Svalen
 De tvende Qvinder sad;
 Een sysled med en Haandteen,
 Een væved udi Lad.
 Knap stod han der, før Pigen,
 Rød af Vengstelse og Skam,
 Stødte til sin Moder
 Og raabte: „Seer Du ham?“

„Mit Hjerte!“ svared Herren,
 „Nu har han det saa godt,
 For Du ei kunde skille
 Det Røde fra Blaat!“

„Dg er der,“ spurgte Pigen,
 „Gi Raad, ham frelse kan?“
 „Jo, naar han æder Lilier,
 Han vorder atter Mand!“

Han rystede sit Hoved
 Og stønned sit J—ah!
 Hvor skulde han paa den Tid
 Gaae hvide Lilier fra?
 Da faldt hans Die netop
 Paa en Apothekers Bod,
 For Bindvet hvide Lilier
 I tvende Potter stod!

Flur steiled han paa Bagbeen,
 Efter Dyrets Natur,
 Og støtted begge Hove
 Paa Apothekets Muur;
 Sin Hals saa lang han strakte
 Og stak sin Mule op,
 Og aad de tvende Lilier
 Med Rod og med Top.

Men knap var Liliesaften
 Nedgledet i hans Bug,
 Saa fik han atter Hænder
 Og Fødder til sit Brug.
 Han reiste sig og stod der,
 En Ungersvænd rank,
 Med røde Fjer i Hatten
 Og Brystplade blank.

Den Gamle og den Unge
 De skreg ved dette Syn,
 De styrted ind forvirrede
 I Huset, som et Lyn.
 Paa Flugt var ei at tænke;
 Bysvenden tog dem fat,
 Og Dommeren fik Retten
 End samme Aften sat.

Den Gamle Alting nægted,
 Den Unge ligesaa;
 Men da man saa fik lagt dem
 Gode Haandsfruer paa,
 Kom Sandheden for Dagen,
 Og Sagen, saa blev endt,
 At Tøsen gif i Kloster
 Og Heren hun blev brændt.

Nu tog min Fader Orlov;
 Efter denne slemme Spads
 Var det ham ikke længer ret
 I Belskland tilpas.
 Han kom her hjem til Gaarden,
 Han gitted sig og fik
 En Søn, som skal ham ligne,
 Til Punkt og til Prik.

Siig, vover I at tvivle,
 At min Faders Sagn er sandt?
 I troer dog ei, vi fare
 Med Løgn eller Tant?
 Selv var han blandt de Bantroer,
 I Etselshammen bragt
 Han fik først rigtig Troen
 Paa det Hemmeliges Magt!"

Hr. Bugge taug og pusted
 Og stirred over Bord,
 Som vilde han med Diet
 Opfluge mine Ord.
 Jeg svared: „Gjerne troer jeg,
 Hvad I berettet har,
 At Eders salig Fader
 I Velskand Etsel var.

Men," vedblev jeg dumdriftig
 Og kaad af hans Viin,
 „I Eders Skjold I fører
 Et halvt blodigt Sviin;
 Hvi har I nu ei føiet
 Et heelt Etsel til?
 Det, synes mig, har Skjebnen
 Bevist Jer, at den vil."

Da grinte Hr. Bugge,
Saa det flukked i hans Bom.
Men da han lidt til Aande
Og Besindelse kom,
Han langsomt og alvorligt
Gjentog min løse Snak;
Han anede da Braadden
Og følte, at det stak.

Han bed i sine Negle,
Han rynkede sit Bryn,
Hans rullende Dine
Mig sendte Lyn paa Lyn.
Og saa kom Tordenen!
Han slog i Bord saa fast,
At Kanderne de dandsed; og
Han reiste sig i Hast.

Han fik to lange Regler
I Hallen indkaldt.
„Nu skal I,” skreg han, „faae
Eders Haansord betalt!
Min Biin I tyllod i Jer,
Og syntes nok saa glad!
Saa det er Eders Maade
At sige Tak for Mad!

Rast flug ham ned i Taarnet,
Der er Plads nok til Fler!"
Saa foer de Bengler paa mig
Saa grovt, som man seer
To Rjosterhunde ruske
Kaninens hvide Skind;
Dg slængte heel uhøvisk mig
I Mørkestuen ind.

Lidt ør og ganske blændet
Jeg stod og famled der.
Lidt efter lidt det lysned,
Dg ved det svage Skjær
Den lille, ranke Pige
Med bleget Kind jeg saae
At rave hen imod mig
Paa det raslende Straa.

Men Freidigheden flygter
Saa let ei fra mit Bryst.
Jeg tog den Lilles Hænder
Dg præked hende Trøst.
Jeg redeligt deelte Halmen
Dg redte mig en Seng
Fra hendes fjernt; thi, vil jeg,
Min Dyd kan være streng.

En Krukke Vand vi havde,
 Dertil lidt daarligt Brød.
 Naar saa vi drak og spiste,
 Hun dækked paa sit Skjød.
 Der var jo deilig kjøligt,
 Og Straaet var ret frisk; —
 Saaledes jeg og Karen
 Holdt sammen Dug og Disk.

Men det var saa det Hele!" —
 Her maatte Strange lee.
 „Saa gid jeg," raabte Folmer,
 „Ret aldrig Frelse see,
 Om ei fra mine Hænder
 Hun gif saa reen og skjær,
 Som den straalende Lilie,
 Den I har saa kjær!

Og hende maae vi søge!
 Vi hende frelse maae;
 Jeg aldrig meer for Dronningen
 Tør stedes eller staae,
 Før atter jeg har føiet
 Den Blomst til hendes Krands!"
 Da sukked Strange: „Folmer!
 Gi før til Sancte Hans!"

Han talte om Gulika,
 Om Rhitra meldte han,
 Han sagde af Hr. Peder,
 Den vældige Mand.
 „Kom lad os vandre! Jorden
 Mig brænder under mit Fjed!“
 Saa stod de op og ginge
 Gjennem Huulveien ned.

Alt Solen var til Hvile,
 Og over det dunkle Blaae
 De evigflare Stjerner
 Høitideligt mon gaac.
 Hr. Stranges Hjertestrænge
 Var dybt alvorligt stemt;
 Men Folmer Sangers Tanke
 Var altid fuld af Skjemt.

Det lød i Stranges Indre:
 „Hvis nu ei Rhitras Ord
 Kan lede mig til Ellen
 Og paa Kronhjortens Spor,
 Hvor skal jeg da vel løse —
 Hvor skal jeg da vel naae —
 Den Knude tættindslynget,
 Det Maal, jeg styrer paa?

Hvis ikke Crucifiret,
 Som hendes Moder bar,
 Som Ridderen nu haaber,
 Kan yde Trøstens Svar;
 Jeg kjøber Pigen ind
 I et fornemt Klosters Skjød,
 Og søger fjernt fra Danmark
 Forglemmelse og Død."

Og det var Folmer Sanger,
 Han talte til sig selv:
 „Mig Andres Hjertesorger
 Genfkyller som en Elv.
 Velan, jeg Strømmen følger,
 Hvorhen den tager Fart,
 At jeg kan atter skue
 Min Dronnings Nafn snart.

Som efter Musen Ratten,
 Som Ungmø efter Dands
 Jeg længes efter Natten,
 Der gaaer før Sancte Hans;
 Da skal jeg Uglen fange,
 Da skal jeg Inger see,
 Da skal vi gjøre mange
 Tusind Løier og lee!"

Saa fulgtes de med Foden,
 Men ei med Tankens Gang;
 Den Enes var en Grublen,
 Den Andens var en Sang;
 Indtil ved Dag de naaede
 Til Skovens Rand, og saae
 Paa Ageren tilhøre
 En Rudel Krondyr staae.

I den tidlige Morgen,
 Som det er Dyrets Skif,
 De langsomt græssende
 I unge Bipper gif.
 De dukkede mod Jorden,
 De kneiste saa igjen
 Og stirrede med Undren
 Paa de Vandrende hen.

Men forrest i Flokken
 Der hævede sig Een,
 Den største af dem Alle
 Med bastet Læ og Green;
 Hængt om den stride Manke,
 Foran paa dens Bryst
 Et Guld Kors fremviste
 Alverdens Haab og Trøst.

Ung Strange hvisked: „Stille!“
Men næppe var det hørt,
Bort blev som af en Stormvind
Den hele Rudel ført.
Genover grønne Slette
Paa den fjederlette Klov
Igennem Mosens Eller
Dg ind i tætte Skov.

Men Strange raabte: „Følmer!
I følge mig nu ei!
Gaf I til Jægerhuset
Den gjennefte Bei.
Der mødes vi!“ Dg hurtigt
Over Marken han foer,
Dg fulgte ufortrøden
Sin Skjebnes vilde Spor.

„Til Lykke!“ raabte Sangeren
Dg svingede sin Hat.
Glink ifred han hen ad Stien
I det skyggede Arat.
Hans Hjerte havde Vinger,
Hans Gang var som en Dands,
Hans Tankers Række var
Som en broget Urtefrands.

I Jægerhuset.

En Rast fra Kongeborgen
Der ligger en aaben Plet
I Skovens Dyb, af Hassel
Og Bøg omgjerdet tæt.
Der Bogfinken quiddrer,
Der synger sorten Stær,
Og Vildanden pladsker
I det krusede Rjør.

Hen ved den ene Side
En Jægerbolig staaer,
Straatakt med spidse Gavle,
Og rundtom Huset slaaer
Et Gjerde sig af Hvidtjørn
Ret som en fyldig Arm;
Den vilde Humle kravler
Henad den runde Arm.

Der er saa eensomt, stille,
 Over den dybe Dam
 Kun af og til kan høres
 Hunrævens hæse Glam.
 Paa Engen Storken spanker
 Alvorligt og strunkt,
 Høit under Skyen fredser
 Guldørnen, som et Punct.

Det var saa henad Middag
 Paa St. Albani Fæst,
 For Jægerhusets Gjerde
 Der vrinsked en Hest;
 En nordfriisk Aleppert
 Graaskimlet og frag,
 Den stolteste Rytter
 Den bar paa sin Bag.

I Sædlen sig hæver
 En mægtig Rjæmpekrop;
 I Staal saa er den smeddet
 Fra Taa og til Top;
 Det blanke Pandser dækkes
 Af en Munkefutte brun,
 Paa Brystet bølger Skjægget
 Saa hvidt som Svaneduun.

I Skjold den hvide Ibskal
 Svømmer i det Blaae;
 Syn grønne Paafjedre
 Over Hjelmkammen staae.
 Ved høire Side dingler
 Det drabeligste Sværd.
 Han raabte, saa det gjalded
 Høit mellem Skovens Træ'r:

„Hei, er her Nogen hjemme?“
 Da aabnedes et Led.
 Ud treen den gamle Jæger
 Og sagde: „Guds Fred!“
 Men da han saae ret nøie til,
 Saa slog han Haand i Haand,
 Og raabte: „Ved St. Hubert!
 Nu seer jeg nok en Aand?

Er det Jer selv, Hr. Peder!
 Med Kjød og med Blod?
 Saa vær mig da velkommen,
 Velsignet Eders Fod,
 Som træder paa min Tærskel!
 Kom, hvil Jer paa min Bænk,
 Og faae en Bid til Styrkning
 Og til Velkomst en Skjenk!“

Den gamle Herre svang sig
 Som en Ungling af sin Hest,
 Og sagde: „Først vi sørge
 For den firbeente Gæst!“
 Han Hovedlav og Sadel
 I Hast da smøged af;
 Med Brinsken søgte Hesten
 Til Engen da i Trav.

Det var Hr. Peder Jernskjæg,
 Han længtes efter Helm,
 Han fulgte ind i Haugen,
 Tog af sin sorte Hjelm.
 Dybt maatte han sig bøie
 For at komme under Tag;
 Han hængte der sin Jernhat
 Og sin Dyrendal paa Knag.

Den Jæger bredte Hynde.
 Men Alt som der han sad,
 Ind traadte Husets Qvinde
 Med Dug og med Fad.
 Da raabte brat Hr. Peder:
 „Saa hjælpe mig St. Georg!
 Den sidste Gang jeg saae Jer,
 Var paa min egen Borg!“

Sig ydmygt Qvinden neied
 Dg rødmed under Kiin,
 Dg hendes Die fyldtes
 Med en Dugperle fin.
 Hun hvisked ganske sagte:
 „Seg mindes nok den Stund!“
 Taus stirrede Hr. Peder
 Med et bittert Smil om Mund.

Han fulgte med sit Die
 Den gamle Kones Gang,
 Imens hun stille sysled
 Dg bredte Dugen lang.
 Han greb, som i Tanker,
 Et Kruus, hun stilled hen,
 Dg dreied det i Haanden
 Dg satte det igjen.

Det var det bittre Minde
 Fra Dagene, som svandt,
 Der i hans Hjertes Mørke
 Som en Maane oprandt,
 Dg klart paany ham viste,
 Hvad Tidens Taage fik
 Halv dult og udslettet
 For hans Tankes trætte Blif.

Hjortens Flugt.

Saa tyst som i en Kirke
 Der var ved deres Bord;
 Imens de finge Unnen,
 Der hørtes ei et Ord.
 Afdækket blev saa Skiven,
 Saa holdt de deres Bøn;
 Da vinkede Hr. Peder
 Den Kvinde ud i Løn.

De satte sig i Haugen
 Paa en Græsbænk, i Læ
 Af Hasler og af Hvidtjørn
 Under et Abildtræ.
 Hun sagde: „Edle Herre!
 Jeg kjender Eders Hu,
 Og hvad Tert Die spørger,
 Vil jeg besvare nu.

Men jeg har ingen Balsam
 For Eders Hjertes Vec,
 Jeg kan Jer kun berette,
 Hvad selv jeg maatte see:
 Eiheller kan jeg gjøre
 Eders Byrde mere svær!“
 Saa talte hun, og Gubben
 Drog dybt efter Veir.

„Jeg tjente Eders Frue,
 Hun var saa from og god,
 At jeg gjerne for hende
 Harde givet Liv og Blod.
 Og da den lille Frøken
 Var født, og Modren svag,
 Jeg passede dem Begge
 Baade ved Nat og Dag.

Da hun den sidste Morgen
 Slog Diet op saa mat,
 Hun sagde: „Åh, jeg drømte
 Saa underligt i Nat.
 Mit Hoved er saa tungt
 Og mit Sind saa beflemt;
 Guds Moder maa vide,
 Hvad der er mig bestemt.

Jeg drømte, jeg var død,
 Og alt i Kisten lagt,
 Min Sjæl paa fine Vinger
 Stræbte opad med Magt.
 Fra Høire kom en Due,
 Fra Venstre kom en Ravn,
 De gjenned mig tilbage
 Fra Paradisets Havn.

Saa stod jeg ganske ene
 I den vildeste Skov;
 Der kom en Lyngorm skridende
 Og hylede efter Rov.
 Den slynged sig i Bugter
 Omkring mit svage Liv,
 Jeg vaanded mig, og segned
 Som for Stormen et Siv.

Men før jeg sank, da saae jeg
 Dens røde Dine gloe
 Begjærligt hen til Buggen,
 Hvor Barnet laae i Ro.
 Af Halsen rev jeg Korset her,
 Mit dyreste Klenod,
 Og slængte det paa Barnet
 I Fortvivlelsens Mod.

Og næppe var det faldet
 Og laae paa Ellens Bryst,
 Saa traadte ud fra Krattet
 Høitideligt og thst,
 Med høie, brede Taffer
 En kongelig Hjort,
 Gik Barnet op paa Ryggen
 Og ilede bort.

Saa sank jeg dybt i Dvale
 I en lang, en bælmørk Nat;
 Jeg tabte Sands og Tanke —
 Og saa vaagned jeg brat.
 Stor Jammer vil mig times,
 Forbist jeg det troer,
 Men liden Ellens Frelse
 I dette Guld Kors boer."

Fra Barmen drog hun Smykket
 Ved det glimrende Baand,
 Hun trykked det mod Læben
 Og med sittrende Haand
 Hun lagde Kors og Kjede
 Om Barnets spæde Bryst;
 Saa tog hun mig om Hovedet
 Og hviskede tyst:

"Gud frie os fra det Onde!
 Men skulde Faren naae
 Til denne Helligdom," --
 Og hun peged paa den Smaa —
 "Da sværg mig, Du vil vogte
 Paa mit yndige Noer!"
 Saa bad hun mig saa bønligt,
 Og med Taarer jeg svor.

Saa veed I, hvad der skete, —
 Hvorfor? veed ikke jeg.
 I Rædsel greb jeg Barnet
 Og flygtede min Vej.
 Jeg spærrede Jer Døren;
 Og i min unge Arm
 Bort bar min Skat jeg hurtigt
 Ved en bankende Barm.

Jeg vandred gennem Skove,
 Jeg vandred over Land,
 Og overalt den deilige
 Glut velsigned man.
 I rige Herrers Stalde,
 I Bondens ringe Bo
 De lode hende die
 Baade Gimmerlam og Ko.

Jeg sad ved stille Søer
 Og lullede hende ind,
 Hun slumred paa min Skulder
 Med sin rosenrøde Kind;
 Saa da jeg kom til Hove,
 Som var min Vandring's Maal,
 Var hun bever som en Lærke
 Og buttet som en Al.

Men det var Fru Margrethe,
 Kong Wolmers Datter prud,
 Hun tog sig af den Spæde,
 Og styred hende ud
 Med Klæder og med Smykker,
 Med Lærdom og med Tugt,
 Og Alting hende anstod
 Saa yndefuldt og smukt.

Da Wolmers Datter døde
 Og Jorderig forlod,
 Sad Frøken Ellen siden
 Ved den unge Dronnings Fod;
 Indtil i Fjor, i Høsten
 Hun pludselig forsvandt!
 Da blødte mange Hjerter,
 Og mange Taarer randt.

Man hvissed om Hr. Strange,
 Om en Hjort blev der talt;
 Men Ingen kunde fatte
 Eller samle det Alt.
 Saa sank det hen i Glemsel,
 Som det gaaer til paa Jord;
 Hvem tænker vel paa Sneen,
 Som skinned her ifjor?"

Hun taug. Men Hr. Peder,
 Fordybet i sit Sind,
 Stivt stirrede paa Græsset,
 Med Haanden paa sin Kind.
 Hid treen den gamle Jæger,
 Han hørte de sidste Ord;
 Han sagde: „Hjorten kommer
 Nof her igjen, jeg troer.

Hvis ei den alt er fældet,
 Saa er det Dyrets Skif
 At søge did, hvor først
 Den græsede og gif.
 Den glemmer ei de Skove,
 Ei den Mark eller Bang,
 Den kjender alle Fugle,
 Den mindes hver en Sang.

Ved Toner kan den loffes.
 Af ja, hvor mangen Gang
 Saae jeg dem ikke standse
 Og lytte, naar bedst de sprang.
 Faaer jeg først hiin for Die,
 Jeg ta'er vist ikke feil;
 Jeg kjender den saa nøie
 Fra Blad og til Speil!“

Som saa han stod og talte,
 Rask over Gjerdets Torn
 Syns kjække Stød der hørtes
 I et klingende Horn.
 Den Jægersmand da lytted:
 „Hvad? er jeg ved Forstand?
 Det var de Strangers Løsen, —
 Og see, der kommer han.“

„Guds Fred! og Velkommen!“
 Da raabte alle Tre,
 Da gjennem Havelaagen
 De Junkren fik at see.
 Men Alvor paa hans Bände
 Og Blegghed paa hans Kind
 Reddæmped deres Glæde,
 Da taus han traadte ind.

Sin flygtige Ganger,
 Sin Gaade havde han
 Nu atter fulgt forgjæves
 Gjennem Skov, over Land.
 Frem og tilbage frydsed den
 Dog op imod Nord; —
 For trende Dage siden
 Han havde tabt dens Spor.

Anap var nu al Forundring
 Og hans Fortælling endt,
 Saa lød der høit en Stemme,
 Som var dem vel bekjendt.
 Som Lærkeslag den jubled,
 Saa Skovens Hvælving klang;
 Og det var Folmer Spillemand,
 Der meldte sig med Sang:

„Du, som har Sorg i Sinde,
 Gaf ud i Mark og Lund,
 Og lad de svale Vinde
 Dig vifte karsk og sund.
 Gaf over Høi og Dale,
 Og lyt ved Søens Glar
 Til Skovens Alvorstale
 Og Kildens muntre Svar.

Var Hjertet fuldt af Klage
 Og brused Blodet vildt,
 Jeg gif mig ud at jage
 Det yndeligste Bildt.
 Det var ei Hjort og Ginder,
 Ei Terne eller Tjur;
 Det var med friske Kinder
 Den vilde, frie Natur.

Jeg vil saa nødigt bænkes
 I Stuen, under Tag;
 Der drikkes og der skænkes
 I døsig Fred og Mag.
 Langt heller vil jeg brede
 Min Dug bagved en Tjørn,
 Paa lhygbegroede Hede
 I Selskab med en Bjørn.

Mig hued ingensinde
 Smaafuglene i Buur,
 Som pynteligt paa Pinde
 Maa sætte sig til Rur.
 Nei paa de rigtig Bilde
 Er det en freidig Tagt;
 Om de er nok saa snilde,
 Er deres Bærge svagt!"

Saa hørte de ham synge
 Længe før de ham saae;
 Foran ham sprang hans Pudel
 Gjennem de høie Straae.
 Da kom han frem af Krattet
 Med Strængeleg i Haand,
 Med sit smilende Ansigt
 Og de flagreende Baand.

Da samled' rundt om Bordet
De sad ved deres Biin,
Hr. Folmer førte Ordet,
Thi han var snild og fin.
De bedste Raad han vidste,
Han havde lystigt Mod,
Og han med megen Liste
Paa Qvindfolk sig forstod.

„At faae et Uglehjerte
Det tager jeg mig paa;
Og Dorrits Sovestammer
Os aabent skal staae;
Thi hendes Terne, Inger,
Er i min Bold, jeg veed,
Som jeg igjen i hendes,
Efter Tid og Leilighed!“

De Andre To ham loved,
Hans Ord de gave Magt,
De vilde holde sammen
Bed de Raad, han havde lagt.
Saa ginge de til Hvile, —
De To med Sorg i Sind;
Til sine brogede Drømme
Den Tredie slumred ind.

St. Hans' Aften.

I Skoven tæt ved Gurve
 I Ly af Bøg og Eg,
 Der vrimled det heel Istigt,
 Og der var Dands og Leg.
 Fra alle Landets Egne
 Var kommen mangen Gæst,
 Fornemme og Ringe,
 Til St. Hans=Aftens Fest.

Farvede Lamper straalte
 Fra tusind Grene ned;
 Rundtom var plantet Fakler
 Som Blomster i et Bed.
 De Tjæretønder blussed,
 Ophængte paa Stav;
 Den glade Stimmel bølged
 Og larmed som et Hav.

Hjortens Flugt.

Fra rene Sommerhimmel
 Snart her og snart hist
 En lille, stille Stjerne
 Fremtindred som en Gnist.
 Ei Straa, ei Blad sig rørte,
 Og trindtom Natten laae,
 Som en fulsort Morinde
 Med Glimmersmykke paa.

Der var med Viin og Mundgodt
 Saa mangen pyntet Bod;
 De tørstige Sjæle
 Som en Muur om dem stod.
 Mangen Springer og Dandser
 Stod der ogsaa paa Lad
 Med sit malede Ansigt
 Og bar sig morsomt ad.

En Sværm af Formummende
 Lidt efter lidt kom frem;
 Hr. Peder og Hr. Strange
 Bare ogsaa blandt dem.
 Ung Folmer var paa færde,
 Hvor der var lidt at see;
 Han gjorde tusind Løier
 Og fik Alle til at see.

Med Get der klang Tompeter,
 Med Fløiter og Basun;
 Dankonningen sig viste
 I Skovens Pausalun.
 Med ham en fager Skare,
 Saa munter og saa let,
 Med Guld paa Høielskøfte
 Og Fjeder paa Baret:

Saa kom en deilig Qvinde
 Agende i sin Arm;
 Fra Ansigtet hun løstet
 Sløret med sin Arm.
 Da blussede de Kinder
 Da straaled de Blik!
 Dankonning hende høvst
 Imøde da gif.

Selv hjalp han den Skjønne
 Fra Bognen til Jord,
 Og hvist hende lønligt
 Et skjemtefuldt Ord.
 De sorte Slangeloffer
 Slog hun fra Panden klar,
 Og hendes røde Læber
 Gav et smilende Svar.

Hr. Strange og Hr. Peder
 De stode og derhos;
 En Mumlen gik blandt Folket
 Af Beundring og af Trods.
 Hun lod de sorte Dine
 Tillyne dem et Blink;
 Sødte toned da Musikken
 Paa Konningens Vink.

Hanqvægede sine Dine
 Og sin elskovshyge Aand
 I hendes Øieblikke.
 Saa greb han hendes Haand
 Og traadte hen i Kredsen
 Paa den fløielsgrønne Grund;
 Og Sangen lod og Dandsen gik
 Saa let igjennem Lund.

Vel bruste Øystigheden,
 Men den gav ogsaa Ro.
 Det er saa sødt at vandre
 I Matten To og To.
 Og mangt et Par sig listede
 I Krattets Mørke ind
 Med bankende Hjerter
 Og med rødmende Kind.

Ung Folmer gif med Inger.

Han hvist: „Fare Mø!

Tilgiv mig, Du maa seile

Nu i Din egen Sø!

Imorgen, naar vi mødes,

Maa Du aabne hendes Dør,

Som Din egen, søde Inger!

Du tidt mig aabned før.

Hvad vi fra Dorrit tage,

Er Intet uden Ord;

Hun skal os kun opdage

En Hemmelighed stor.

Dg frygter Du for Kongen,

Til Dronningen Du tye.

I hendes Tomfrubuur

Vil jeg skaffe Dig Ly."

Saa kiged han skalkagtigt

I Pigens Dine ind,

Strøg hendes Haar fra Panden

Dg kysed hendes Kind,

Dg sprang saa let afsted

Fra den glædedrufne Sværm

Til Borgen op og standsed

Under Lindetræets Skjærm.

Men Dronningen, den Rene,
 Med sine favre Mø'r,
 Sad stille hist i Hallen
 Inden lukkede Dør.
 Den hellige Vigilie
 Var endt; alene, tyst
 I sit Buur hun kunde høre
 Den fjerne, vilde Lyst.

Da klang en Githers Strænge
 Nede ved Borgens Fod.
 Da lytted hun, da trængte
 Til Hjertet hendes Blod.
 Hun reiste sig, slog om sig
 Et Fløiels Purpurfrud;
 Let traadte hun, den Ranke,
 Paa Borgsvalen ud.

Hun læned sig til Rækket
 Bag den duftende Lind;
 Paa hviden Haand hun lagde
 Den fine, blege Kind.
 Hun holdt sig taus og stille
 Hun aanded knap engang.
 Op tonede frædeden
 Ung Holmers Mattesang;

„Min høie, ædle Frue!
 Jeg gjorde, som I bad.
 Ild fløi jeg som en Due
 Efter Fredens Oliveblad.
 Endnu er det ei plukket,
 Dog brydes det forvist;
 Thi Himlen hørte Sukket;
 Alt vinker det fra Kvist.

Jeg gjennem Skov og Dale
 Har vandret paa min Fod,
 Mens Klangen af Din Tale
 Mit Øre ei forlod.
 Jeg steg paa Bjerg og Baner;
 Og stærk jeg blev derved,
 At det var Dine Tanker,
 Som styrede mit Fjed.

Jeg døied megen Smerte;
 Men som en Svaledrif
 Guldt kvægede mit Hjerte
 Da Mindet om Dit Blik.
 Længt hellere jeg døde,
 Længt heller blev jeg blind,
 End Haabets Morgenrøde
 See blegnet paa Din Kind.

Der dæmrer nu en Morgen,
 Der lysner nu en Dag;
 Som Natten flygter Sorgen,
 Og som ved Trylleslag
 Vil alle Roser røde,
 Og alle Lilier smaa
 Opreise fra de Døde,
 Sødtduftende fremgaae.

End tvungen, maa jeg dvæle
 Fjernt fra Din Naadesol;
 Jeg vover ei at knæle
 End for min Dronnings Stol.
 Ei tør min Gød jeg frænke,
 — Mig Længsel hid har ført! —
 Et Pant Du naadigt skjænke,
 At Du min Sang hørt!"

Hun løste af sin Nakke
 Et blaat, guldvirket Baand;
 De blonde Løkker strømmede
 Ned under hendes Haand.
 Saa lod hun Eløisen synke
 Og fjernede sig tyst.
 Han fanged den i Lusten
 Og gjemte den ved sit Bryst. —

Den fjerne Larm sig tabte
Og Fæsten slumred ind,
I halvudbrændte Fagler
Vifted en Morgenvind.
Og der var Søvn og Stilhed
Alt over Skov og Dal,
I Bondens lave Hytte
I Drottens høie Sal.

Englens Hjerte.

Den morgenglade Lærke
 Høit under Himlen sang,
 Paa Blomster og paa Blade
 Dugdiamanter hang.
 En sagte Lustning seiled
 Hen over Skovens Ryg,
 Paa Engen stod end Dampen
 Af Mosekonens Bryg.

Men i den Lindeghde,
 Som fra Kongeborgen gaaer,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse staaer,
 Foran den sidste Bolig
 Som var saa stærkt bygt,
 Halv dult bag Rosenhækker
 Og med Billeder smygt;

Der stod nu Hr. Strange
 Og den gamle Riddersmand;
 Nysegjerrig Morgenstjernen
 Keeg over Skovens Rand.
 Og Folmer kom og viiste
 En Boddik, som han bar;
 Til Røndommens Dør
 Det den sæere Nøgle var.

Hr. Stranges Dine brændte,
 Hans Kind var som en Væg,
 Paa Fingeren han prøved
 Sin Daggerts Odd og Wæg.
 Han sagde: „Hvis hun vaagner
 Og ei bekjender Alt,
 Er hendes Lod afveiet
 Og hendes Dage talt!“

„Kom, skaf os ind!“ han hviſked
 Og greb i Folmers Arm.
 Da traadte liden Inger
 Juſt under Dørens Rarm.
 Hun vinked og hun smiled,
 Men bleg var hendes Kind;
 De Ungersvende drog hun
 I dunkle Forhal ind.

Her slynged Kolmer Armen
 Om hendes Midie blød
 Og kyssed hendes Læbe
 Og hvisked: „Du er sød!“
 Men udenfor i Haugen
 Under dustende Træ'r
 Som Vagt den gamle Herre
 Stod, støttet til sit Sværd.

Derinde løfted Inger
 Et Teppe fra en Dør,
 Mens ned om hendes Nason
 Sank Undseelsens Slør.
 Forelsket hun saae
 Paa den letfærdige Svend
 Og peged taus med Fingeren
 Til Arbitræs Leie hen.

Der laae hun dybt i Slummer
 Paa bløde Gynder strakt,
 Som i en Sky hensunket
 I al sin Ungdoms Pragt;
 Og under Silketeppe
 Aftegnede man saae
 De unge Lemmer, runde,
 Som Havets Bølger gaae.

Den venstre Arm bag Nakken
 Laae paa det hvide Baar,
 Den fine Haand begravet
 I de slangesorte Haar;
 Den Høire over Teppet
 Langs den udshete Søm;
 De Fingre sagte krummed sig
 Paa Silken, som i Drøm.

Et Been med spæden Ankkel
 Og skulmende Læg
 Var listet ud fra Teppet
 Mod den rødbrune Bæg.
 For Bindet hang og dirred
 En Green saa lys og lind,
 Med Blussel Rosen stirred
 I Kammeret ind.

Mens Sangeren med dristig
 Og med veløvet Haand
 For Barmen løste Løkken
 Paa det silkesnoete Baand,
 Hr. Strange med faste
 Men lydløse Fjed
 Barst hen over Gulvet
 Til Hovedgjerdet skred.

I Folmers Haand han aabned
 Den Boddik og tog
 Og lagde Uglens Hjerte,
 Hvor Pigens Hjerte slog,
 Tæt under det faste,
 Kjæft kneisende Bryst;
 Saa greb han hendes Høre
 Og betragted hende tyst.

En Sittren gjennemgyste
 Den skønne Qvindes Krop,
 Der var en indre Kamp
 Som for at vaagne op.
 De hvalte Bryn sig hæved,
 Bag Dielaagets Gjem
 De sorte Stjerner tindred
 Uhyggeligt frem.

Hun mægted ei at vaagne;
 Underdanig hans Blik
 Hun laae opløst og fængslet
 Som af en Dvaledrif.
 Han sagde: „Siig mig, Rhitra!
 Hvor dølger sig Din Magt?
 Og lever Frøken Ellen?
 Og hvor er hun henbragt?“

Et Suk, et ubeskriveligt,
 Steg op fra Hjertets Grund,
 Med bittert Smil hun aabned
 Sin rosenrøde Mund,
 Mens atter en Gysen
 Hendes Lemmer gennemfoer,
 Med sælsomt dæmpet Stemme
 Hun mæled disse Ord:

„O, Slange! gyldne Slange!
 Min dyrebare Skat!
 Dankongen fik Du lokket mig
 Hver evige Nat;
 Men ak! Du magted ikke
 Siin Ungersvend prud,
 Thi han var reen som Sneen
 Og trofast mod sin Brud.

Mit glødende Hjerte
 Og mit Farntag han forskjød!
 Saa gruelig en Smerte
 Havde nær voldt min Død!“
 Her brast hun i Taarer;
 Som klare Perler gled
 De frem fra Dielaaget
 Paa Kindens Roser ned.

Ung Holmer, — mens bevæget
 Og rørt hans Hjerte slog, —
 Af Rhitras Dre Ringen,
 Den gyldne Slange tog.
 Stærkt sittred hendes Læber
 Og hvid blev hendes Kind —
 Et andet Drømmebilled
 Da stod for hendes Sind.

„Hvor kunde jeg vel leve,
 Før han var kommet bort?
 Og Hævn jeg maatte have!
 Paa den fronedes Hjort
 Jeg lod ham baglænds binde, —
 Ha, ved Nattens stærke Gud!
 Det var en lystig Rytter, —
 Hvor det saae deiligt ud!“

Hun loe — en rædsom Latter! —
 Med vildtskingrende Røst,
 Som kom den fra et pinet,
 Et fortvivlende Bryst.
 Hun loe, mens Taarer strømmed,
 Afbrudt af dybe Suf.
 „Med Alt det,“ tænkte Holmer,
 „Er hun, ved Gud! dog smuk!“

Men strengt gjentog da Strange,
 Ubøielig, sit Ord:

„Siig, lever Frøken Ellen?
 Nu svar mig, Rhitra! hvor?“
 Da bævede hun atter
 Som i Høstvind et Siv,
 Det syntes, som hun kjæmped
 For at komme til Liv.

Modstræbende hun mæled:

„Det er min bittre Sorg!
 End lever hun, min Fiende,
 Paa sin Faders øde Borg.
 Indmuret der hun sidder;
 Foruden mig, kun To
 Her vidste det. De tie;
 Jeg har bragt dem til Ro.

Kun Een bevogter hende.

I Kamret, hvor han boer,
 Han tør kun ved at trække
 Med Haanden i en Snøer,
 Hvis Nogen vilde driste sig
 At gjøre hende fri;
 Da styrter hun i Dybet
 Vel Fjerne fem Gang ti.

Saalænge i mit Dre
 Den gyldne Snog jeg bær,
 Skal Ingen Stedet finde,
 Hvor Frøken Ellen er.
 Og Dronning vil jeg være;
 Ved Gift eller Staal
 Jeg skal mig aabne Veien
 Til mit sidste, store Maal!"

Forfærdet slap Hr. Strange
 Den Sovendes Haand.
 Strax løstes hendes Lemmer
 Af Krampens spændte Baand.
 Tilbage sank hun atter
 I Søvnens rette Favn,
 Og smilte som et Barn
 Uden Sorg eller Savn.

Taus fjerned sig Hr. Strange
 Og vinked Tolmer: „Kom!"
 Men langsomt fulgte Sangeren
 Og saae sig ofte om.
 Det var, som paa hans Fødder
 Der laae en Lænke svær;
 Først da han stod i Haven,
 Han rigtig fik sit Veir.

Fra Kongeborgen iled
 De trende Benner ned
 Til Jægerens Bolig
 Gjennem Skoven afsted.
 De tause gif, som lytted de
 Paa Lundens Klokkespil;
 Hver havde sine Tanker
 At holde sig til.

Men da de vare komne
 Bed Jægerhuset nær,
 Ung Holmer kasted Ringen
 I dybe, klare Kjær.
 Som levende det sprælled,
 Det glimrende Arnb;
 Det syded og saa svandt det
 I bundløse Dyb.

Den samme Aften svang sig
 Hr. Peder paa sin Hest;
 Tilfods de unge Svende
 Ham fulgte som bedst.
 Den Sanger bar sin Strængeleg,
 I Corrig og i Fryd
 Den fulgte ham trofast.
 Nu slog han til Lyd:

„Høitidelig er Natten!
 Paa Skovens bløde Sti,
 Paa Veien efter Skatten
 Heel travle stræbe vi.
 Hvor vore Fjed vi træde,
 Snart Fare boer, snart Fred,
 Her vandre Sorg og Glæde
 Som Reisefæller med.

Som med et Elør for Die
 Vi skue Intet grant.
 Vor Fod sig vogter nøie,
 Som om et Baand den bandt.
 Viol og Buffar sender
 Med Duft en Hilsen froe,
 Mens hisset Rarnen vender
 Et Madsel med sin Alo.

Her flaren Kilde risler,
 Gift damper Mosen fuul;
 Hugormen snedig hvisler
 Bag Lynghes tætte Skjul.
 Den vilde Rose daarer
 Os med sit søde Smil,
 Og gribe vi, den saarer
 Tidt med en giftig Piiil.

Hift Lygtemanden flammer
 Og loffer ved sin Ild
 Os ind blandt Skovens Stammer
 Fra Beien, kaad og vild;
 Mens trøsterig en Stjerne
 Med mellem Løvet's Pragt
 Veileder fra det Fjerne
 Og faaer os Barsel bragt.

Her snuble vi paa Roden,
 Hift Stien er saa blød,
 Og verelviis faaer Foden
 Snart Hvile og snart Stød;
 Dog Hjertet skal ei grue!
 I Øst vil klar opgaae
 En nyfødt Morgenlue, —
 Da skal vi Skatten naae!"

Saa lød hans Sang. Dens Toner
 I de Andres Sind gjenklang;
 Og selv Hr. Peders Skimmel
 Gik Retmaal i sin Gang.
 Saa drog de ud af Skoven,
 Hen over Mark og Bang,
 Mens foran dem med Bjeffen
 Hr. Folmers Budel sprang.

Befrielsen.

Søit paa en nøgen Banke,
 Hvor Marehalm og Græs
 Af Sandet magert spirer,
 Gi langt fra et Næs
 Der laae den gamle. Berg
 Med Tinde og med Taarn,
 Hvor Peder Jernskjæg fødtes,
 Og han husede tilforn.

En lille, fattig Have
 Laae tæt ved Murens Hegn,
 Ret som en Haandsfuld Blade
 Tabt i en øde Egn.
 Og alle Træer og Buske
 For den barske Nordenvind
 Havde bøiet deres Toppe
 Forknust mod Vandet ind.

Tungfindigt Taarnet stirred
 Mod Nord paa Havets Speil,
 Fra Brinken ud til Hælselø,
 Til fjerne hvide Seil.
 Mod Syd dens Dine fulgte
 Med Høi og Dal, der skred
 I smaa, i mindre Bølger.
 Mod flade Slette ned.

Dybt nede, tæt ved Stranden
 Et Fiskerleie laae,
 Leerflinede Hytter
 Med Tag af Tang og Straa.
 Om Borgen quiddred Evalen,
 Og Maagen skreg ved Strand,
 Hvor evigt mellem Stene
 Rulled det salte Vand.

Tre Steenkast vel fra Borgen,
 Hvor Beien, sandet, brat,
 Den sidste Krumning slunger,
 Der stod et lille Krat
 Af tætte Alnbøgstubbe,
 Af den haardsjøre Tjørn;
 Der Tornskaden bygged
 Med sine kjække Børn.

Her standsjed just Hr. Peder
 Og svang sig af sin Hest.
 Det lakkede mod Aften
 Og Solen stod i Vest.
 Paa Skrænten hviled Følmer
 Med Budlen ved sin Fod;
 Tjort Hr. Peders Rutte
 Den ædle Junker stod.

Med Mandebloods Knopper
 Ham Følmer havde smurt,
 Ved Kynter og ved Furer ham
 Høitaldrende gjort.
 De udsyete Støvler
 Selv drog han af saa suus;
 Thi barbenet Munken
 Jo' gaaer fra Huus til Huus.

Han talte til de Andre:
 „Jeg ene bør og maa
 Som Tiggermunk til Borgen
 I denne Kittel gaac.
 Med fromme Ord og Lader
 Jeg Dragen vil i Ro
 Gaae dvøset, til jeg mægter
 At lænke dens Alo.

Thi øiner han os Alle,
 Er Faren altfor stor;
 Hvor hurtigt naaer ei Haanden
 Den rædselsfulde Snoer.
 Vil han mig selv tillivs,
 Gi agter jeg det stort.
 Det vorde skal den sidste
 Misgjerning, han faaer gjort!

Men er jeg først derinde,
 Da lister Eder hid;
 Det torde jo dog hænde,
 I kom i rette Tid!"
 Saa talte han og vandred op
 I Veiens dybe Sand,
 Med Hætten ned om Banden,
 Krum som en gammel Mand.

Hen over Vindebroen,
 Hvis Lænker hængte ned,
 Han, støttet til sin Knippel,
 Traadte med langsomt Tjød
 De næsvisse Krager,
 Halvtamme, op han jog;
 Han spændte sine Muskler,
 Og hjæft hans Hjerte slog.

Paa jernbeslagne Pørtlem
 Med Staven banked han:
 „I Herrens Navn! Iuf op
 For en vansmægtet Mand!“
 Da aabned sig en Luge,
 Et Ansigt, blegt og fedt,
 Med blakkede Skjæggebørster,
 Saae ned og spurgte vredt:

„Hvad nu?“ Men da hans Bie
 Fra Binduet blev vaer
 Den fredelige Gubbe
 I den hellige Talar,
 Af halvforglemte Bane
 Han mumlede: „Guds Fred!
 Vi lidt, nu skal jeg komme!“
 Og saa kom han ned.

Han Pørtlemmen aabned,
 Lod Munken foran gaae,
 Og laasjede saa atter
 Med Nøgle og Slaa.
 Men inde i Kammeret,
 Med lumsk, fjollet Smil
 Han sagde: „Fromme Broder!
 Kom sæt jer og hvil!“

Mat lod sig Strange segne
 Hen paa en Løibænk, hvor
 Hans Falkeblif foreven saae
 Den frygtelige Snor.

Dg mens den Anden stod
 Dg gloede paa ham stum,
 Han lod sit Die glide
 Om i det snevre Rum.

Paa Bæggen hang en Armbrøst,
 En Dolk og et Sværd,
 I Krogen stod et Madskab,
 Ved Siden et Spær.
 Et Krus der stod paa Bordet,
 Hvor en Olbimpel laae;
 Dg Døren op til Taarnet
 I et Hjørne han saae.

Men da han vel fik mønstret
 Den Bægters raae Gestalt,
 Med Get det som et Slør
 Ham fra Dinene faldt.
 Han kjendte godt hans Næve,
 Han havde følt dens Greb;
 Han var blandt dem, der bandt ham
 Til Hjortens Ryg med Reeb.

Op flammed da hans Hjerte,
 Dog trang han end dets Ild;
 Han tog et Bæger, bad en Bøn
 Og drak ham saa til;
 Og mens han suged Ollet
 I langsomme Drag,
 Den lurvede Kjempe
 Han speidede i Mag.

Der stod han i sin Koste graa,
 Skinhellig og slug,
 Stivt stirrende, med foldede
 Hænder for sin Bug.
 „Hør,“ mæled da Hr. Strange
 Og satte hen sit Arus,
 „Du kommer sagtens sjelden
 Til Gæst i Herrens Huus?“

„Nei,“ grinte Kjempekarlen
 Og krammed i sit Haar,
 „Til denne Ravnerede
 Gi Klokkeklangen naaer!“
 „Saa skrift mig Dine Synder,
 Alt Afløsning Du kan faae,
 Saa er Dit Ol betalt!“
 Og han mumlede: „Lad gaae!“

„Først sige Du Dit Gredo!“
 „Det har forlængst jeg glemt!“
 „Saa bed et Paternoster!“
 „Det paa samme Sted er gjemt!“
 „Anæl ned da! jeg vil bede,
 Tag af min Mund hvert Ord!“
 Og uvilkaarligt Karlen
 Sig neiede mod Jord.

Knap laae han der nedbøiet
 Og slog sig for sit Bryst,
 Og mumlede i Ekjægget:
 „Forsørt af Syndens Lyst“ — —
 Saa greb ham Junfer Strange
 I Dværken, fast og kjef,
 Og væltede ham baglænds,
 Som man vælter en Sæk.

Da brølede den Skumle:
 „Ha, er det saadan fat?“
 Men Strange fik ham Anæet
 Paa den brede Bringe sat,
 Som naar et Neg man binder;
 Han med sin Høire slap
 Og famled efter Dolken, —
 Da blev den Bægter rap.

Om paa den ene Side
 Han som en Drm sig vreed,
 Saa Junkrens Knæ mod Flisen
 Liig en Hammer slog ned;
 Som naar en Ganger steiler,
 Han krummede sin Krop,
 Paa Knæ, een Haand alt strakte
 Han imod Enoren op.

Rask tog han Junkrens Arme
 Et vældigt Undertag,
 Han styrted sig mod Døren,
 Op sprang den med Brag!
 De rullede som to Slangor
 I Portrummet ud,
 Høit brølede den Vægter
 Da som en tirret Stud.

De vælted sig, de kjæmped,
 Og Kampen de forstod;
 Men Stranges unge Kræfter
 Holdt ei Skridt med hans Mod.
 Det sortned for hans Blikke!
 Men af Taageslørets Gjem
 Han syntes, at der straaled
 To søde Dine frem.

De smilte saa bedrøvet!
 De gav ham atter Kraft;
 Hans muskelspændte Arm
 Blev som et Egeskaf.
 Det lysned for hans Dine,
 Hans Tanke blev klar,
 Og atter blev han øverst,
 Som før han underst var.

Han slap med begge Hænder,
 Tog Tag i Rnegtens Skjæg,
 Sin Dolk han raak fik viklet
 Af Ruttens side Læg.
 Høit svang han sin Høire;
 Grum i sin Hævn og Harm
 Han vilde sænkt dens blanke
 Staaltunge i hans Barm.

Men i et Spring kom Folmer,
 Hr. Peder fulgte med;
 Han kjendte jo, som Bjørnen,
 Sin Hules Leilighed.
 Saa spinebandt de Karlen,
 Og, væltet paa sin Ryg,
 Han laae med Graad for Munden,
 Taus stirrende og styg.

Han stønned, og hans Lemmer
 De bævede som Siv;
 Han bad og han tigged
 Alt for sit usle Liv.
 Da sagde Peder Jernskjæg:
 „Du bliver her, min Søn!
 Jeg skal Dig lade hente
 Og faae Dig Portnerløn!“

Men Strange flux med Dolken,
 Han end i Haanden bar,
 Det tunge Nøglesnippe
 Af Karlens Belte skar.
 Uhyre Længsel drev ham
 Som Skibet en Bør;
 Ind stormed han i Kamret
 Og sparked op en Dør.

Ad Bindeltrappens Hvirvel
 Han svimlende steg op;
 Og lige under Hatten,
 Tæt under Taarnets Top
 Han standsed ved en Raage,
 Af Egetræ gjort;
 Tre Nøgler først fik aabnet
 Den knagende Port.

Han traadte ind forfigtigt,
 Med Haanden for sit Bryn,
 Thi Solens sidste Straale
 Skarpt blændede hans Syn.
 Sit Afstedsblik den kasted
 Bemodigt, venligt paa
 Det Knippe Straa i Krogen,
 Hvor liden Ellen laae.

Med bøiet over Leiets
 Ei voved han en Lyd;
 Han stirrede paa Pigen
 Med smerteblandet Fryd.
 Ei saae hun Solens Gilsen,
 Hans Tjed ei hørte hun,
 Thi luft var hendes Døie
 Og bleg var hendes Mund.

Een Haand laae under Kinden
 Og een i hendes Skjød.
 Forfærdet da han hvist
 Til sig selv: „Hun er død!“
 Han greb en Haand fortvivlet —
 O, Gud! den var dog varm! —
 Da løfted Ungersvenden
 Den Lilie paa sin Arm.

Saa ømt han bar sin Skat ned
 I Borgens skumle Gaard;
 Omkring hans Skuldre hængte
 Hendes lange, blonde Haar.
 Paa Stenen, tæt ved Brønden
 Han satte hende ned;
 Strax Holmer var ved Haanden
 Og den gamle Ridder med.

De støtted hende kjerligt,
 Mens Strange paastand
 Hif vundet op af Kilden
 Det friske, kolde Vand.
 De stænked hendes Bænde
 De væded hendes Mund;
 Et Suk opsteg fra Barmen
 Og sagte aanded hun.

Sin høire Haand hun løstet,
 Men atter hen den faldt;
 Hun hæved sky sit Hoved,
 Som havde Nogen faldt;
 Men pludselig hun aabned
 To Dine saa blaae,
 Saa fromme, som de ud
 Fra Paradiset saae.

Tilbage foer Hr. Peder
 Ved dette søde Syn,
 Med begge sine Hænder
 Han dækked sine Bryn,
 Og hvistede: „Gudsmoder!
 Det er det samme Blif
 Som, sidste Gang jeg var her,
 Af to Dine jeg fik.“

Han sagde: „Gode Krøken!
 Tak Gud! vær uden Frygt!
 I staaer i Benner's Bærg,
 Og I tør aande trygt!“
 Til Side holdt sig Strange;
 Men Folmer havde raist
 Alt med sin Daggert bugget
 Løvgrene af en Alf.

Og af de seige Qviste
 Indslunged fast og tæt,
 Han fik paa de længste
 Snart flettet nok saa net
 For Pigen en Bærebør,
 Heel magelig og svai; —
 Hun funde jo ei vandre
 Den lange, tunge Bei.

Hr. Peder løfted Møen
 Paa sin mægtige Arm;
 Hans Dine bleve blanke,
 Fast bævede hans Barm.
 Han lagde hende lempeligt
 Paa grønne Seng, og mild
 Han tog sin brune Rutte
 Og dækked hende til.

Hr. Strange fik sig atter
 Ført Støvler paa og Hat.
 De raske Ungersvende
 Da begge toge fat.
 Ud bære de skøn Jomfru
 Af Borgens snevre Port.
 Gaa, den Juffers Hjerte
 Ham næsten blev for stort!

Ung Tolmer bar ved Hovedet,
 Men foran Strange bar;
 Hun kjendte ham sletikke,
 Saa dunkelt som det var.
 End stod der kun en blegrod,
 Guldrandet Sky i Vest.
 Hr. Peder efter lunted
 Paa sin abildgraac Hest.

Fra Søen visted Binden kold
 Hen over Lyngen bruun,
 Men nede mellem Banterne
 Blev Luften mild og luun.
 Den stille Himmel hvælved
 Sit guldbrodeerte Telt.
 Ei kunde Folmer tie her,
 Ihvad det skulde gjældt.

Bagved ham red Hr. Peder
 Dpslugt af Minders Strøm;
 Foran sig saae han Strange,
 Og tænkte sig hans Drøm.
 Og mellem dem hans Blikke
 Paa Lilien sank ned.
 Hans Hjerte var saa freidigt, —
 Nu fik han løst sin Ged.

Ja, havde han hørt Binger, did
 Han fløiet var paa dem,
 Hvor den kongelige Frue
 Sad i sit stille Hjem.
 End havde han tilbage
 En lang og møisom Gang;
 Thi hæved han sin Stemme
 Og fløi afsted i Sang:

Hjortens Flugt.

„Sov sødt, Du Liliehvide!
 Vaagn op som Rose rød!
 Ei længer skal Du lide,
 Thi nu er Sorgen død.
 Forvundet er al Smerte,
 Frikt Glædens Blomst vil groe;
 Nu flere end Dit Hjerte
 Kan slaae sig til Ro.

Min frydefulde Tanke!
 Afsted, tag Vinger paa;
 Hen over Skov og Banke
 Din lette Flugt skal gaae.
 O, naaderige Dronning!
 Modtag den Flyver godt,
 Som Vi den bringer Honning
 Og Ruben er Dit Slot.

Den samme Bei jeg vandred
 Nys med saa tungt et Fjed;
 Hvor er den nu forandret,
 Saa jeg undres derved.
 Du brede Eng langs Skove,
 Som gemmer i Dit Skjød
 Den Sø med blanke Bove,
 Er dobbelt grøn og blød.

Du klare milde Stjerne,
 Som tindrer hist saa blaa,
 Du trøstede mig gjerne,
 Da sorgfuld Du mig saae.
 Paa Dine fjerne Veie
 Til Gjengjæld for Din Trøst
 Du ogsaa nu skal eie
 Det Halve af min Lyst.

Her under disse brede,
 Løvrigt Grenes Pragt,
 Har Fugle smaa paa Rede
 Til Slummer sig nu lagt;
 I Bøg, i Aak, i Elle
 Jeg gad dem vække her,
 Jeg vilde dem fortælle,
 Hvor lykkelig jeg er!

O, Livet er dog yndigt,
 Ak, men det er saa kort.
 Det var dog altfor syndigt,
 Hvis snart jeg skulde bort.
 Nei, let jeg end mig svinger,
 Jeg føler, paa min Fod
 Er Sommerfuglevinger
 Og Solglimt i mit Blod!" —

I Jægerhusets Gange
 Ved aabne Laage saae
 Alt Morgenstjernen længe
 Den gamle Kone staae.
 Der, lænet op til Stolpen,
 Før Dagens Lys blev tændt,
 Hun havde Diet stadigt
 Til Skovveien vendt.

Thi Længsel og Forventning,
 Liig onde Alfes to,
 Fra Diet og fra Sindet
 Havde jaget Søvn og Ro.
 En Tanke bragte Gysen,
 En anden Blodet jog
 Af Glæde gennem Hjertet,
 Saa uden Rast det slog.

Med Buen under Armen
 Og Tasken ved sin Lænd
 Var Manden alt i Skoven;
 Ham Banen drev derhen,
 Hvor Snarer var ophængte
 Og der var stillet Fald;
 Han røgtes endnu trofast
 En Jægers muntre Kald.

Hun stod og ændsed ikke
 Den gamle troe Pæson,
 Som sad foran og logred
 Og saae til hende op;
 Ei hendes Dre hørte,
 At mellem Blad og Green
 De Fugle smaa paa Røde
 Nu vaagned Een for Een.

Med Et hun løstet Armen
 Og skygged for sit Bryn;
 I hendes Die speiled sig
 Det frydeligste Syn.
 Fra Skovreien, saae hun, kom
 Hr. Peder paa sin Hest,
 Paa Leiets, mellem de Unge,
 Den høitelskede Gjæst.

Ind under Lindegangen
 Bar de den Byrde sød,
 Just som den første Straale
 Af Morgensol frembrød.
 Forundret vaagned Ellen,
 Matøiet, bleg om Kind;
 Gjennem venlige Stuedør
 De ledte hende ind.

Da saae hun Jægrens Hustru,
 Da saae hun, hvor hun var;
 I hendes Die tindred
 En Glædestaare klar.
 Her fandt hun atter Gen dog,
 Som vidste hendes Navn;
 Her kunde sødt hun hvile
 Som i en Moders Favn.

Hende Hvilen beredtes af
 En trofast Kjærlighed,
 Og Pleie, som en Moder
 Kun ret forstaaer og veed.
 Hr. Peder sad og smiled,
 Mens Folmer slumred alt;
 Han kunde ei saae Diet
 Fra den yndige Gestalt.

Først da hun med den Gamle
 I et stille Kammer svandt,
 Da søgte han til Leiet
 Og snart ham Sønnen fandt.
 Men Strange gif i Skoven,
 Hans Sind ei havde Ro;
 Han elsked liden Ellen,
 Men — sit Skjold var han tro.

Til sine fire Venner han
Sørgmodig havde sagt:
„Vil I mit Vel, saa være
Paa Hjertet det Jer lagt:
Nævn ei mit Navn for Ellen,
Hun selv det vover ei;
Og dele Dødens Bæger
Med hende, kan kun jeg!“

I Riddersalen.

Naar blygraae Skyer skjule
 Midsommers Himmel blaa,
 Naar Havets Bølger hvile
 Og Skovens Bøge staae
 I ængstelig Tausshed,
 Og Bukkar med sin Duft,
 Berusende som Viindamp,
 Aryddrer den tunge Luft;

Da styrer Stæren sin Tunge,
 Og Viben dæmper sit Skrig,
 Tudserne sig fjæle
 Under Skræppens brede Flig;
 Ud fra sin sjæle Gule
 Speider den gule Ræv,
 Sig Edderkoppen ruller
 Bag Bjelken i sin Bælv.

Paa Kongeborgens Tinder
 I hver en Sal og Braa
 Der slyg en lummer Torden
 Quinst lurende laae;
 Den sortned hver en Tanke,
 Den gjorde Barmen trang,
 Hvert Aandedræt blev kortere
 Og Tiden dobbelt lang.

Hoffinderne med vigtige,
 Med ængstelige Blif
 Paa Trapper og ad Gange
 Kun paa Taaspidsen gif;
 I Kjelderens man hvifed,
 I Stegerset man tav,
 Og selv i Borgestuen
 Var der tyst som en Grav.

I Riddersalen hørtes kun
 Kong Eriks faste Tjed.
 Hans Hat med hvide Tjedre
 Den sad ham paa Sned.
 Hans Dine vare matte,
 Hans Kind som hviden Bæg,
 Med høire Haand han holdt
 Om sit bukkede Ekjæg.

En underlig Beklemthed
 Havde taget ham i Favn;
 Han længtes efter Noget,
 Men vidste ei sit Savn.
 Hans Hjerte var saa øde,
 Saa tomt som en Lo
 Om Sommeren før Høsten,
 Mens Bipperne end groe.

Han følte sig saa eensom,
 Saa usel og forladt;
 Hans Tanke, liig en Jolle
 Paa Hav i bælmørk Nat,
 Drev om i Sjælens Mørke,
 Og som i Lyn paa Lyn
 Fremviste Fortids Beer
 Sig for hans indre Syn.

Han mindedes, hvor ofte
 Hver Plan, han havde lagt
 For at øge sin Ære
 Og Danrigets Magt,
 Var blevet til en Snare
 Alt for hans egen Fod;
 Hvor tidt han maatte frie sig
 Ved sit og Manges Blod.

Det lod, som selv Naturen
 Hans arge Fiende var:
 Hvor falsk var ikke Isen,
 Naar den hans Glæde bar;
 Hvor ofte havde Bølgen
 Ei truet ham med Død,
 Og knust den Stavn, som bar ham,
 Mod Klippen som en Rød.

Han tænkte paa, hvor ofte
 Besørt og forraadt,
 Hans Haand var strakt mod Frugten,
 Som ei han havde naaet;
 At aldrig ham iskjænk
 Var noget Bæger puurt,
 Men Livets Drik forgiftet
 Med Sorgens bittre Ur.

Saa fløi hans Blik mod Øster
 Til det hellige Land;
 Selv paa sin fromme Vandring
 Var han Ulykkens Mand.
 Tydsk Svig ham havde dengang
 I Fangenskab bragt;
 Han følte fast de Lænker end,
 Hver i hans Haand var lagt.

Til Saraceners Sultan
 Var sendt hans Contrasei;
 Fra de holsteenske Grever
 Det gif den lange Bei.
 Han fangen blev og gjenkjendt;
 Med Nød han fik sin Haand
 Ved Hjælp af gyldne Nøgler
 Løst ud af Slavebaand.

Thi Syd for Eiderstrømmen
 Laae evigt paa Luur
 Den Rhyngorm, som vil krybe
 Over Dannevirkens Muur.
 Mod den han havde kjæmpet, —
 Den tørsted efter hans Blod, —
 En holsteensk Greve aldrig
 Var Dannersfolket god! —

Mens disse sorte Tanker
 Bælted i Kongens Sind,
 Den gamle Ridder Jernstjæg
 Fra grønne Lind til Lind
 Op ad den lange Gyde
 Heel langsomt monne gaae,
 Hvor hist og her i Skyggen
 Hoffinders Huse laae.

Mens saa med bøiet Hoved
 Og Haand paa Sværd han gif,
 Hans Tanter og en Vandring
 Frem og tilbage fik;
 Og alt som saa han grubled,
 Hans Fjed blev mere fast,
 Hans Bænde mere rynket
 Og Diet mere hvast.

„Jeg sige vil til Kongen,“
 Saa tænkte han i Løn,
 „Du bør den Bei forlade,
 Du træder nu, min Søn!
 Søn tør jeg ham vel falde, —
 Alt var mit Haar jo hvidt,
 Da paa mit Kne han havde
 Sig faaet mangt et Ridt.

Jeg sige vil, Du bryder
 Forgjæves al Din Kraft;
 Du trodser og vil tage,
 Hvad Fædrene har havt;
 Men paa Sindighed det brøster,
 Du er for faad og vild;
 Hust paa, let Luen slukkes,
 Men Gløden holder Ild.

Jeg sige vil, Du aabner
 For vidt Din Borgeport;
 Den Flok, som der indtrænger,
 Den duer ikke stort.
 De smidske for Dit Alsyn,
 De prise høit Dit Huus,
 Men Alt, hvad der de søge
 Er kun Gulesad og Aruus.

Jeg sige vil, Dig blomstred
 En Lilie til Din Lyst,
 Du kunde havt den reneste
 Jomfru ved Dit Bryst;
 Ha! Dankonning! skam Dig
 For Din usleste Dreng!
 Den frækkeste Skjøge
 Har Du lagt i Din Seng!

Ja, saadan vil jeg sige!
 Og Mere, hvis jeg kan!"
 Saa tænkte i sit Hjerte
 Den ærlige Mand;
 Og alt som han vandred,
 Kom immer mere til,
 Og hvergang var hans Slutning:
 „Saadan jeg tale vil!"

Han traadte gjennem Borten,
 Steg op ad Trappens Steen;
 Det var saa længe siden,
 Han satte sine Been
 Paa disse store Fliser,
 I dette Frammers bredt;
 Han gjenned alle Minder bort,
 Og holdt sig beredt.

Da aabned Svenden Døren,
 I Salen kom han ind,
 Hvor Drotten vandred op og ned
 Med drønende Trin.
 Da standsede de Begge;
 Med Umdren Kongen saae
 Paa ham, — en Fortids Skygge
 I Hallen for sig staae.

Han venligt gik hen til ham,
 Og rakte ham sin Haand.
 Al Barskhed var som veiret
 Af Ridder Peders Aand!
 Med høiet Hoved stod han
 For Kongens Majestæt,
 Og glemte reent sin Tale
 Som var saa vel indflædt.

Elig kongelig Guldsalighed
 Bedaared tidt et Sind
 Langt mere stærkt end dette;
 Han stod som ør og blind!
 Hans Øie, som aldrig blinked
 For Sværdets hvassse Lyn,
 Nu heel spagfærdig skotted
 Under de tykke Bryn.

„Hvad fører hid til Hove,“
 Saa Kongens Tale lød,
 „Fru Moders bedste Støtte,
 De Danskes Trøst i Nød?
 Hvad drev Jer vel fra Reden,
 Min ædle, gamle Dru?
 Hvad søger I, min Fader!
 Blandt os uorne Børn?“

Hr. Peder vilde svare,
 Han aabned Munden alt,
 Han famled efter Ordet, —
 Da traadte just, som kaldt,
 En Flok af Hoffets Herrer
 Derind, og dem foran
 Stoltsered Hr. Jens Due,
 Marſk og Befalingsmand.

Han gik med samme Rejsning,
 Som da han end var ung,
 Men Ryggen var nu stivnet
 Og Gangen var lidt tung;
 Det sorte Haar var graanet
 Og det krusede Skjæg
 Laae pynteligt paa Koften
 Og Kravens stive Læg.

„See!“ raabte Konning Erik,
 „Den Dag er mig en Fest!
 Den har mig bragt uventet
 En høit velkommen Gæst;
 En Mand, udi hvis Hjerte
 Uroffet Troskab boer!“
 Da høiede sig alle
 De Hoveder til Jord.

„Men det er sandt, Hr. Peder!“
 Saa mæled han igjen,
 „Blandt disse gode Herrer
 I har en gammel Ven.
 I ham dog vel gjenkjender,
 Han var Jer meget kjær,
 Skjøndt han, som I, har skiftet
 Baade Farve og Fjer?”

I var jo som to Brødre,
 Saa har man mig fortalt,
 Stod Last og Brast sammen
 Og deelte troligt Alt?"
 Frem skred han da, Jens Due,
 Paa Spidsen af sin Fod;
 Men som en Blof Hr. Peder
 Ubevægelig stod.

„Er det ei saa, Hr. Peder?
 Mig tykkes, det blev sagt,
 At fra Hr. Jenses Rede
 Blev Jer den Due bragt,
 Som saa blev Ornenes Mage?"
 Saa skjemted Kongens Ord;
 Da var det, som et Smil
 Over Marskens Ansigt foer.

Et Skridt da tog Hr. Peder
 Hen mod den fine Mand;
 Det Smil faldt i hans Hjerte
 Som i Høstak en Brand.
 Hans Dine skjøde atter
 Med den skarpeste Piil;
 Han sagde: „Hvad, Jens Due!
 Betyder dette Smil?"

Dog næppe fik han høre
 Sin egen Stemmes Klang,
 Der kjæft mod Salens Svælvring
 Sig som en Torden svang,
 Saa følte han i Barmen
 Gjenfødt sit gamle Mod; —
 Men nysgjerrigt lyttende
 De andre Herrer stod.

„Hvad mener Du?“ gjentog han,
 „Har Du Dit Mæle tabt?
 Jeg kjendte Dig den Tid,
 Da det var nok saa rapt!
 Dit Mafyn flart mig siger,
 Hvad ikke Dine Ord:
 Bagved Din Fløielskofte
 Et Rævehjerte boer.

Du skal mig gjøre Redde,
 Du pyntede Nar!“
 Saa tordnede Hr. Peder,
 Han glemte, hvor han var.
 Bleg og med knyttet Næve
 Fast blind af Raseri,
 Han affkar Marskens Tale
 Og skreg affindig: „Tie!

Gjem. Løgnen paa Din Tunge,
 Det baader Dig nok bedst;
 Med Staal i Haand vi tales ved,
 Forræder, som Du est!"
 Saa greb han Marstkens firlygt
 Opstudsede Skjæg,
 Og havde nær ham knuset
 Som en Eggeskal mod Bæg.

Da stimled Alle sammen
 Med Bulder og med Skrig
 Og drog dem fra hinanden;
 Mens bleg som et Lig
 Kong Erik paa sin Løibænk
 Fra Banden strøg sit Haar,
 Knap ændsende Bruddet
 Paa Freden i hans Gaard.

Det indre Lys var slukket,
 Som et Dieblis var tændt,
 Og atter havde Tanken sig
 Til Hjertets Mørke vendt;
 Og atter havde Drømmen
 Ham taget i Favn, —
 Da pludseligt han vaktes
 Af Dvalen ved et Navn.

Brat havde Stormen lagt sig
 Og Alles Blikke saae
 Med nysgjerrig Undren
 En Skikkelse staae
 I aabnede Fløiddør
 Og langsomt skride hen
 Tre, fire Skridt i Hallen
 Og saa standse igjen.

Og Alle raabte: „Dorrit!“
 Stolt hæved hun sit Blik
 Og arlede sin Kaabe
 Med høitidelig Skik.
 Stum Kongen sad, høit stritted
 Paa Hovedet hans Haar,
 Forover bøiet sad han
 Med Næven paa sit Laar.

Men Dorrit løfted foran lidt
 Sit guldbrodeerte Skjørt
 Og satte Foden fremad,
 Og fornemt og tørt
 Hun talte: „Saa I mene,
 Slet ikke det gaaer an,
 At jeg kan Dronning vorde
 I dette skønne Land?

Jeg siger Jer forsanden,
 Ei mange Timer gaaer,
 Saa maa han der Guldkronen
 Mig lægge om mit Haar.
 Han selv er da min Slave —
 Og Hiin med — og saa —"
 Her sank hun ned, paa Gulvet,
 Knæfalden hun laae.

Fra Diet strømmed Graaden,
 Hun hvæskede mat:
 „Hjælp mig! man har mig ranet
 Min dyrebare Skat!
 Min Erik! o Du Søde!
 O, min Konge og min Ven!
 O, skaf Din stakkels Dorrit
 Sin Guldsnog igjen!"

Op sprang hun som forfærdet,
 Da dette Ord var sagt;
 Bildt slynged hun bag Nakken
 De sorte Lokkers Pragt:
 „Hvad vil den Stodderkonge?"
 Her rædsomt hun loe, —
 „Kæel ned i Støv og ydmygt
 Afs Epidsen af min Sko!"

Jeg er en Guddoms Datter,
 Den mægtigste paa Jord;
 Gist i de hvide Klipper
 Paa Rante Ryn han boer;
 Paa sorten Hest han rider
 Hver evige Nat
 Med Vedbend om sin Skulder
 Og Uglen paa sin Hat.

Han kommer, naar jeg falder, —
 Bee Jer, ifald jeg vil!
 Ha, trodser I? det vorder
 Jer Alle et farligt Spil!
 Han brat fra dette Hoved
 Skal rive Kronen blank!"
 Her hendes spæde Høre
 Paa Drottens Tøse sank.

Hidtil han sad forstenet,
 Nu vaagned han og foer
 Fra Sædet op, som Lynet
 Var faldet bag hans Spoer.
 „Fordømte Her!" han mæled
 Med Stemmen brudt og mat,
 „Blig fra mig, bort! og skjul Dig
 I den evige Nat!

Dit Garn mig lumsk omsnæred,
 Du hedenske Kryb!
 Far hen, hvorfra Du stammer,
 Til det glødende Dyb!"
 Og rasende han løst
 Sit bestøvlede Been,
 Han sparkede til Pigen,
 Saa hun faldt mod Gulvets Steen.

Hun reiste sig ikke,
 Giheller hun krøb;
 Som Ratten behændig
 Hun paa alle Fire løb.
 Udaaf halvaabne Dør
 Liig en Skygge der flød, —
 Et langtrukket Jammerhyl
 Da gjennem Borgen lød.

En Midnats dybe Stilhed
 I Riddersalen var;
 De Herrers Dine spurgte,
 Men de fik intet Svar.
 Tilbage paa sin Løibænk
 Sang Kongen mat og ør,
 Og skjulte sine Dine
 Med begge Hænders Elør.

Mens tunge Smertesufke
 Bevægede hans Barm,
 Hans hele Legem sittred
 Og Arampen drog hans Arm;
 Da strømmede hans Taarer,
 En Sommerregn saa mild,
 De gjorde frit hans Hjerte
 Og slukked Smertens Ild.

Han længe sad henskunket,
 Ført af sin Tankes Strøm;
 Lidt efter lidt sig fjerned
 Den fæle, skumle Drøm.
 Saa sad han længe, stille, *16. 20. 20. 20.*
 Indsluttet i sit Sind; *17. 20. 20. 20.*
 Da reiste han sig pludselig *18. 20. 20. 20.*
 Med smilende Aind. *19. 20. 20. 20.*

Han lagde Haand paa Hjertet,
 Dybt gik hans Aandedræt,
 Med trøstlig Stemme sagde han:
 „Af, nu er dette let!
 Forvundet er nu Qualen,
 Bort drog den sorte Sky, —
 En Længsel er indslumret, men
 Nu vaagner der en ny.

Hjortens Flugt.

En Gjeld vil jeg betale,
Hvis end det muligt er;
En Gunst vil jeg erhverve,
Hvis jeg den findes værd.
Jeg tjene vil som Slave —
Paa Naade tør jeg troe, —
Da hersker jeg som Konge,
Hvor Himlens Engle boe!

Følg med! I Bidner være!"
Saa skred han foran dem;
De Hoffolk i hans Fodspor
Da trængte sig frem.
Hr. Peder og Jens Due
I den nyfigne Areds
Bed lønlige Miner
Sik sagt: „Vi sees!" — „Vi sees!"

I Fruerburet.

I stille Lønfammer,
 Hvor Lindens brede Blad
 Mildt skyggede for Vindvet,
 Den unge Dronning sad.
 Hun støttede sin Albu
 Paa det snirklede Bord,
 Og lyttede heel tankesuld
 Til Folmer Sangers Ord.

En Mynde, hvid som Sneen,
 Med Halsløise rød,
 Lagde sit fine Hoved
 Paa hendes Silkeskjød;
 Hun sagte lod sin hvide,
 Sin smalle Jomfruhaand
 Paa Hundens Nakke glide
 Og lege med dens Baand.

Hun løfted glad sit Die
 Den Kvinde, mild og from,
 Med Haand paa Hjertet talte hun
 Og saae sig freidigt om:
 „Nu er een Sorg da svundet,
 Som her havde Hjem!
 Saa er Hun atter fundet?
 Han atter kommet frem?

Hvor jeg skal hende pleie
 Og atter vække Lyst
 I hendes unge Hjerte
 Til Livets Blomsterhøst!
 Han skal igjen mig tjene, —
 Jeg vil det nu saa —
 Et Bærn jeg vil ham være,
 Og bedre passe paa!“

Saa mæled hun, den Ranke,
 Der hun sad i sin Stol,
 Mens over hendes Aasyn
 Alart skinned Glædens Sol.
 Taknemlig lod hun ile
 En Straale af den
 Med Blikket, som hun sendte
 Den snilde Ungersvend.

I sin udsyete Kofte
 Med de flagrende Baand
 Rank stod han der paa Teppet
 Med Githren i sin Haand;
 I Høisal og i Stegers
 Han lige freidig stod;
 For Dronning eller Terne
 Var lige kjæft hans Mod.

Hun leged med Hundens Dre,
 Han greb til sin Baret;
 Om Alt var nu tilende,
 Det vidste Ingen ret;
 Der var en Stund heel stille;
 Med Gæt hun slog sit Blik
 Iveiret, som et Minde
 I hendes Sjæl opgik.

„Alf ja, nu først“, hun sagde,
 „Ihufommer jeg mit Ord,
 Da paa mit Bud Du jaged
 I de Forsvundnes Spor;
 Alt, hvis Du kunde bringe
 Min Smerte Lægedom,
 Jeg naadigt vilde skjenke
 Dig, hvad Du bad mig om!“

Han slængte hen Baretten,
 Han lagde Githren bort,
 Hen mod den skønne Viv
 Han tog et Skridt, et kort;
 Det var, som om en Trolddom
 Drog ham hende nær,
 Som laae der i hans Dine
 Et dristigt Begjær.

En Angest drev til Rinden
 Alt hendes Hjertes Blod;
 Det var fast mere Qvinden
 End Dronningen der stod;
 Og næsten forfærdet
 Hen sank hun i sin Stol,
 Bort veeg fra hendes Aashyn
 Sin Tilfredshedens Sol.

Med usikker Stemme
 Gjentog hun sine Ord,
 Mens over hendes Pande
 En dunkel Sky der foer:
 „Saa sig mig, hvad Du ønsker,
 Nu skrift mig ærligt, hvad?“
 Da tog den Sanger smilende
 Til Githren og qvad:

„Tillad, min ædle Dronning!
 At byde Dig mit Svar
 I Sangens Blomsterhønning
 Saa fin, som jeg den har!“
 Da lyshed hendes Dine,
 Hun atter aanded let,
 Og sagde: „Syng! jeg hører,
 Og bliver ikke træt!“

„Jeg elsker gyldne Spange,“
 Han sang, „og Stenes Pragt;
 Af dem har mine Sange
 Dog meer end nok mig bragt.
 Og der paa Jord ei findes
 Saa kosteligt et Baand,
 Der værdigt var at vindes
 Som Gave fra Din Haand.

Jeg trænger ei til Bolig,
 Himlen er mit Paulun,
 Jeg sover lige rolig
 I Lyngen og paa Duun;
 Jeg vil ei Ridder være
 Og føre Skjold og Stang;
 Min Frihed er min Ære,
 Min Adel er min Sang.

Jeg være vil Din Sanger,
 O, skjenk mig dette Navn!
 Jeg Intet meer forlanger,
 Indtil jeg naaer min Havn!
 Som Blomstens Blikke Solen
 Følge til sidste Blink,
 Vil jeg fra Dronningstolen
 Agte paa mindste Vink.

Som Sømands Die skuer
 Til Stjernen i det Blaae,
 Og spørger trygt dens Luer,
 Hvad Bei han skal gaae;
 Vil jeg i Livets Brænding
 Mig tænke Dit Raad, Dit Bud,
 Og tage sikker Kjending
 Og slippe sikkert ud.

Som Bien, der sig trænger
 Dybt ind i Rosens Barm,
 Og diende der hænger
 Sødt svimlende og varm;
 Saa vil min Sjæl sig ranke
 Til Din udi min Sang, —
 Ha, der skal fødes Tanke!
 Og der skal høres Klang!

Kald paa mig i Din Lykke,
 O, lad Din Sangers Ord
 Og Toner Glæden smykke
 Med Sangens Perlesnor.
 De Perler er vel Dine,
 Samt alle Blomster smaa;
 Jeg gjør dem dog til mine, —
 Det maa nu jeg forstaae!

Kald mig, naar Verden træder
 Dig nær og gjør Dig Bæ,
 Naar Smertens Taare væder
 Kindens Roser og Sne;

Da skal min Sang omstrømme
 Dit Hjerte huldt med Klang
 Og vække søde Drømme
 I Sorgens Nat saa lang.

Han er saa stolt, Du tænker,
 At fast han er en Nar?
 Af nei, der findes Lænker,
 Som jeg med Stolthed bar.

Mig er, naar Sjælen tørster,
 Dit Blik et Kildervæld;
 Og jeg seer ned paa Fyrster,
 Naar blot jeg er Din Træl!"

Han taug; og Begges Dine
 Nu mødtes uden Sky;
 Om hendes fine Læber
 Fødtes Smilet paany.
 Hun sagde: „Nei, for Lænkens
 Min Træl ei kan gaae fri;
 Jeg binder Dig med hundred,
 Som der er Trolddom i!“

Saa tog hun ved sit Belte
 Sin blankeste Sær,
 Af blonde, lange Fletning
 En Lof hun klipped strax,
 Til Folmers Hals en Sløise, —
 Hvor bæved ei hans Sind,
 Da blødt han følte strøise
 Hendes Haand paa sin Kind.

Han henrykt stod, men svimmel
 Som paa en Klippetop,
 Med Haand paa Bryst han knæled,
 Men stod saa hastigt op;
 Thi Bulder alt der hørtes
 Af mange Fødders Trin, —
 Med straalende Dine
 Traadte Dankongen ind!

Ind traadte Konning Erik
 Med alle sine Mænd;
 Det var den unge Dronning,
 Hun stod ham op igjen.
 Hun undredes vel saare,
 Men yndigt saae det ud, —
 Hun mødte ham med Rødmen
 Som sin Brudgom en Brud.

Han aabned sine Arme,
 Tog hende ømt i Favn,
 Og nævned hende kjærligt
 Bed Hustruens Navn;
 Han kysjed hendes hvide Haand;
 Saa fulgtes de ad
 Til Salen og tilsammen
 Paa Høisædet sad.

Mens der de sad, han hvisked
 Saa mangt et Trøstens Ord,
 De spired fra hans Hjerte
 Som af en vaarlig Jord;
 Og Solen, som dem føstred
 Med guddommelig Ild,
 Den straaled ved hans Side
 Saa varm og saa mild.

Dg der var Fryd og Gammen
Da over al den Gaard;
De unge Møer smykked
Igjen det faure Haar;
De Ungersvende jubled
Fra Kjelder og til Tag, —
Det var, som blev der feiret
Paany en Bryllups-Dag.

Men Dronningen, den glade,
Den gjensødte Brud,
I fine stille Tanter
Nu ydmigt takked Gud.
I Hjertet var indslumret
Den nagede Drm, —
Men — Mandens Sind er flygtigt,
Som paa Havet en Storm.

Modor og Datter.

Det Huns i Lindeghden,
 Som var saa firligt byggt,
 Halvdulgt bag Rosenhækken
 Og med Billeder smykket,
 Det stod nu som en Røde,
 En Træksugl har forladt,
 Og der var lige stille
 Ved Dag og ved Nat.

De smykkede Kamre
 Var nu Gensomhedens Bo;
 Et Vindue stod aabent;
 Der sad i Mag og Ro
 Den vedre Spurv og kiged
 Forsigtig og fleg;
 Paa Dørræet Ratten
 Sig trykked op i Krog.

Hortens Flugt.

I Gangen op til Døren
 Alt groede Nelden høi,
 De hvide Duer ængsteligt
 Om spidse Gavle fløi;
 Og Hver, som gik forbi
 Fra Lind og til Lind,
 Med nysgjerrigt Die
 Da skottede derind. —

Ei langt fra Næstved strækker sig
 En Høiryg stor;
 Der Faaret gaaer og søger
 Sit tarvelige Foer;
 Forneden frummer Beien
 Sig gjennem dybe Sand;
 I Grøften, uden Rislen
 Siver Kildens Dkervand.

Det led saa hen mod Solsæt,
 . Og fra den fjerne By
 De Aftenklokker sendte
 En Lovsang imod Sky;
 De taug, og Alt blev stille
 Og slumred hen med dem,
 Kun stundom skreg en Krage,
 Som ilede til sit Hjem.

Lidt inde fra Beien
 I Sandgravens Læ
 Der sad en gammel Qvinde,
 Og over hendes Knæ
 Sig lænede en Mngre
 Med nøgen Fod og Arm;
 Dem sendte Aftensolen
 Sin sidste Straale varm.

Den Gamle sad saa stille
 Som hist den runke Pæl,
 Ei Bedeflokken ændsed hun,
 Ei Solens Afskeds-Smil;
 Forover bøiet stirred hun
 I Pigens Ansigt ind,
 Mens hendes hvide Hovedhaar
 Sank ned om hendes Kind.

Men Pigen var som rastløs,
 Ei Hvile havde hun;
 Og som i Drøm bevæged
 Hun tidt sin blege Mund;
 Hun vendte sig, hun vreed sig,
 Med Armen ud hun slog,
 Og frampagtigt Benene
 Op under sig drog.

Tidt reiste hun sig hestig,
 Med vilde Diekast,
 Og sølte til sit Dre,
 Til det Benstre, i Hast;
 Saa sank hun brat tilbage,
 Et Sammersuk frembrød,
 Hun borede sit Hoved
 Dybt i Moderens Skjød.

Men Dagens Lys var slukket
 Og Himlen blevet graa,
 Et Dæmmerkjær sig bredte
 Over Egnen, hvor de laae;
 Sit første kolde Mandedrag
 Alt Natten høre lod,
 Det hvisled gjennem Græsset
 Og Pilen, som der stod.

Da reiste Pigen hurtigt
 Og ængsteligt sig op,
 Stærkt sittred, som i Krampe,
 Den unge, skjønne Krop;
 Tæt til den Gamles Hjerte
 Hun trykkede sig ind, —
 De sorte Loffer ringled
 Som Slanger om hendes Kind

„Naa, hører Du det hvisle?“

De sorte Dines Blif

Forsærdede, forvildede

Frem og tilbage gif.

„Jag bort de grimme Snoge!

Hvad vil den store der?

Jeg vil slet ikke taale,

Den kommer mig saa nær!

Hvad vil den sorte Krage?

Hvad tyder vel dens Skrig?

Jeg veed det! Den er sulten,

Den vil hakke mit Lig!

Men jeg — jeg dør jo aldrig, —

Nu svar mig, Moder! tal!

Jeg vil ei lide Døden, —

O! rædsomme Qual!”

Den Gamle tog sit Barn

I blød og kjærlig Arm

Og trykked hende sagte

Til sin moderlige Barm;

Men Pigen foer tilside

Og stødte hende bort:

„Hvad har jeg dog gjort Dig,

At Du tager saa haardt?“

Den Moders dunkle Die
 Det tindred hedt og tørt:
 „Kom læg Dig her at sove
 Og dæk Dig med mit Skjort.
 Jeg vredes jo ei mere,
 Alt er forgjæt og glemt;
 Imorgen, Barn! vi hente
 Den Skat, som Du har glemt.

Jeg Alt jo har opgivet,
 Jeg Alting har forladt,
 Jeg pleie vil og vogte
 Dig som min bedste Skat;
 Jeg har jo ingen anden,“ —
 Her smelted Barmen øm,
 Og hendes Kinder væded
 En voldsom Taarestrøm.

Sit Hoved løstet Pigen
 Og ligegyldig drog
 Sig ud af hendes Arme
 Og en Latter op slog:
 „Min Skat? ja, kan den findes?
 Jeg havde mangen Skat,
 Det var forsløine Fugle,
 Hvor faaer man dem vel fat?

Alf, Tørgen, denne Stakkell,
 Og Erik, denne Nar
 Og alle — alle de Andre
 Kun mit Legetøi var;
 Een var der kun i Verden,
 Een faared jeg mig ud, —
 Men han var reen som Sneen
 Og trofast sin Brud.

Mit glødende Hjerte,
 Mit Farntag han forskjød;
 O, gruelige Smerte,
 Det volder dog min Død!"
 Hun kasted sig paa Sandet,
 Hun hvinende skreg;
 Den Moder sad og stirred
 Som en Gravstøtte bleg.

Saa blev hun atter stille,
 Som havde Sjælen Fred;
 Hun reiste sig møjsomt,
 Hun stønned dybt derved.
 Hun sine Arme strakte
 I den dæmrende Nat
 Og talte med en Stemme,
 Der flang saa huul og mat:

„Men, seer Du, jeg skal hævnæs,
 Paa Een, det er min Trøst;
 Han bærer Hævnens Spire
 Gjemt i sit eget Bryst.
 Han troer, at han har seiret,
 Han troer sig dydig, from,
 Han troer, han alt paa Veien
 Til Paradiset kom.

Jeg skuer klart i Aanden,
 Saa brød hun ud 'med Kraft,
 „En Anden snart vil arve
 Den Magt, som jeg har havt;
 Og hun skal atter kue
 Hans uselige Sjæl,
 Han skal sig atter bøie
 Som Tjener og som Træl.

Som Thy han maa sig liste
 Fra dette skjønne Land,
 Jeg seer ham hisset lande
 Paa Klippe=Dens Strand;
 Der maa han Livet friste
 Ved mangen Gjerning suul,
 Og mangen Gang fortjene
 Baade Galge og Hjul.

Hvor frydes ei mit Hjerte!
 See, fattig og krank
 Han eier knap til Hoser
 En Sølvpenning blank;
 I vort Land han vanfer
 Fra Huus og til Huus,
 Graahaaret, frumbøiet
 Og tigger til et Aruus.

Didhen vi ville drage
 Fra denne grønne Ø,
 Hist skal jeg Hærnen smage,
 Thi jeg kan aldrig døe!"
 Her sank hendes Stemme;
 Til Dret op hun tog,
 Og smerteligt hun smiled
 Og dybe Sufte drog.

Med Et hun greb til Hjertet:
 „Hør, Moder! veed Du hvad?
 Nu vil jeg gjerne sove, —
 I Morgen er jeg glad!"
 Hun lod sig sagte segne
 Hen i Moderens Skjød,
 Og aanded blot et Suf, —
 Et Suf — og var død.

Den Moder sad alene
Paa røden Sand og skjalv,
Mens Stjernerne, de tause,
Gik over Himlens Hvalv;
Med Arm om Pigens Midie
Til Hjertet lytted hun;
Men Hjertet det var brustet
Og Sjælen bragt til Blund.

Hun grov med fine Hænder
En Grav saa lang og bred,
Blødt lagde hun i Sandet
Sin døde Datter ned;
Til Suusaa-Kloster vendte
Hun ei sit Fjed paany,
Ei tryede hun tilbage
Til det Helliges Ly.

Hun vandred og hun tigged
Fra Dør og til Dør,
Indtil hun naaede did,
Hvor hun husede før.
Der søgte hun til Hytten
Paa skorbegroete Fædd,
Og med en vendisk Fjiser
Tilfjids hun drog af Led.

F o r s e t.

Det var en Morgen tidlig
 En varm September-Dag,
 End laae paa Engen hvidlig
 Taagen i brede Lag;
 Den grønne Løvfrø kvækked
 Alt i det høie Træ,
 Den sorte Snog sig strækked
 Ud under Tjørnens Ræ.

Hr. Strange gif i Lunden,
 Hans Gang var langsom, mat,
 Han havde ikke funden
 Hvile den hele Nat.
 Ved Dag tidt slumrer Sorgen,
 Mens Solens Dæ leer,
 Fra Aften og til Morgen
 Den vaager tidt desmeer.

Uroligt Hjertet banker,
 Hvor kan det finde Ro,
 Naar ustyrlige hans Tanker
 Gå til Ellens Bo,
 Mens for ham stander Væge
 Med hvassse Sværd i Haand
 Og truer at sønderstjære
 Det livsalige Baand?

Han gik saa vide Veie
 Og vidste knap, hvor han kom,
 Som Forelskede jo pleie,
 Der sjelden see sig om.
 Han gik fast som i Blinde
 Og talte ei sine Fjend,
 Og Sorgen, hans Elskerinde,
 Den fulgte troligt med. —

Langt inde, fjernt fra Huset,
 Hvor den gamle Jæger boer,
 Der havde Lynet knuset
 En Eggestamme stor;
 Og skjøndt man skulde mene,
 De havde det ei godt,
 De svære, frumme Grene
 End spirede saa smaat.

Midt paa den faldne Stamme,
 Halv skjult af Green og Blad,
 Som fattet i en Kamme
 Den unge Frøken sad;
 Til Dronningen paa Borgen
 Var hun stævnnet samme Dvæld,
 Nu vilde sidste Morgen
 Hun sige sin Skov Farvel.

Der havde hun just Benner!
 Saa mangen Egg og Bøg
 Saa nøie hun jo kjender
 Og vil unde sit Besøg;
 Siin Hybenbusk paa Marken
 Med Frugt saa purpurød,
 De Fiske smaa i Barken,
 Som hun fored med Brød.

Thi hendes unge Hjerte
 Ei sov i hendes Bryst;
 Midt i sin Længsels Smerte
 Det søgte efter Trøst;
 Hun maatte have Noget,
 Hun kunde holde af,
 Og hun forstod just Sproget,
 Naar hun tog og hun gav.

Der sad hun nu hængsunken,
 Mens Alt i Stilhed laae,
 Og Solen tændte Funken
 I Duggens Perler smaa;
 Som Bier om grønne Linde,
 Som Maager om en Havn
 Hendes Tanker derinde
 Huldt sværmed om et Navn;

De sværmed om et Die,
 Et Ansyn, en Gestalt,
 De kjendte Alt saa nøie
 Og kunde male Alt;
 De maled saa mærkværdigt
 Naturligt Kjød og Blod,
 At Billedet snart var færdigt
 Og klart for hende stod.

Der stod han ved Tjørnegjerdet!
 Hun trykked Diet til,
 Hun troede, heel forfærdet,
 Det var et Drømmespil.
 Det var ham selv! besejret
 Af Yperns mørke Blad;
 Op sprang hun sødt henrykket
 Fra Bullen, hvor hun sad.

Det løb hun over Løret,
 Hun raabte høit hans Navn,
 Og styrtede bedøret
 I hans aabnede Favn.
 Det var slet intet Under,
 Om stum var deres Mund,
 Den havde ikke Stunder
 At tale endnu en Stund!

Med begge Hænder han lagde
 Til sit Bryst hendes to;
 End intet Ord hun sagde,
 Men baade græd og loe;
 Han saae sig ganske svimmel
 I hendes Dines Blaae,
 Som ind i denne Himmel
 For første Gang han saae.

Bort fra hans Tanke svundet
 Var Mulmet, hvori den laae;
 Hiint Baand, af Vren tvundet,
 Det brast nu som et Straa;
 Tvivlsfhen var henveiret,
 Som truede ham før,
 Kjærlighed havde seiret,
 Som altid den bør.

„Hvor har Du været, Strange?“

Hun spurgte bly og blid,

„I denne lange — lange
Uendelige Tid?“

Han svared: „I Glende,
Og bundet til vor Hjort
Man havde troet at sende
For evig Tid mig bort.

Gud vilde mig bevare;
Han og vor lille Sang
Mig løste ud af Fare, —
Men Du? fortæl engang!“

„Bortrevet fra Din Side,
Hun svared, „blev jeg slæbt væk;
Uk, meget jeg maatte lide
Uk Kummer og af Skræk.

• Kun Svalen saae min Jammer
Og lytted til mit Suk,
Naar ind i mit Kammer
Den fløi fra Taarnets Glug;
Den blev saa venlig mod mig,
Og i min Sorg, mit Savn
Jeg syntes, den forstod mig
Og quiddrede Dit Navn.

Tidt tyktes mig, Du var mig
 Saa nær og saa varm,
 Det kom mig for, Du bar mig
 Engang paa Din Arm.
 Men det er nu vilde Drømme,
 Der komme brat og gaac
 Og i Taage hensvømme,
 Naar man tænker derpaa!"

Da smiled Hr. Stranges Læbe;
 „Ung Ellen! vær nu fro;
 Nu tør vi sikkert stræbe
 At fange Fred og Ro;
 Den Afgrund, som os trued,
 Har sit Gab nu tilluft,
 Det Flammehyn, som lued
 Mod vor Jøse, er sluft."

Heel ridderligt han lagde
 Sin Arm om Ellens Liv:
 „Vil Du," han trøstigt sagde,
 „Nu vorde min Ugteviv?"
 Hun saae ham klart i Diet,
 Dog blussende som Carmin,
 Og svared fjæk fornøiet:
 „I Guds Navn! jeg er Din!"

Med Dine glade, milde
 De bytted Ring mod Ring;
 Der var ei Tid at spille
 Til saa vigtig en Ting.
 Paa Tuen grøn med Gre
 Han bredte sin Kappe blaa,
 Og bød sin Hjertenskjære
 At hvile derpaa.

Han sad ved hendes Side
 I bløde Græs og Straa,
 Og hendes Haand, den hvide,
 Et Kys han trykket paa,
 Og sang: „Min klare Stjerne!
 Min dyrebare Skat!
 Dig søgte i det Fjerne
 Min Sjæl ved Dag og Nat!“

Hun raabte glad: „Ak, Strange!
 Din Hu har Sangen gjemt,
 Jeg var jo næsten bange,
 Du reent den havde glemt!“
 Og han blev ved: „Min Stemme
 Du fjender, Du kommer jo,
 Du kan ret aldrig glemme,
 Du skjenked mig Din Tro!“

Hun sang: „Hver Nat er Sommer
 For os, dens Blomster vi;
 Naar Dagen den kommer,
 Er vor Sommer forbi!“

Og han: „O, min Kjærminde!
 Min Elskovsrose rød!
 I Mulm jeg kan Dig finde,
 Din Duft er stærk og sød!“

Med dæmpet Stemme sang de
 Som under Mattens Flor;
 I Skoven yndigt flang de
 Smeltende Elskovs-Ord.
 Da rasled det, de lytted,
 De standsed med deres Qvad,
 Og holdt sig tyst, besknytted'
 Af Hækken, hvor de sad.

Det hørtes atter ruske
 Gjennem det tætte Krat,
 De lørbeflædte Buske
 Da aabnede sig brat;
 Et stolt Gevier sig reiste
 Høit mellem Løvet frem;
 En Kronhjort stod og kneiste
 Og stirred stivt paa dem!

Anap hørligt hrisket Strange:
 „Syng, Ellen! o, bliv ved!
 O, kunde vi ham fange!
 Det gjælder Liv og Fred!“
 Og uden selv at vide,
 Hvad Sangen her betød,
 Hun sang da med sin blide,
 Sin Klokkestemme blød.

Det ranke Skovdyr bøied
 Sit stolte Hoved ned,
 Med hine To for Diet
 Den græssede et Fjed;
 Den fine Drer vendte,
 Den spored og fornam;
 Med Musklerne spændte
 Hr. Strange vogted paa ham.

Saa kom han ud paa Pletten,
 Hvor de Syngende stod;
 Strunk gif han over Sletten,
 Det syntes, han fik Mod;
 Et lille Sæt tilbage
 Han atter drog fra dem,
 Da syntes Sangen drage
 Ustandseligt ham frem.

Med sænket Hoved gik han,
 Og findig her og hist
 Som Tidsfordriv sig fik han
 Et Blad, en Eneqvist;
 Til Høire hist han snøstet,
 Og saa til Venstre her,
 Høit Tafferne han løstet
 Og stod dem ganske nær.

Med Dine skye han maalte
 De gamle Benner thst;
 I Solens Glands da straalte
 Guldkorset paa hans Bryst;
 Han rakte frem sin Mule,
 Med Lobet sparked han;
 Da klang den gyldne, gule
 Kjede udi hans Man.

Som baaret af en Binge
 Sprang Strange til i Hast,
 Greb Korset paa dens Bringe,
 Saa Kjedens Ringe brast;
 Han holdt det dyre Bytte!
 Fast sittrede hans Anæe,
 Han maatte Ryggen støtte
 Og læne sig til et Træ.

Men Hjorten var forsvunden!
 Skjøndt før saa tam og tryg,
 Den foer nu gjennem Lunden,
 Rygt ved det barske Ryk.
 De saae, hvordan den jaged
 I Arat med høie Hov,
 Saa Grenene de knaged
 Og Fuglene fløi op.

End Junkren stod bedøvet,
 Hans Mandedræt var ført;
 „Alf,” raabte Ellen bedrøvet,
 „Det var jo vor gamle Hjort!
 Men der er jo mit Smykke?
 Det vil mig Lykke spaae!”
 Han svared mørk: „Ja, Lykke!
 Det kommer an derpaa.

See, Ellen! Du maa vide,
 Dit Kors kan som en Dør
 Abnes paa denne Side, —
 Det vidste Du ei før.
 Det aned os jo ikke,
 Da sidste Gang vi saaes,
 Vor Lykke kunde ligge
 Bag denne lille Laas!”

Han stod som for at kjæmpe
 Paa Liv og paa Død,
 Fik Laasen op med Lempe
 Og saae — en Fletning rød!
 Som Rævens Bælg rødhaaret
 Var Lokken, som der laae;
 Den havde Hr. Peder haaret, —
 Af, nu var han saa graa!

Da svandt Hr. Stranges Smerte,
 Han sukked: „Gud Lov og Priis!“
 Det var hans ædle Hjerte
 Et fuldeligt Beviis.
 Han sagde: „Lad mig, Søde!
 Beholde Smykket end;
 En Guldsmed skal det bøde,
 Saa faaer Du det igjen!“

Hans Sjæl var forrigsvanger
 Midt i hans Lykke nu,
 Den gamle Ridders Anger
 Han tænkte paa med Gru.
 Dog ømt og fiint han dulgte
 For Ellen sin Uro;
 Han hende langsomt fulgte
 Til Jægerens Bo.

Tvekampen.

Han havde seet sin Haarløf,
 Som den i Ungdom var,
 Nu skinned hvidt som Sølvet
 Det Lidet, som han bar.
 Han havde seet sin Haarløf
 Og sønderknust han stod;
 Den vidned for Fru Marri,
 Den vidned ham imod.

Der laae den unge Qvinde,
 Uskyldig, for hans Blik;
 Et træagget Sværd da
 Gjennem hans Hjerte gif.
 Der stod nu for hans Die
 Hans egen raae Gestalt,
 Om den nu Syndens Morke
 Som et Ligklæde faldt.

Der er en Høi ved Stranden,
 Den har et gammelt Navn;
 En Biking fandt vel fordum
 I den sin sikreste Havn;
 Den skuer over Sundet
 Til Kullens steile Bryst;
 Bag ved den ligge Skove
 Og frandsø Land og Kyst.

Hidstærnet af Jens Due
 Hr. Ridder Peder sad
 Der bagved Kjømpchøien
 I Solens milde Bad;
 En sagte Lustning leged
 Med Lyngtoppen rød,
 Mod Stranden Sundet bruste
 I langsomme Stød.

Tæt foran ham paa Engen
 Græssede der i Mag
 Hans friske Stridshingst,
 Graaskimlet og frag;
 Paa Hjelm de grønne Tjedere
 Svaied i Luften hen;
 Hans Skjold det laae i Græsset
 Og Rutten om hans Vænd.

Hjortens Flugt.

Det mægtige Slagsværd,
 Som sjelden kun han slap,
 Mellem Knæerne han holdt
 Og Hagen paa dets Anap;
 Som saa han sad paa Stenen,
 Den vældige Figur,
 Han ligned fast en Levning
 Af en ældgammel Muur.

Hvor vare vel hans Tanker?
 Dybt inde hos hans Sjæl.
 Der foer de om forvildede
 Som i en Skumring fæl.
 Han fulgte deres Vandring,
 Mens Ungers Eddersnog
 Sig knuged om hans Hjerte
 Ved hvert et Skridt, han tog.

Gjengangere af Dage,
 Som for evigt vare spildt,
 I Række gif forbi ham
 Og truede ham vildt.
 Hver lille myrdet Glæde
 Ham viste sig nu stor,
 Som, nær ved Himmelranden,
 Maanen bag Taagens Flor.

Forsilde! — af, her hjælper
 Ei Taarer eller Strid!
 Saa nær ved Grændsestjeldet
 Af Evighed og Tid
 Det bittert er at høre
 Sin Fortids Varsels Kald,
 Og kun at turde svare
 „Ifald jeg blot — ifald“ —

Som Stormen imod Granen,
 Mod Klippen Dalens Elv
 Den gamle Ridder kæmped
 Forbittret mod sig selv;
 Og Kampen var fortvilet
 Som Gens imod en Hær,
 Thi vaabenløs var han,
 Og Fjenden var saa nær.

Iblandt de stærke Magter,
 Som trængte ham saa haardt,
 Een altid svæved forrest
 Og aldrig veeg den bort.
 Guldsalig som en Engel
 Den smiled, men dens Smil
 Sveed skarpere hans Hjerte
 End den giftigste Piiil.

Han skyede disse Blikke;
 Med Rædselens Hast
 Han flyede dem, som Trolden
 Flyer Solens Diekast;
 Han skyede disse Blikke, ---
 Dog stundom fik han Mod, ---
 Hun var jo dog herveden
 Saa vennehuld og god!

Da oprandt i hans Mørke
 Et lille Glimt af Dag,
 Det syntes, som hun vinked
 Med Fredens hvide Flag;
 Saa var det hendes Ligdug,
 Saa styrted han igjen
 I Mulm og i Sammer
 Og Fortvivlelse hen.

Og atter han det voved,
 Det frygtelige Blif;
 En himmelsk Fortrøstning
 Hans knuste Hjerte fik;
 Tilgivelse han læste
 Paa hendes Pande from,
 Hun vinked og han hørte,
 Hun hvisked: „Kom, o, kom!“

Der sad han længe — længe
 Ubevægelig og lod
 Sig følge hid og did
 I sine Smerters Flod;
 Han mærked ei til Binden,
 Som hvisled gennem Straa,
 Han hørte ikke Bølgen
 Mod Strandbredden gaac.

Han hørte ei fra Skoven
 Det buldrende Gallop
 Og Gangernes Brinsken
 Og den støiende Trop;
 Tilhest nu Ridder Due
 Og Hr. Strange kom for Dag;
 Bagefter folmer Sanger
 Paa den væligste Plag.

Rask rømmede de Sadlen
 Og Svendene fik
 De prustende Heste,
 Mens speidende de gif
 Paa Sletten hen til Høien,
 Der hvor de netop saae
 Hr. Peders stærke Skimmel
 I Græsjet roligt staae.

De saae den Gamle sidde
 Krumbøiet der paa Steen;
 Marsken med fredsomt Hjerte
 Da venligt til ham treen:
 „Jeg kommer hid,” han sagde,
 „Som gammel Ven! jeg har
 Kun Fred at byde Eder!”
 Men han fik intet Svar.

De løstede op hans Hoved,
 De saae hans Die luft;
 Hans Hjertes Slag var standset
 Og Livets Lampe slukt.
 Han havde Freden fundet,
 Han længe søgte om,
 Han havde fulgt den Stemme,
 Som hvisked: „Kom! o, kom!”

Nedslagne stode Alle
 Og stirrede mod Jord!
 Da raabte Folmer Sanger,
 Ham mangled aldrig Ord:
 „Man kan vist ikke nægte't,
 Han har sin Bod betalt;
 En Trekamp her er fægtet,
 Og begge Kjemper faldt.”

De førte ham paa Baare
Gyldnu den samme Nat
Hjem til hans egen Kirke,
Og der blev han nedsat;
Bed Siden af Fru Marri,
Med seiersvundne Flag
Ophængte over Graven,
Han venter Dommens Dag.

Et Jarvel.

Saa gif der da en Vinter,
Saa kom der en Vaar,
Dg Engen staaer i Blomster
Dg Bogfinken slaaer,
Dg Alting har saa travlt
Med at trives og groe, —
Da kunde først Hr. Strange
Lade sit Bryllup hœ.

Er Stormen vild, og Havet
Ret vrede Rhyker slaaer
I Panden, og til Dybet
Den kloge Sælhund gaaer;
Da svøber om sin Ekjønbed
Himlen sit tætte Slør;
Thi Speilet er jo knuset
Hvori den saae sig før.

Er Lustens Lunger trætte
 Og Havet atter har
 Sig faaet blankt afflebet
 Sit udstrakte Glar;
 Da hæver Himlen atter
 Sit Taageslør og seer
 Med store aabne Dine
 Sit Nafn, og leer.

Hr. Stranges Liv, som Havet,
 Harde døiet en Dyst;
 Og Skjæbnens stærke Storme
 Harde oprørt hans Bryst;
 Nu klart, som Kristallen,
 Det var for Bølger fri,
 Nu speiled alle Glædens
 Guldstjerner sig deri.

Stor Jubel og Gammen
 Var paa Hr. Stranges Gaard,
 Da hjem han førte Ellen,
 Den ranke, væene Maard.
 Alle de unge Piger
 Langs Borgbroen stod
 Og strøede Urtefoste
 For Brudeparrets Fod.

Samfulde otte Dage
 Stod Lystigheden paa;
 I dem de Stegerendere
 Gik aldrig istaa.
 Af Tamt og Bildt Belsignelse
 Der var, af Fisk og Kjød;
 Med Viin og Mjød og Godtøl
 Det strømmed og det flød.

Herhid de Gjæster stimled
 Fra hver en Verdens Kant;
 De opredt Seng og dækket Bord
 I Borgens Sale fandt;
 Til Velkomst fik de Hilsen
 Fra Porttaarnets Muur
 Af Fløiter og Basuner,
 Trompeter og Luur.

I Loer og i Lader
 Var der redet til Fæst
 For Bønder og for Smaafolk,
 Der ogsaa var til Gjæst;
 Ved Dands og anden Gammen,
 Ved Godtøl og Mad
 De kunde sig der forlyste,
 Saameget som de gad.

Der var sendt Bud til Møllen,
 Hr. Stranges gamle Vens,
 Til Jørgen og hans Anna
 Til Karen og hendes Jens;
 Og alle fem kom agende,
 Holdt hele Festen ud;
 De droge hjem med Gaver
 Fra Brudgom og fra Brud.

Ung Folmer allevegne
 Var paa færde og travl,
 Han havde at bestille
 Fra Gulv og til Garl;
 Der skulde flettes Fakler,
 Der skulde bindes Krands,
 Og lige færdig var han
 Til Drik og til Dands.

Han sang for Salens Gæster
 Heel fine Elskovsquad;
 Men naar han hiit i Laden
 Hos Bønderne sad,
 Da klang der mangan Bise
 Saa kaad og saa fjæk,
 At Karlene de grinte
 Og Pigerne løb væk.

Med Fedel og med Buc
 Hidkom de Spillemænd;
 Da var det just, Hr. Folmer
 Ret gjordede sin Lænd.
 Han dandsede i Salen,
 Men sparede ei sine Skoe,
 Og svang de raske Piger
 I den pyntede Lo.

Deroppe og dernede
 Den hele Gjæsteflof
 Fast druknede i Glæde,
 Thi der var meer end nok.
 Og Borten selv, den Udle,
 Gik om og passed paa,
 At Fornem og at Ringe
 Lige godt det kunde faae.

Saa svandt den glade Tummel,
 Og Gjæst efter Gjæst,
 Een kjørte imod Øster,
 Een Anden red mod Vest.
 Og snart var Borgen stille;
 Men for de Benner Tre
 Hver Dag end var en Høitid,
 Det var saa let at see. —

Mod Haugen var en Svale;
 Paa Rækkets brede Arm
 Sitter Hr. Ridder Strange,
 Mens lænet til hans Arm
 Hans unge, skønne Frue
 Blødt hvilende staaer,
 Med sorte Fløielshue
 Paa de guldfagre Haar.

Foran dem sidder Folmer
 Saa lystig og saa fjæk,
 Dernede lidt fra Trappen,
 Paa Haugebroens Ræk;
 Med Ryggen mod en Engel,
 Udhugget i Steen,
 Han klimprer paa sin Cither
 Og dingler med sit Been.

Den sorte Budel snuser
 Og seer paa alle Ting,
 Ved Hækker og ved Buske
 Den springer omkring
 Med flagrende Drer
 Og med opreist Stjert; —
 Naar kun den var hos Herren,
 Var Alt den lige fjært.

Fra Bedet dusted Urter,
 Smaaafuglene sang,
 I Aftensolen Taarnet
 Kasted en Skygge lang
 Hen over Skovens Toppe;
 Og Skjemt og Alvorsord
 Som Bolde fra de Trende
 Frem og tilbage foer.

„Hør, Folmer!“ raabte Strange.
 „Bliv fast nu paa min Borg!
 Du dele skal min Glæde,
 Du mildne kan min Sorg.
 Du drikke af mit Bæger,
 Du bryde af mit Brød,
 Saalænge som Du gider,
 Om Du vil, til Din Død!“

Da var det, som en Gysen
 Tog fat i Folmers Arop;
 Som skræmmet og forfærdet
 Han saae til Svalen op;
 Hans Bænde blev alvorlig,
 Et Suk steg fra hans Bryst,
 Han hurtigt tog til Githren, —
 Det var altid hans Trost.

Han sagte rørte Strængen,
 Han spilled sig til Ro;
 Venligt Fru Ellen smiled,
 Men Ridder Strange loe.
 Og da han saa var kommet
 Til Aande lidt, han svang
 Sig Lokkerne bag Dret
 Og med kraftig Stemme sang:

„Med takket Gavl og Tinde,
 Med Taarne og med Fløi,
 Mod alle fire Binde
 Skuer Din Borg saa høi;
 Den seer hen over Skove,
 Over Eng og Ugerland
 Fjernt hen til mørkblaae Bore,
 Til den skummende Strand.

Som en Rjæmpe den sig høiner
 Med Blikket stolt og frit,
 Alt hvad den hersra øiner,
 Det kalder Du jo Dit:
 De brede, fede Marker,
 Den Skov med Hjort og Daa,
 De fiskerige Parke
 Og hrer en Mølle=Aa.

Her skal Du Landet frede
 Og skifte Bonden Ret;
 Den Blinde skal Du lede
 Og gjøre Armod mæt;
 I Skoven og paa Hede
 Der klinge skal Dit Horn,
 Der skal Du Dyret bede
 Og spare Bondens Korn.

Du pløie skal og riste
 Og lægge Rug og Blyg,
 Det Første og det Sidste
 Til Dit Brød og Din Bryg;
 Du Abild skal opdrætte
 Og værne dem for Frost,
 Og i Din Kjelder sætte
 Tønderne med Most.

De Smykkeurter pleier
 Din ædle Hustru fin;
 Roser og Alfeleier,
 Lavendel og Rosmarin
 Skal staae i Havens Løkke
 Fra Vaar til Sante Hans; —
 Hun selv er Livets Smykke,
 Hun er det Heles Krands.

Stolt sidde Du, Hr. Strange!
 Med Din yndige Gemal
 Ved Gjæsteborde lange
 I Din Høieløftsæl;
 Omkring Dig glade Gjæster,
 En Venneflokk Du seer, —
 Thi Aaret har mange Fester,
 Dit Liv faaer endnu fleer!

Vil Kongen Hofbud sende,
 Da paa Din vrinske Hest
 Foran de raske Svende
 Du rider som til Fæst.
 Dig vinker Din Hjertenskjære
 Fra Svalen med sit Slør:
 „Kom hjem igjen med Ære, —
 Med Seir, men ikke før!”

Hun vil i Gjensynsstunden
 Frembære Dig et Pant,
 At hun og har Seier vunden,
 Imens Du Seier vandt!” —
 Her hvæsked Ellen listigt,
 Hun smilede derved:
 „Han taler noget dristigt,
 Dog veed han godt Beskeed!”

„Gav Tak,” vedblev han, „Kjære!
 Du bød mig Huis og Hjem;
 Her var jo godt at være,
 Men jeg maa længer frem!
 Jeg kan ei sidde stille
 Bag Borgens tykke Muur,
 Saalænge Lærkens Trille
 Kan lokke mig fra Buur.

See! Eders Hjort, den ranke
 Som bragte Fredens Skjold,
 Giheller havde Tanke
 Til meer at staae i Guld.
 Den tog sig for at følge
 Sit eget Hjertes Lov,
 Den kunde sin Lyst ei dølge,
 Men drog ad grønne Skov.

Jeg fæster ingen Qvinde,
 Jeg sætter aldrig Bo;
 Jeg har en Elskerinde,
 Som evigt jeg er tro;
 Som Solen faster Skygge,
 Som Blomst har Blad ved Blad,
 Vi sammen boe og bygge,
 Og skilles aldrig ad.

Fra Blomstens Kalk hun hæver
 Til mig sit Dje sødt,
 Som Ellepigen svæver
 Hun over Engen blødt;
 Hun lokker mig til Lunden,
 Hvor Rattergale slaae,
 Hun vinker mig fra Bunden
 Af den sølvklare Aa.

Hvert Kilderæld, som klinger,
 Mig tolker hendes Ord,
 Paa Skovens Englevinger
 Hun hæver mig fra Jord;
 Hun alle Dvaler fjerner,
 Naar Hjertet hedt har brændt;
 Trøst skriver hun med Stjerner
 Paa Mattens Firmament.

Vi mødes alle vegne,
 I Slot, i Bondens Bo,
 Naar Dagens Farver blegne,
 Naar Natten gaaer til Ro;
 Hun deler, hvad mig væger,
 Jeg viner i hver Drif,
 Der duster i mit Bæger,
 Hendes vækkende Blif.

Snart er hun blid og rolig,
Snart vild og barsk og streng;
Dg saa igjen utrolig
Raadmundet som en Dreng;
Snart fast som Klipperanden,
Snart flygtig som en Elv; ---
Vi passe for hinanden, —
Thi saadan er jeg selv!

Derfor jeg hende følger,
Ihvor det saa gaaer,
Saalænge der end bølger
En Lok af mit Haar.
Med hende, paa min Vinge,
Som hidtil jeg fløi,
Vil jeg med Jubel svinge
Mig over Dal og Høi.

Alt Dagen er forsvunden
Dg Natten stunder til,
End flinger gjennem Lunden
Smaafugles Klokkespil;
Gist staaer alt Maanen blide
Bag Skovens Rygning smukt;
Nu er det just paa Tide,
Jeg begynder min Flugt.

Naar først jeg er saa gammel,
 At knap min Fod kan gaae,
 Naar Binen er mig vammel
 Og Rosen er mig graa;
 Naar ikke meer mit Dre
 Kan fatte Alangen reent, —
 Da vil jeg Dig tilhøre,
 Men — som jeg haaber, — seent!“

— Saa sprang han ned fra Rækket,
 Og løstede sin Hat;
 Han ønskede dem af Hjertet
 Vel tusinde Godnat.
 Han fløited ad sin Budel,
 Han vinkede med sin Haand; —
 Snart svandt i Aarat hans Fjerbuks
 Og de flagrende Baand.

Vol. 136334,

file 103549

